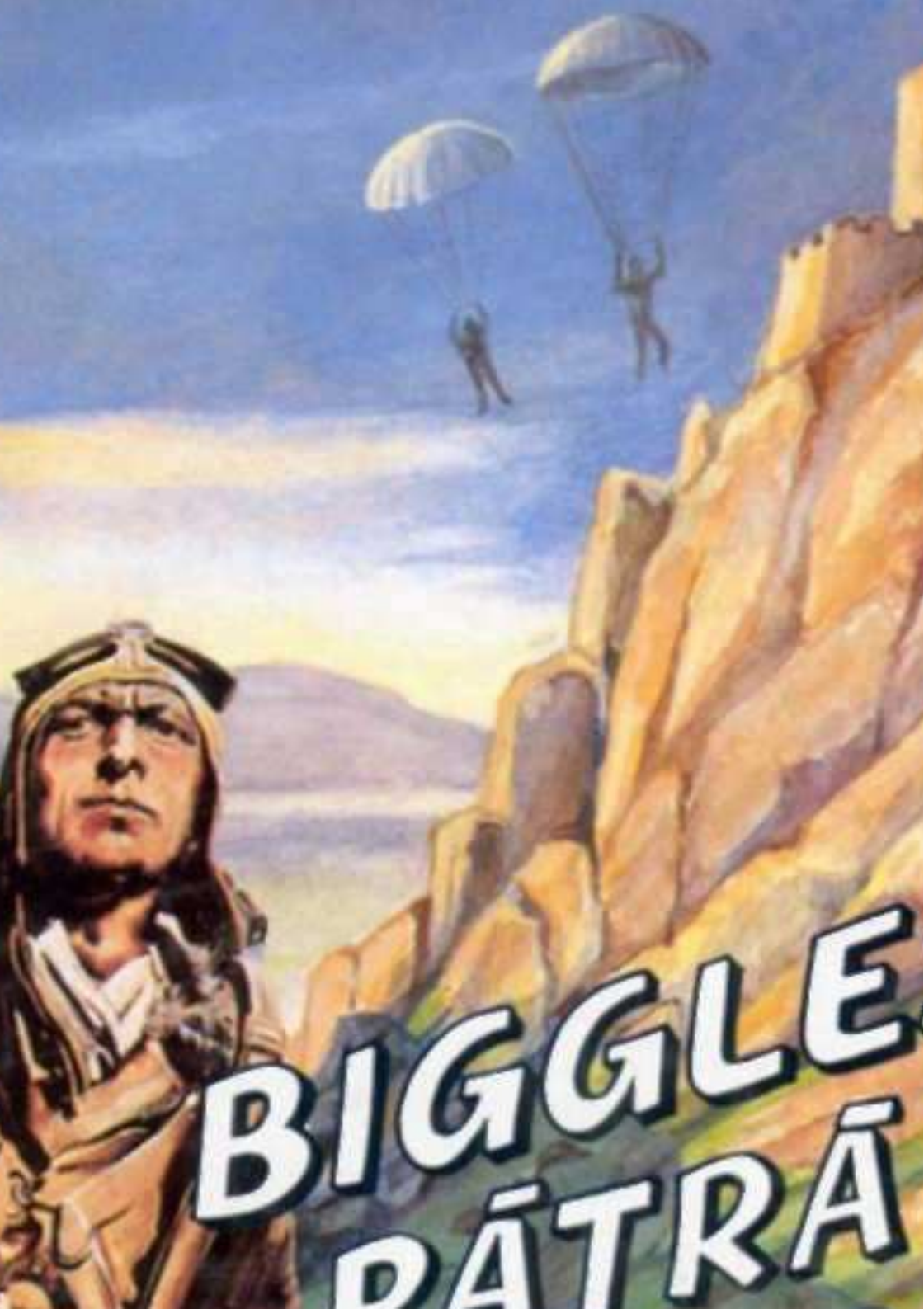

BIGGLE
RĀTRĀ

Johns, William Earl

BIGGLES PÁTRÁ V MINULOSTI

RIOPRESS 1996

Z anglického originálu Biggles – secret agent
Oxford University Press London 1940
Přeložil Milan Hausner

ISBN 80-85611-54-6

Obsah

Kapitola první Alarmující zvěst
Kapitola druhá Metody a prostředky
Kapitola třetí Seskok v temnotách
Kapitola čtvrtá Žid z Unterhamstadtu
Kapitola pátá V zámku a podzámčí
Kapitola šestá Co se stalo v kasematech
Kapitola sedmá Vykutálení ptáčkové
Kapitola osmá Na scénu vchází von Stalhein
Kapitola devátá Pochmurný objev
Kapitola desátá Von Stalheinovo eso v rukávu
Kapitola jedenáctá Účel světí prostředky
Kapitola dvanáctá Včasný zásah
Kapitola třináctá Gingerův návrat mezi duchy
Kapitola čtrnáctá Biggles vchází do Prenzelu
Kapitola patnáctá A zase spolu
Příběh vrcholí

Kapitola první

Alarmující zvěst

Jeho maličkost, slovutný Algernon Lacey pomalu vstal ze skládacího křesílka, na kterém se před chvílí houpal a zívl si. Opřel se o zeď vedle krbu. Ruce si strčil do kapes pečlivě vyžehlených kalhot z nejlepšího anglického flanelu. Do čela se mu vryla další vráska. Podíval se na Gingera, který se netrpělivě vrtěl na židli kousek od okna.

„Ksakru, kam se ten Biggles poděl?“ zavrčel a ze způsobu, jak se mu slova linula ze rtů, bylo patrné, že žádnou odpověď ani neočekává. V jeho hlase zněl spíš nepokoj a obavy.

„Ještě jednou vypusť z pusy něco podobného,“ zabručel tentokrát zrzavý Ginger, „a něco po tobě hodím. Copak vím, kam zmizel?“

„Tvrdil přece, že tu bude do oběda. Krocana si nikdy ujít nenechal.“

„Vykládal, že mne zve na rande. Měli jsme spolu jít odpoledne do kina. V Plazu dávají nový film o letadlech. A teď už jsou skoro tři a on nikde. Každopádně se něco muselo stát. Nejspíš se s někým a o něčem zapovídal. Jak ho znám, tak to nebude žádná hloupost.“

„Máš pravdu,“ přitakal Algy roztrpčeně. „Jen doufám, že se nezapovídal s autobusem, drožkou nebo metrem.“

„Taky bych se nedivil,“ odevzdaně odsekl Ginger. „Projet odpolední špičkou se skoro nedá, a to máme málo benzínu. Jen počkej, až bude po válce. Už mám Londýna

plné zuby. Co ti řekli v leteckém klubu, když jsi tam volal?“

„Že tam byl, vzal si poštu a zase zmizel.“

„A to si tam nedal ani filé s hranolky?“

„Ne.“

„No, nemá se cenu příliš užírat. Do kina to už stejně nestihneme. Musí se tu ale objevit každou vteřinou.“

O čtvrthodinu později se Gingerovo proroctví naplnilo. Otevřely se dveře a do místnosti vešel podmračený Biggles. Nedbale hodil svůj klobouk na věšák, došel ke svému křeslu a rozvalil se v něm. Omluvně na Gingera zamrkal. „Promiň, ten film uvidíš někdy jindy. Já to prostě nestihl,“ řekl klidně.

„S tebou je to vždycky tak, Bigglesi,“ pokrčil Ginger rameny. „Od tebe se člověk nic rozumného nenaděje, jenom práci a práci. Když jde o trochu zábavy tak se vždycky někde zapomeneš.“

Ginger ale pokukoval po Algym. „My jsme také ještě nic nezakousli. Čekali jsme na tebe až do dvou. A co jsi ty měl dobrého?“

Biggles zúžil oči a přitáhl si křeslo blíže k nim. „Máte pravdu,“ usmíval se záhadně. „Opravdu jsem si pochutnal.“

„Na co nám to děláš laskominy?“

Biggles si prohrábl ofinu. A znovu mu po tváři přeběhl záhadný stín. „Je to poněkud zvláštní, ale já to zapomněl… Spíš jsem musel.“

„Kdes byl?“

Biggles pohlnul koutky úst. V jeho očích barvy lískových oříšků se zablesklo. „No, když to tak vezmu, mohu přiznat, že jsem poobědval v jednom soukromém

apartmá ve Whitehallu. A protože jste to vy, tak já vám to povím přímo. V kanceláři ministra vnitra.“

Ginger pomalu přikývl a znovu hodil pohledem po Algym. Pak se podíval zpátky na Bigglese. „Už to chápu,“ zabručel. „Vsadím i poslední penny, že tam nechyběl ani plukovník Raymond.“

„Vyhrál bys,“ připustil Biggles.

„Kdo tam byl ještě?“

„Sir Munstead Norton.“

„Kdo?… Kdo je to?“

„Osobní tajemník ministra vnitra.“

Algy tiše hvízdl. „Takhle to tedy je!“ zvolal. „Tak už víme, proč ses tak mračil, když ses vrátil. Co ti chtěli?“

Biggles vyňal z pouzdra cigaretu, zapálil si a odhodil zápalku do krbu. „Nabídli mi práci,“ odpověděl bez zaváhání.

„A tys byl zase takový blázen, žes ji neodmítl!“ zavřískal Algy. „Ba ne, takový hlupák zase nejsi. Pokud by nešlo o něco velmi závažného, Raymond by tě na oběd nepozval.“

„Podívej se, Raymond má spoustu práce,“ smířlivě vysvětloval Biggles, „ve funkci zástupce ředitele rozvědky se nudit nemůže.“

„Jediné, co mě teď zajímá, zda jsi tu práci vzal?“ zeptal se Ginger.

„Ne… ještě ne.“

„Aha.“

Biggles pomalu vydechoval kouř z cigarety. Obláčky nad ním už vytvářely skoro nedýchatelnou atmosféru. „Protože nejde o žádnou procházku růžovým sadem.“ Dával si záležet, aby jednotlivá slova vyslovil tím správným přízvukem.

„Proto se tak mračíš?“

„Budu k vám naprosto upřímný. Bojím se o vás. Veškeré operace jsme vždy řešili společně a tak dobře vím, že vás nedokážu odmítnout, až to začne. A to mi právě nahání strach.“

„Máme to snad chápat tak, že pan tajemník mluvil o situaci, kde létají blesky a padají hlavy?“ vložil se do hovoru Algy.

Biggles se na něj zpříma podíval. „Pokud ti to teď potvrdím, budu lhát, protože to ve skutečnosti bude ještě mnohem horší,“ poznamenal jednoduše. „Sebevražda není zrovna ten nejlepší způsob, jak odletět do nebes.“

Algy se zamračil. „Dobrotivé nebe! To už opravdu vypadá, že se schyluje k pořádné bouřce.“

„K vichřici, společně se zemětřesením a povodní dohromady!“

„Bigglesi, nech už těch přirovnání, a hezky to vyklop,“ zlobil se už netrpělivý Ginger.

„Však se chystám,“ odvětil Biggles, když oklepával popel z cigarety na podlahu. „Potřeboval jsem jen pár minut, abych si utřídil myšlenky a udělal v hlavě jasno. Dostal jsem svolení vás do celé této věci zasvětit, i když jde o přísně tajnou operaci. Byl jsem ale několikrát upozorněn, že všechny zdi mohou mít uši. To, co teď uslyšíte, se nesmí za žádných okolností dostat ven. Zcela jistě jste tedy pochopili, že tento spis nese označení jako Top secret. Celá záležitost ve svých důsledcích může ohrozit celkovou bezpečnost našeho národa.“

„Budu mlčet až za hrob!“ zavtipkoval Ginger.

Algy mlčel, ale z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že hluboce přemýšlí.

Když Biggles začal své vyprávění, zněla jeho slova spíše jako šepot. „Říká vám něco jméno Beklinder?“ zeptal se nejdříve. „Profesor Max Beklinder?“

Algy okamžitě zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl Ginger po chvíli. „To jméno jsem sice již někde slyšel, ale nemohu si je dát do žádných souvislostí.“

Biggles přitakal. „Profesor Beklinder objevil linderite. Výbušninu, která je mnohem silnější než jakákoli jiná současná trhavina. Na její chemické složení přišel sám ve své laboratoři.“

„Podivné jméno?“ řekl Algy. „Jakou má ten chemik národnost?“

„Narodil se v Lucranii, ale naturalizoval se pod korunou naší královny,“ vysvětlil Biggles.

„Kčertu, kde ta Lucranie leží?“

„Ptáš se naprosto správně. Když jsem to jméno zaslechl poprvé, začal jsem namáhat své mozkové buňky, ale zeměpis jsem ve škole moc nezvládal. Je to jedno malé knížectví mezi Monakem a Lichtenštejnskem. Oficiálně jsou samostatní, ale ve skutečnosti tam vládnou poskoci mocných německých sousedů. Bez jejich peněz a vojenské pomoci by ten státeček už dávno padl. Lucranie leží jen kousek od německých hranic. Mají tam úzké kontakty s Francií a Švýcarskem. Mluví se tam německy. Celý ten cíp země leží v jednom údolí a jen díky vysokým horským hřebenům zůstalo knížectví zemí, která žije sama pro sebe. Víc už o rodišti pana profesora nevím. Zato o něm toho víme až dost. Před dvaceti lety měl úspěšnou praxi vesnického lékaře. Nějak se ale zapletl do politiky a musel nadobro změnit svůj život. Opustil svou ženu ne proto, že by ji nemiloval, ale jinak

by asi skončil ve svém rodišti na oprátce. Jeho žena pak kdesi zmizela. Asi sehraje v našem případě ještě dost podstatnou úlohu, uvidíte za chvíli.“ Biggles se nadechl.

„Už jsem říkal,“ pokračoval, „že Beklinder jako mnoho politických uprchlíků si za azyl vybral Anglii, kde se usadil a získal si dobré jméno jako úspěšný chemik orientovaný na samozápalné výbušniny. Linderite ho vynesl až na vrchol. Pak zase, bylo to asi před dvěma roky, začal vyvíjet jedovatý plyn. Asi namítnete, že kuchtění za křivulemi není zrovna příjemné, ale když totéž dělá i nepřítel, co nám zbývá jiného. Beklinder musel pracovat velice usilovně, protože se dostal na stopu látky, která předčila všechny ostatní bojové plyny. Kdesi prohlásil, že země, která bude jeho látku vlastnit, ovládne svět, protože si bude moci ostatní podmanit jen pouhou vyhrůžkou jejího rozptýlení. Jestli přeháněl nebo ne, to nevím. Nemám ani dost faktů, abych se mohl domýšlet. Každopádně jsou ale chemičtí experti na ministerstvu přesvědčeni, že by málem uhodila naše poslední hodinka. Dobrá. Profesorovo zdraví ale ten nápor nevydrželo, zhroutil se a musel být převezen do sanatoria. A od té doby naše šéfy brní hlava.“ Biggles si zapálil.

„Musím se ještě jednou vrátit k jeho životopisu,“ poznamenal Biggles, „i když vůbec nevím, zda ta okolnost může mít k celému případu nějaký vztah. Asi před rokem profesor na pokraji zhroucení požádal britskou rozvědku, aby se pokusila jeho manželku vypátrat nebo alespoň vypátrat, kam se poděla. Dělali, co mohli, ale přesto nezjistili nic, co by mělo pro pana profesora jakoukoli cenu. Ten sice nic nenamítal a zdálo

se, že všechno pustil z hlavy, ale ve skutečnosti bylo všechno jinak.“ Biggles nervózně procházel po místnosti.

„Když si Beklinder odpočinul,“ ujal se Biggles dalšího vypravování, „brzo se znova dostal do formy. Dal se tak dohromady, že k posledním pokusům už zbývalo jen pár dní. Najednou začal tvrdit, že potřebuje další dovolenou na Riviéře. Naši sice naléhali, ale koneckonců to byl jen civilista a nepodléhal žádné vojenské jurisdikci. Abych to zkrátil, pan profesor si klidně odjel na dovolenou. To už jsme se dostali do období zhruba před třemi měsíci. Vzal si svůj vůz Morris a prý se projede po Route Nationale, po hlavní dálnici vedoucí dolů ke Středozemnímu moři. Řekl jsem schválně prý, protože dnes je již jasné, že nic z toho ve skutečnosti neměl v úmyslu. Pokud ano, tak ho od toho výletu něco odradilo. Přestože na něj Scotland Yard nasadil očko, aby mu poskytl aspoň nějakou ochranu, Paříž byla tím posledním místem, kde se mu profesor po anglicku ztratil. Náš příběh se dostává do obrátek. Tři dny po profesorově zmizení se v novinách objevila zprávička, že ve vesničce Unterhamstadt došlo k dopravní nehodě. Malý vůz s britskou registrační značkou se srazil s nákladňákem. Řidič osobního automobilu zemřel na místě. Podle dokumentů bylo zjištěno, že se jmenoval…“

„Max Beklinder,“ poznamenal na výsost inteligentně Algy.

„Přesně tak,“ usmál se Biggles. „Ten neštastník prý uhořel a byl ihned pohřben na místním hřbitově. Nic víc.

Ani řádka. Umíte si ale představit to pozdvižení nahoře. Ministerstvo vnitra, ministerstvo zahraničí, výzvědná služba i vlastní výzkumná stanice pro výzkum toxických plynů byly vzhůru nohama. Všechny instituce

zachvátila panika. Pan kníže v malinké Lucranii by se asi hodně divil, kdyby zjistil, kdo mu skonal na horské silnici. Zato naši politici, vojáci a vyzvědači přes noc úplně zešedivěli. Možná, že rozvědka pana knížete věděla, kdo je profesor Beklinder a na čem v Anglii pracoval. Nedávala to ale nijak najevo. Na druhé straně nesmíme zapomínat, že z této zemičky utekl už před dvaceti lety, takže také na něj mohli zapomenout. Ze zcela přirozených důvodů jeho výzkum probíhal na britské, přísně utajované základně, ale samozřejmě i nepřítel má schopné vyzvědače. Prostě řečeno, vláda dostala přímý zásah a řítila se střemhlav do propasti. Byla to nehoda nebo ne? Co profesor v Lucranii hledal? Jel tam ze své vůle, nebo ho někdo přinutil? Na podobné otázky ale nikdo neznal správnou odpověď. Pak si ale někdo vzpomněl na profesorovu ženu a najednou se zdálo, že pro profesorovu cestu existuje rozumný motiv. Ale teď už to bylo stejně jedno. Celá tato situace ve srovnání s následujícím během událostí byla jen dětská předehra.“

„Asi před sedmi týdny, to je tři neděle po nehodě, zachvátil Whitehall požár, který se rovnal ničivému zemětřesení. Britský agent v Prenzelu, v hlavním městě Lucranie, oznámil, že spatřil profesora Beklindera jedoucího v automobilu společně s velitelem místní tajné policie. Jen na chvilku se zamyslete, proč tato zpráva, pokud byla pravdivá, zažehla jiskru. Smrt profesora Beklindera byla sice žalostnou ztrátou, ale jeho schopnosti v rukou nepřátel rázem začaly rázem představovat bezprostřední ohrožení naší koruny. Ta nehoda tak dostala poněkud jiný rámec a začala pěkně zavánět. Londýn se začal otřásat v základech, neboť se

nedalo pochybovat, že tajná policie donutí profesora promluvit a vyzradit výsledky svého výzkumu. Do rukou nepřítele se tak mohl dostat smrtonosný vzorec. Ještě nikdy předtím nezasedal vládní kabinet celou noc. Vláda se až doposud nedopátrala žádného vysvětlení a připravuje jen evakuační plány, aby snížila prvotní následky možného útoku. Největším problémem ale zůstává, že dosud nikdo nepotvrdil ani první agentovu zprávu. Ten chlapík se už dostal zpět do Londýna. Připustil, že profesora znal jen z fotografie, ale přesto tvrdil, že se mýlit nemohl. I kdyby se jen domníval, že profesor je naživu, stačilo by to. Pokud ten mrtvý ve voze nebyl Beklinder, pak ta nehoda byla zinscenována a agenti pana knížete velice dobře věděli, kdo jim přejel hranice. A teď, mají-li ho v rukách, mohou dát britské říši řádně na frak. Takže se už, pánové, přestaňte divit, proč mám vrásky na čele a nemám chuť na vaše vtipkování.“

„Chceš říct, že tě tam posílají, abys ho našel?“ zeptal se nevěřícně Ginger.

„Nepleteš se, ty kluku zrzavej.“

„Kčertu, proč zrovna ty?“ vykřikl Algy. „Mají snad dost schopných lidí, lidí, kteří by…“

Biggles zvedl ruku. „Počkej,“ řekl tiše. „V naší rozvědce nejsou žádní hlupáci. Okamžitě tam poslali muže, aby sledoval situaci. Měl se hlásit každý třetí den. Nepřišla ale ani jedna depeše. Ani jedna, slyšíte! Před týdnem poslali dalšího. Měl skvělý výcvik, perfektní průpravu a skvělý záznam ve spisech. Vydal se na cestu a dobře věděl, že nastavuje krk. Ale přesto mu to nepomohlo. Zmizel.“

„Kam ty muže vysadili?“ zeptal se Algy.

„Do Unterhamstadtu, ale dál se nejspíše nedostali. Museli být zajištěni ihned na hranicích.“

„Jakou pak máme naději my, že nás také nestrčí do klícky hned za kopečky?“ ušklíbl se Algy.

Biggles jen zamrkal. „Máš pravdu,“ poznamenal, „my to ale uděláme úplně jinak.“

„A jakpak?“ zamračil se Ginger.

„Už tomu rozumím,“ zajásal nejistě Algy. „Oni se domnívají, že hranice přeletíme vzduchem, že?“

„Nejsi žádný ťulpas,“ kývl hlavou Biggles. „Rozvědka zjistila, že postavili pohraniční hlídky tak dokonale, že se horské hřebeny nedají překonat. Neproklouzne ani myš. Každý cizinec je pod přímou kontrolou, jakmile překročí pomyslnou hraniční čáru.“

„Tak to potom v tom knížectví mají zřejmě co střežit.“

„Naši úředníci na ministerstvu se domnívají, že je to důkaz o fingované nehodě. Beklinder je naživu a pokračuje ve svém výzkumu pro nepřítele.“

„No a co dál?“

„Sir Munstead Norton si pozval plukovníka Raymonda, experty z rozvědky a všichni dohromady došli k jedinému závěru. Existuje pouze jediný způsob, jak se tam dostat. Normální linkou to nepůjde, všechny letouny podléhají stejné kontrole jako hraniční přechody. Docela dobře chápu, proč pro mne poslali vůz zrovna, když jsem kráčel na oběd. Požádali mě, abych se do Unterhamstadtu vypravil.“

„Proč zrovna tam?“

„Protože Ariadnino klubko se začíná odmotávat právě z tohoto konce.“

„Co očekávají, že tam zjistíš?“

„Zda je profesor mrtev, nebo zda žije. Další kroky už záleží jen na tomto závěru. Pokud je už na onom světě, spadla opona.“

„Jen tak pro zajímavost, jak to chceš zjistit?“ vrtěl hlavou Ginger. Zpříma se podíval Bigglesovi do očí.

Biggles vstal z křesla a pomalu kráčel po vysokém koberci. Najednou se prudce zastavil. „Nemá cenu cestovat do té vesnice jen tak nazdařbůh. Pokud je mrtev, byl by to nepřijatelný risk.“

„Ano, ale na druhé straně jedině tam existuje opravdová možnost prokázat, jestli to na nás jen neušili?“ poznamenal Algy. „Na to nesmíme zapomínat.“

Ginger přitakal. „Jinak to nejde.“

Biggles si svého zrzavého přítele pozorně prohlížel. Ztvrdly mu rysy. „Kde bys začal?“ vyštěkl.

Ginger se zadrhl. „No. přece na… hřbitově.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Vlastně má ten kluk pravdu,“ usmál se mile.

„Tos chtěl říct, že budeme luštit hieroglyfy na náhrobních kamenech?“ nechtěl věřit svým uším Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „Těm by se stejně nedalo věřit,“ řekl pomalu. „Zcela určitě mu nějaký ten mramorový pomník přidělili. Hrob tam bude, pan profesor ale v něm už těžko. Rozvědka nepřítele nebude tak hloupá, aby po oficiálním oznámení nehody zapomněla na takovou maličkost. Docela by mne zajímalo, kdo nebo spíš co tam leží uvnitř.“

„Počkej,“ vyjekl Algy. Rozšířily se mu zorničky a na obličeji se rozlil výraz úplného opovržení nad představou, že si budou hrát na upíry ukládající se ke spánku. „Chceš říct, že…?“

„Nepochyboval jsem, že ti hned dojde, co se ti tu snažím naznačit," usmál se Biggles. „Najít hrob je jen první krok. Budeme ho muset otevřít a podívat se dovnitř. Dohadovat se nemá cenu a jiný způsob spatřit vybělenou lebku nevidím."

Zavládlo vskutku hrobové ticho. Biggles si zapálil další cigaretu. Algy se zahleděl do krbu. Ginger kroutil očima a nepokojně podupával. Sirkou se šťoural mezi zuby. Jen tikot stojacích hodin narušoval jejich mlčení.

„Tak oni ti navrhli, abys kopal hroby?" zeptal se spíš řečnicky Algy.

Biggles kývl hlavou.

„A bez ohledu na to, co najdeš, se pak smíš vrátit?"

Tentokrát ale Biggles hlavou zavrtěl. „To bude záležet na tom, co najdu."

„Tedy, pokud bude Beklinder naživu, bude všechno jinak?"

„Přesně tak, budeme ho muset někde vyčenichat."

Algy hněvivě zavrčel jako rozzuřená doga. „Nebesa! Ti tam nahoře si vždycky navymýšlejí!" vykřikoval naštvaně.

„Pokud si aspoň něco pamatuješ, tak to už jsem říkal hned na začátku. Takže, pánové, co s tím uděláme?"

Ginger vstal a začal chodit po místnosti. Pak zamířil rovnou k zvonku na šňůrce.

„Co chceš dělat?" nechápavě se zeptal Biggles.

„Dát si hrnek pořádného čaje. Zmizení nějakého vědátora ještě není důvod, abych umřel žízní. Právě naopak, když si uvědomím, že ministerští ouřadové z nás chtějí obratem udělat kostlivce, chci si ještě naposledy dát do trumpety."

Poznámka ryšavého vtipálka všem zvedla náladu. Biggles se rozzářil jako sluníčko. „Nemohu než souhlasit,“ řekl, „poručíme se pořádnou konvici silného čaje a koukneme se té záhadě pod pokličku. Či spíš pod kamennou destičku.“

Kapitola druhá

Metody a prostředky

Z konvice se kouřilo a sušenky také nechutnaly špatně, když si Biggles zase vzal slovo. „Připusťme, že sem jim kývnul. Jaký způsob přepravy byste navrhovali? Když jsem šel za vámi, tak mě pár věcí napadlo. Nejdříve si musíme uvědomit, že nesmíme propadat iluzím o návratu, kdybychom jim padli do rukou. Lidově řečeno, dostaneme Černého Petra a půjdeme z kola ven. A napořád. Britská vláda nám nijak nepomůže, spíš naopak. Pokud se nám poštěstí si popovídat s jejich tajnou policií z očí do očí, tak naše královna začne prudce vrtět hlavou a bude se dušovat, že nás nezná. Nebudou pro nás moci nic udělat. Nevím sice, co si o tom myslíte, ale já osobně jsem si na druhé straně oddechl. Podobný přístup totiž nepřipouští polovičatá řešení. Pokud se do toho dáme, budeme si muset poradit sami od začátku až do konce. Nebudeme se moci na nic vymlouvat. S vědomím, že neúspěch má jen jeden konec, se budeme muset sakramentsky snažit. Takže, když se nás náš protivník pokusí zlikvidovat, nebudu váhat jim oplatit stejnou měrou.“

„Tak, a teď jak se tam dostaneme? Budeme potřebovat čtyřmístný stroj s vynikající manévrovatelností. Nepotřebujeme žádný špičkový letoun, spíš něco snadno ovladatelného. Letoun by měl mít krátkou přistávací dráhu a dokázat přistát na nerovném terénu. Takže ono toho zase tak málo není.

Náš letoun musí být poměrně lehký stroj a mít účinné brzdy, aby se nepřevrátil, narazí-li na překážku.“

„Co bys říkal Wessexu, typ Student?“ navrhl Ginger.

„Přesně na tento letoun jsem myslel,“ kývl Biggles hlavou. „Dobrá. Pojďme se teď trochu opíjet představou, že za pár hodin startujeme. Zcela přirozené jsme ale neodlétli z Anglie, je to dost daleko od našeho cíle. Ideální místo pro základnu nám poskytne nějaké malé letiště v severovýchodní Francii. Zrovna teď se na nás, Angličany, Jana z Arku nechystá, a tak to nejspíš Raymond dokáže zařídit. Takže letiště už máme. Přes nepřátelské hranice přeletíme v sobotu v noci. Hned se dostáváme k prvnímu oříšku, který budeme muset rozlousknout. V Lucranii se nikde přistát nedá, leda tak v případě opravdové nouze. Přistát bez rámusu to bych ještě zvládal, ale startovat s přiškrcenými klapkami dokáže tak jedině holub. Víte dobře, co by to znamenalo. Nemůžeme riskovat, aby nás někdo slyšel. Celé knížectví je beztak vzhůru nohama a tak startující mašina by ani nemusela nikoho probudit. Stejně tam nikdo nespí. Máme jen jednu možnost. Budeme klesat klouzavým letem z dvaceti tisíc stop. Dva z nás vyskočí s padákem. Letoun pak zase bez motorů doplachtí za hranice Lucranie. Algy, dokážeš to? Ginger si život bez muchomůrky nad hlavou neumí představit, a já se půjdu podívat dolů společně s ním.“

Algy přikývl. „Není problém,“ řekl sebejistě.

„Zato nás dva ale trochu potrápí, jak se dostaneme zpátky,“ zamyslel se Biggles. „Opravdu musíme zapřáhnout mozkové závity. Budeme potřebovat přesný jízdní řád. Algy, budeš muset připlachtit přesně na čas a pátrat po našich signálech. Pokud se tam dole začnou dít

nepříjemné věci, podáme morseovkou zprávu. Možná, že to ale vůbec nebude nutné. Barevné světlice jsou mnohem méně nápadné. Červená bude znamenat „vezmi nohy na ramena“, zatímco zelená „pojď si dolů vyzvednout své kamarády“. Chápeš?“

Algy se po Bigglesovi jen zlověstně podíval.

„Prima! A teď k přistávací ploše. V kapse máme detailní mapu okolí Unterhamstadtu. Dostal jsem ji na ministerstvu. Nikde v blízkosti není žádné letiště, koneckonců by se nám ani nehodilo, kdyby tam bylo. To by měli po ruce honící psy. Vesnice sama leží v zalesněném údolí. Naší výhodou je, že hřbitov leží asi tři sta metrů od návsi. V blízkosti kostela se tam ještě tyčí další významný objekt, hrad Unterharnstadt. Jsou to sice jen ruiny a zhroucené zdi, ale přesto patří k těm krásným místům, které jsou snad jen v pohádkách. Pan Grimm prý zrovna tam čerpal inspiraci. Říká se, že jen v Lucranii a Čechách jsou tak romantická místa. Musela to ale být krása, když rytíři bojovali jen s draky pro krásu bohaté princezny. Ach jo! To už nás nepotká. My se tam budeme plahočit kvůli nějakému vousáči, co umí jen míchat vodičky. A to tam ještě na nás čeká více než devítihlavá saň.“ Biggles se zasnil.

„V údolí je ale země poměrně rovná. V knížectví je poměrně rozvinuté rolničení a půda je všude obdělaná. Je tam několik míst, na kterých by se dalo přistát, ale nejlépe nám poslouží rozlehlá pastvina vzdálená od vesnice takové čtyři míle. Byl bych docela rád, kdybychom se tam s Gingerem na padáku strefili. Pak tu máme další maličkost. Nemůžeme se vláčet po Lucranii bez batohů. Nezbývá nám totiž nic jiného, než hrát roli zvědavých turistů. To je snad jediný rozumný důvod,

který může ospravedlňovat Angličanovu přítomnost v Lucranii.“

„Chceš říct, … že se vůbec nebudeme skrývat?“ vytřeštil Ginger oči.

„Vůbec mne nenapadá, jak bychom mohli,“ ušklíbl se Biggles. „Něco nás tam zdrží a a tobě docela často kručí v břiše. Dřív nebo později si nás stejně někdo všimne a hlášení, že se v lese potulují dvě individua, by nám rozhodně neprospělo. Šel bych na to takhle…“ Biggles se zhluboka nadechl.

„Nezapomínejte, že ouřadové z ministerstva zase takoví peciválové nejsou a mají v zásobě aspoň spoustu důležitých informací. My se do Unterhamstadtu dostaneme jako turisté. Až se zbavíme padáků, budeme samozřejmě muset po svých. Doba se ale změnila. Zazobaní turisté se už s kufry nevláčí. Pěšky se už po Evropě skoro nikdo netoulá. Většinou dorazíš na nádraží, tam si tě vyzvedne portýr a donese tvoje zavazadla rovnou do hotelu. Pak tu ale máme naší mládež a pár těch, co se chtějí vrátit do lůna přírody. Hodí si na záda batoh a vyrážejí na vandr. A těhle ekologů všude přibývá. Už si umím docela dobře představit tady toho našeho ryšavce, v šortkách a s batohem na zádech, jak se ve vesnickém hotelu hlásí v recepci. Německy to snad zvládne. Kdyby ale měl vypovídat, jak se tam vzal, tak to by byla jiná. Myslím, že to dokážeme zvládnout.“

„Ty chceš bydlet v hotelu?“ Ginger už byl zmaten úplně.

„Ano, ve vesnici je prý docela obstojný. Je to jeden z těch zájezdních hostinců na cestě z Francie do Německa. Nejspíš tam přespává spousta turistů, podomních obchodníků, tuláků, kočovných umělců a kdo

ví kdo ještě. I my bychom si třeba mohli hrát na kočovné šumaře.“

„A… Aha, už chápu,“ nechápal Ginger vůbec nic.

„Prima. Dojdeme do hotelu, a když kontrola pasů v recepci projde bez poznámek, máme, řekněme, sedm dní na to, abychom našli kostlivce a včas vypadli.“

„Proč zrovna sedm dní?“

„Až se dostaneme do hotelu, musíme se řádně zaregistrovat, což mi připomíná, že musíme Raymonda požádat, aby v našich pasech nezapomněl na razítka z pasové kontroly na hranicích. Nezapomínejte, že pořád platí oznamovací povinnost pobytu, kdekoli v Evropě. V Lucranii se všechny hotelové lístky posílají ke kontrole na policejní stanici jednou za týden. Přesněji řečeno, každou sobotu. Až si někde na velitelství přečtou, že jim v rajónu slídí dvojice anglických zvědavců, bude všechno vzhůru nohama. Zkontrolují si záznamy z přechodů, zjistí, že tu něco nehraje a budou hned vědět, kolik uhodilo. Přijdou se zeptat, jakpak jsme se dostali do toho jejich údolíčka. A co bychom jim namluvili? Že jsme spadli z nebíčka? Kdyby ale sami a včas došli k podobným závěrům, to teprve by nad kopečky zahřmělo a vojáci s poldy dohromady by začali oblohou metat blesky. A já bych hrozně nerad stál tam, kam ty elektrické výboje dopadnou. Jenže mi máme proti sobě ještě jednu okolnost, a ta jen mnohem horší než nějaká razítka v pasu.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Algy.

Biggles trhl koutky, ale úsměv to rozhodně nebyl. „Copak si nevzpomínáš, že Beklinder byl spatřen společně se šéfem místní tajné policie?“

„Pamatuji, no a…?“

„Ten důstojník je Němec, což mne také nijak nepřekvapuje. Německo se útlocitně o svého malého souseda stará a jen k jeho prospěchu, jak jinak, si ponechává v rukách všechny důležité posty, policii i armádu," jedovatě poznamenal Biggles.

„Pokračuj! Z tónu tvého hlasu bych skoro řekl, že ho znáš skoro osobně!"

„Všichni jsme se s tím pánem už setkali. Je to až neuvěřitelná náhoda, ale osudy lidí se kříží snad celý život. A my už jsme tomuto důstojníkovi několikrát šlápli na kuří oko. Oba dva se známe až příliš dobře. Pánové, dovolte mi oznámit, že proti nám opět stojí… Erich von Stalhein."

V místnosti udeřil hrom a vzápětí zavládlo mrtvolné ticho. Pak se ozvala rána. Ginger vyskočil ze židle, ta odletěla a překotila se na podlahu. „Cože!?"

Algy se přel o opěradlo a nevěřícně mrkal. Zúžily se mu zornice. „Ten oplzlý nácek?" nadával.

Biggles mávl odmítavě rukou. „Važ svá slova, Algy," napomenul ho. „Vůbec není oplzlý, jak říkáš. Jedovatý a úlisný, to ano, ale nic víc. Nemá smyslu mu nadávat. Buď k němu spravedlivý. Ten muž slouží své vlasti stejně jako my koruně. Navíc Stalhein je jeden z nejlepších důstojníků nepřítele, s kterým jsem měl tu čest se setkat. Kdyby tenkrát za války velel německému průzkumu na Blízkém východě právě on, tak bych dneska drtil písek mezi zuby pod pouštní mohylou. Věděl dobře, co má udělat, aby mne dostal. Ještě štěstí, že jeho nadřízený rozumu moc nepobral. Naše vítězství bylo jen souhrnem náhod. Prostě to byl souboj kdo z koho. Nakonec mi přece jen zbyl nějaký ten trumf v rukávu. Ne, Algy, nemohu s tvými slovy souhlasit. Von Stalhein

je džentlmen tělem i duší, stojí jen na nesprávné straně. Já vím, vy jeho metody považujete za poněkud kruté, ale nezapomínejte, že má typickou prušáckou školu, kde poslušnost a disciplína patří k hlavním předmětům. Tvrdost vůči nepříteli je kadetům vtloukána do hlavy ve dne v noci. Osobně si toho chlapa docela vážím. A věřím, že i on nás. Což ale neznamená, že nás nezabije, když se mu naskytne příležitost. Každopádně bych mu ale kvůli tomu nenadával. To ale teď není podstatné. Von Stalhein nás zná od vidění. My jeho také. Každá hůl má dva konce. Jeho přítomnost v Lucranii náš úkol jen komplikuje. Nechce se mi ani pomyslet na možnost, kdyby se rozhodl podívat se do hotelových záznamů třeba ve středu. Můžeme jen doufat, že když se do hotelu nastěhujeme v neděli odpoledne, lístky se na policejní stanici dostanou až v sobotu ráno. Máme přesně sedm dní, abychom odvedli svou práci a vzali nohy na ramena.“

„Falešné pasy?“ zeptal se Ginger.

Biggles ale zavrtěl hlavou. „To by vše jen zkomplikovalo,“ odpověděl pomalu.

„To se ale přece dá zařídit!“

„Jasně, ale stačí jeden chybný krůček a podvrkne se ti noha. Nemůžeme budit podezření, když k tomu není žádný důvod. Proč bychom si nemohli vyjet na dovolenou? Pokud by ale někdo zjistil v pasech nějaké nesrovnalosti, mohli by nás hned zajistit jako špióny. Němci nás mají v archivu pečlivě zadokumentované. A nepochybuji, že si tvoji tvářičku s velkou oblibou prohlížejí a věší si ji na takovou malou šibeničku, Gingere.“

„Namaskujeme se!“ navrhl Ginger.

„Jsem proti," zavrčel Biggles rozhodně. „I kdyby mi změnili obličej k nepoznání, nebylo by mi to nic platné. Na ochotníky jsme už moc staří. Paruku bych zapomněl v recepci, vousy by mi spadly na záchodě, knír bych si namočil v polévce a já nevím co ještě. Je to prostě hloupost. Moje hlava mi říká, že podobné hrátky už řádně zatuchly. Patří do učebnice vyzvědače z minulého století. Vždycky jsem ctil a ctít budu jen jednu zásadu, jednoduchost. Zatím to vždycky fungovalo a nevidím žádný důvod, abych se teď pouštěl do nějakých krkolomných kousků Arsena Lupina. Takže jen stručně: co dál? Pokud profesora v tom období jednoho týdne nedokážeme najít, pak už nemáme žádnou šanci."

„Souhlasím," vyhrkl Ginger.

„Než se dostaneme do hotelu, musíme si opatřit základní vybavení," přemýšlel Biggles nahlas. „Na kopání. Naším jediným cílem bude hřbitov. Když budeme mít štěstí, nebo budeme mít dostatek fištronu, záhy zjistíme, co hrob obsahuje. Rozhodující bude předat zprávu do Londýna. Pokud se nám to podaří, už vůbec nezáleží na tom, jak nám kdo zkrátí hlavu. Mohli bychom se pokusit opustit knížectví po svých, ale tisíce okolností může naší túru zhatit. Proto navrhuji vzít s sebou poštovního holuba. Toho budou chytat dost těžko. My proti němu máme poněkud krátká křidélka."

Algy zamyšleně přikývl. „Výborný nápad," řekl. „Ale, Bigglesi, pořád mne nenapadá, co chceš na tom hřbitově dělat?"

„Hned se k tomu dostanu," přerušil ho Biggles. „Budeme samozřejmě potřebovat nářadí. Vojenské lopatky by měly stačit, protože budeme překopávat jen nové rovy."

„Fuj, Bigglesi," neudržel se Algy. „Co ale řekneš poldovi, až tě zastaví a bude ti koukat násada z ruksaku? Když si navíc představím, jak skáčeš z letadla s lopatou v levé ruce a s klecí s holubem v pravé, tak…"

„Nech toho," zakabonil se Biggles. „Nářadí shodíme na zásobním padáku."

„To už zní mnohem rozumněji."

„Holuba i lopatky schováme někde v lese v blízkosti hřbitova. Pak se vydáme do hotelu. Budeme se zuby nehty držet své šance."

„A to si opravdu myslíš, že přeházíme nějaké hroby, aniž by si nás někdo všiml?" zasmušil se Algy. I jeho hlas zněl značně skepticky.

„To záleží, kde ten hrob leží," odpověděl Biggles bez zaváhání, což svědčilo, že ani na tento nikoli nepodstatný detail nezapomněl. „Pokud ho pochovali na viditelném místě, třeba blízko branky, tak si jistě každý všimne zemních prací. Pokud ale leží ve vzdálenějším koutě, což mi připadá mnohem pravděpodobnější, nemusí se tam nikdo motat celé dny. Navíc je jaro a porost brzo přeroste každou krtinu. A právě toho musíme využít. Ale i kdyby hrob ležel přímo u oltáře, musíme ho prozkoumat, jinak můžeme klidně ležet doma. Hledání pana profesora tak trochu připomíná pokus o nalezení jehly v kupce sena. A to je pan profesor navíc mobilní. Šoupají s ním, jak oni chtějí."

„Zase svatá pravda."

„Tento plán dal dohromady sám generální štáb, a nic jiného je nenapadlo. A ani moje maličkost jim v tom nemohla pomoci. Jedině, co nás může utěšovat, je otevřený účet v bance. Peníze prý nehrají žádnou rolí. Bezpečnost pod Big Benem je ohrožena, a tak bude

královský pokladník štědrý. Můžeme si koupit, co chceme. Můžeme uplácet, přeplácet, jak je vám libo. Zbývá si odpovědět na jedinou otázku. Ano či ne? Nic jsem neslíbil. Nikdo mne nenutil. Je to dobrovolná mise. Když ale uděláme první krok, není cesty zpátky. Co vy na to? Máte svůj život ve svých rukách. Je to koneckonců to jediné, co z vás zatím dělá lidičky. A o tuhle radost se připravit jen tak pro nic za nic? Můžeme ale mít zase kliku, ale na druhé straně být pořád miláčky štěstěny není dvakrát pravděpodobné. Bude stačit jeden jediný špatný krok a už se vezeme na věčnost. Ještě nikdy jsme necelili tak bezprostřednímu nebezpečí, a tak chladnokrevnému protivníkovi. Pokud se do té operace pustíme, budeme se muset chovat jako ostříži. Pokud se vám do toho nechce, nebudu se zlobit. Pánové?“

„Nikdy jsme beznadějné úkoly už předem nevzdávali. Když si uvědomím, co všechno je v sázce, nemůže můj krk tuhle skutečnost převážit,“ prohodil, k Bigglesově nemalému ulehčení, rozhodně Algy.

„Raději se budu s býkem přestrkovat v aréně, než přecházet tady v Londýně ulici uprostřed odpolední špičky. To zvíře má kratší rohy,“ pokrčil Ginger rameny.

„Výborně. Domluveno,“ nenechal je Biggles, aby si celou věc rozmysleli. „Takže k několika drobným detailům.“ Biggles vytáhl z kapsy fotografie a rozložil je po stole. „Toto je profesor Beklinder,“ vzal první v z nich. „Má zajímavou tvář. Tak vysoké čelo a neupravenou kštici u nás v armádě neuvidíte. Vypadá spíš jako nějaký virtuóz než chemik, že? Zapište si jeho podobu za uši, protože tyto fotografie nesmí opustit tuto kancelář. Jdu Raymondovi zatelefonovat. Stejně se už jistě u sluchátka netrpělivostí celý klepe.“

Biggles začal vytáčet plukovníkovo číslo.

Kapitola třetí

Seskok v temnotách

„Výborně, co si o tom myslíš?“ obrátil se Algy na Bigglese. Ten s rukama v kapsách zamyšleně hleděl na oblaka, která se začala pomalu šinout přes hvězdami posetou oblohu.

„Moc se mi to nelíbí,“ odpověděl Biggles po chvilce zaváhání. „Předpověď počasí nám spíš měla vyhovovat. Pokud ale neodstartujeme dnes v noci, budeme muset čekat celý týden. Zvládneme to. Tak co, Gingere, jdeme na to?“

„Že se ptáš, šéfe,“ prohodil Ginger nedbale. „Budou sice padat trakaře, ale to nám přece nevadí.“

„Algy…“ vyzval Biggles pilota, „jsi připraven?“ Aniž čekal na odpověď, zamířil k oválné černé siluetě, která se jasně rýsovala proti blýskající se obloze, v otevřených vratech hangáru.

Od okamžiku, kdy padlo rozhodnutí, že se Bigglesova letka přeškolí v pěšáky, už uběhlo deset dní. Nadešel čas prokázat, jaká záhada se skrývá za zmizením profesora Beklindera.

Celou tu dobu Bigglesova trojka nezahálela, neboť měla před sebou příliš mnoho věcí, které bylo nutno zařídit. Biggles byl vždycky pedanticky a neuvěřitelně opatrný i na drobné maličkosti při přípravných pracech, ale tentokrát ještě přitvrdil. Algy kdesi přiznal, že ještě nikdy Bigglese neviděl, aby sám asistoval snad u všeho.

„Nemůžeme si dovolit jakoukoli chybu, které se můžeme vyhnout, ještě než odstartujeme," opakoval prý do omrzení. Algy to dokonce nevydržel a zeptal se ho, proč se věnuje i drobným hloupostem, které dříve nestály za řeč. Bigglesovi se zablesklo v očích, a tak se Algy raději otočil, než aby sklidil, co zasel.

Dostali letoun, který požadovali a protože se pro tuto akci skoro ideálně hodil. Wessex – Student. Vláda dokonce v továrně zkonfiskovala upravený prototyp, který byl původně určen jednomu soukromníkovi. Jak asi ten chudák musel úředníkům lát, se ale Bigglesova cháska nikdy nedozvěděla.

Zvláštní pracovní skupina ministerstva zahraničních věcí se ujala administrativní přípravy. Doklady a peníze nepředstavovaly žádný problém, o to horší bylo přijít na rozumný důvod, proč bude Student startovat z francouzské základny. Zbytečné dotazy místních by mohly celé poslání jen zkomplikovat. Byla tedy zvolena jedna dráha, o které by zkušenější letci asi prohlásili, že tam mohou přistávat lišky, které dávají dobrou noc. Pár desítek metrů rovné plochy bylo tak akorát dobrých pro nouzové přistání, ale k jejich účelům toto polní letiště plně vyhovovalo.

Přesun do Francie proběhl bez sebemenších těžkostí, bylo tedy všechno připraveno k zahájení operace o dva dny dříve. Nezbývalo tedy než jen čekat. Biggles neustále telefonoval meteorologům a ujišťoval se, že jim samo nebe nesešle hromy a blesky už napřed. A teď přišla ona hodinka. Počasí se umoudřilo, mohlo být sice poněkud méně zima, ale člověk nemůže chtít všechno.

Kousek před hangárem se Biggles zastavil a obrátil k Algymu. „Ještě jednu věc," připomínal. „Raději jsem o

tom dřív nemluvil, a nemusel bych o ní koneckonců mluvit ani teď, ale přece… Možná, že jsem až moc podezřívavý. No, nevím. Nějak se mi nezdá ten mechanik, Brogart.“

„A co by s ním mělo být?“

„Nic zvláštního, ale mám takové svrbění v zádech.“

„Vždyť je to prima kamarád.“

„Možná ano, možná ne. Buď opatrný. Zase tak moc bych mu nedůvěřoval. Snad je to opravdu jen takový veselý otrapa, co se snaží druhému vetřít do přízně, aby se pobavil. Já bych ale řekl, že se o nás zajímal až příliš. Francouzi zase tak pracovití nejsou. Když jim skončí služba, tak snad jim i ty nástroje vypadnou hned z rukou. Brogart se ale nějak moc snažil, byl pořád tam, kde my. Je sice veselá kopa, ale to může být jen zástěrka. Dokonce jsem ho zahlédl, jak bočním okénkem nakukuje do kabiny našeho letadla. Připouštím, že ho mohla hnát normální lidská zvědavost, neboť dveře byly zamčeny. Třeba je to opravdu jen mechanik. Nebo také není. Může také být, řekněme, zainteresovaný divák, kterého platí francouzská vláda. Klidně to ale také může být britský agent. Může to vlastně být kdokoli. Dávej si na něj pozor a drž jazyk za zuby. Podívej se, je sedm večer, sobota, jeho kolegové už usrkávají v místní putyce vermut a on tu pořád pracuje. Na Francouze je až neuvěřitelně pracovitý. Snaživý, až usilovný.“

Biggles s Algym otevřeli vrata hangáru dokořán a vytlačili stroj na volnou plochu…

„Dám si na něj pozor, ale přesto si myslím, že máš vidiny," namítl Algy.

„Lépe honit bycha, než aby bych pak honil tebe," odsekl Biggles. „Gingere, dojdi k plotu a hlídej silnici, než vytlačíme stroj ven."

„O.K." Ginger se hned ujal role pozorovatele.

Biggles s Algym otevřeli vrata hangáru dokořán a vytlačili stroj na volnou plochu. Právě hangár zamykali, když k nim doběhl udýchaný Ginger.

„Někdo sem jde," skoro sípal. „Určitě je to Brogart."

Biggles něco zavrčel. Rozumět tomu ale nebylo. Pak vydal další rozkazy. „Odlet už skrývat nemůžeme. Budeme se o toho zvědavce muset postarat jinak."

O chvilku později už Francouz zpoza rohu zíral na stroj a nehybné postavičky kolem něho. Zarazil se, ale rychle se v situaci zorientoval.

„Bon soir, messieurs," zvolal vesele. „Chystáte se na noční výlet, že?"

„Vlastně ano, letíme navštívit staré přátele," zahromoval Biggles.

„Chápu, chápu," zamrkal Brogart na supícího Gingera.

„Do Paříže, že? Eifellovku já miluji, je tam spousta děvčat. Kavárničky! A zase ta děvčata! Ha! Ha!"

„Snad," ušklíbl se Biggles. Jeho hlas ale odevzdaně nezněl.

Francouze ale Bigglesovo chování nijak neodradilo. „Myslel jsem si, že bych vám mohl se startem pomoci. Voilá!"

„Proč? Jak vás mohlo vůbec napadnout, že se chceme dnes v noci proletět?“ zeptal se Biggles přímo.

Mechanik zaváhal jen na desetinu vteřiny. Pak pokrčil rameny. „Viděl jsem vás jít na letiště, tak mi došlo, že se chcete proletět. Mám na to nos.“

„Spíš bych řekl, že máte telepatické vlastnosti. Nechcete se živit jako jasnovidec?“ Biggles už burácel.

„Jasnovidec? To anglické slovo neznám. Co to znamená?“

„Nic pro vás podstatného, Brogarte. V pořádku. Nepotřebujeme vaši pomoc. Uvidíme se u snídaně.“

Francouz si zapálil cigaretu. „Bien,“ řekl, když odhazoval zápalku. „Jste piloti i mechanici! Bien! Pošlete pro mě, kdyby se někde něco zadrhlo. No, půjdu. Dám si koňak se svojí slečnou v Cochon Rouge. Au revoir, messieurs.“ Uklonil se, narovnal si baret a odporoučel se s tichým brumláním.

Jakmile zmizel za rohem hangáru, Biggles vzal Gingera za rameno. „Za ním!“ přikázal šeptem. „Dávej na něj pozor, ale ať tě nevidí! Neopouštěj letiště!“

Algy se podíval na Biggles. „A my?“

„Předstartovní příprava! Nemůžeme ztrácet čas!“

„Jak by mohl vědět, co hodláme dělat?“

„Nevím. Neměl ani tu nejmenší možnost, ale přesto bych se vsadil, že vycítil náš úmysl. Musel pochopit, že se chystáme na něco neobvyklého a nedalo mu spát, aby se nepokusil zjistit, co se děje. Zda ho žene jeho vlastní přirozená zvědavost, zda mu za ní někdo zaplatil, se teď nedozvíme. Algy, s tím chlapíkem nebude všechno v pořádku,“ uzavřel Biggles, když odemykal boční dvířka letounu. Po krátké obhlídce veškeré výstroje uvnitř vylezl zase ven a čekal na Gingera.

Ten se vrátil asi za pět minut. „Je pryč," prohlásil sebejistě.

„Jseš si jistý?"

„Naprosto. Viděl jsem, jak mizí dole na silnici. Dvakrát se ale ohlédl, jakoby si myslel, že ho někdo sleduje."

„Ano? Do kabiny! Startujeme!" rozhodl rychle Biggles. „Gingere, zkontroluj si popruhy na padáku."

Během několika minut skončila předstartovní příprava. Všechno bylo na svých místech. Výzvědná mise mohla začít.

Zaujali místa v letounu, Algy u páky, Biggles vedle něho s mapou na kolenou a Ginger vzadu za pilotem.

Algy otočil startérem a motor okamžitě naskočil. Však mu také mechanici v londýnské továrně dali co proto. Ani sebelepší švýcarské hodinky nebyly seřízeny tak dokonale jako tahle mašinka.

Celých pět minut, kdy se motor zahříval, seděl výsadek bez hnutí a jediného slova v kabině a duševně se připravoval k seskoku.

„Připraveni," nakonec rozhodl Biggles. „Tak ten nos zvedni."

Student se začal sunout po ranveji. Algy si již předem pečlivě prošel letiště, aby dostal řádný odhad. Zasněně se teď zahleděl na ztemnělou oblohu. Pak se ozvalo hluboké zavytí motoru. To Algy otevřel klapky naplno a letoun se rozjel s větrem o závod po přistávací dráze. Několik sekund se celý stroj třásl, jakoby se měl rozpadnout. To jen kola podvozku klouzala po nerovném povrchu. Vibrace najednou polevily a letadlo začalo prudce stoupat k nočním nebesům.

Algy vystoupal na tisíc stop, pak lehce změnil kurz a podle střelky na kompasu zamířil ke svému cíli.

Měli před sebou půl hodiny letu, během níž se každý z nich soustřeďoval poněkud jiným způsobem. Nebylo co dodat, protože všechny souvislosti už prodiskutovali nesčíslněkrát dole na zemi. Letoun pokračoval ve stoupání na osmnáct tisíc, ale to ještě nebyla ta správná letová výška.

Ginger hleděl z okna, ačkoliv stejně nebylo co vidět. Země připomínala rozmazaný stín na dně propasti, posetý špendlíkovými hlavičkami světýlek, roztroušených ve skupinkách či stojících o samotě. Na bezmračné obloze zářily jasné hvězdy. Dešťová mračna se kdesi rozplynula.

Algy se podíval na hodinky na panelu. Pak se obrátil a podíval se Bigglesovi zpříma do očí. V jeho očích se zračily otazníky.

Biggles zamrkal. „Zhasni motor," řekl tiše. „Už jsme skoro u hranic."

Hučení motoru přešlo jen v tiché brumlání. Nos letounu se sklonil k zemi.

„Jseš si jistý, že jsme tu správně?" zeptal se Algy.

„Ano. Vidíš tu řeku? Doprava a jsme přímo nad tou pastvinou."

Algy kývl hlavou. Zatočil doprava a začal postupný klouzavý let na nižší letovou hladinu.

Uběhla další čtvrthodina. Student pomalu stálou rychlostí klesal. Teď už se dostal na čtrnáctset stop, ale stále ještě letěl příliš vysoko.

Biggles si dlouze a pozorně prohlížel prázdno pod sebou. „Už vidím vesnici," oznámil po chvilce. „Tamhle napravo. Jasně. Trochu doleva a jsme nad pastvinou."

„Teď! Drž ho!“ najednou vykřikl. „Gingere! Jsi připraven? Jdeme!“

„Aj, aj, šéfe, co mám jiného dělat?“ bědoval zrzavý parašutista.

„Připraveni! Algy! Jdeme na věc. Gingere! Vyskočíš pět vteřin po mně!“ Biggles sebral z podlahy kabiny velký balík, otevřel dvířka a vystrčil jej na pravém boku letounu ven. Zásoby se okamžitě propadly do prázdna.

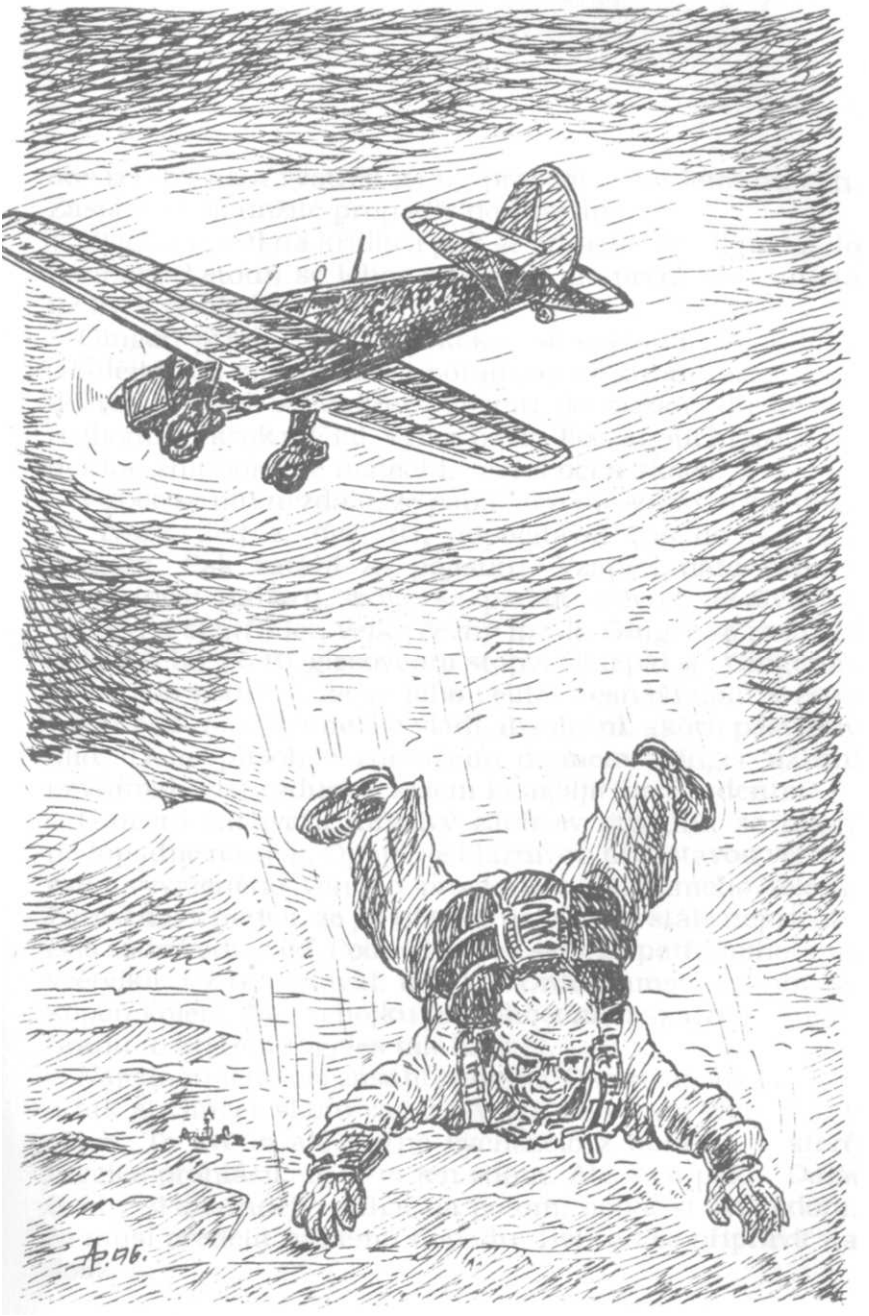
Biggles vylezl na křídlo a pak se odrazil. Začal padat do temnoty. Letoun se lehce naklonil, ale první parašutista už byl z dohledu.

Ginger, připravený k seskoku, se vyklonil nad křídlo. „Raději bych si nechal dát pořádnou do zubů, než skákat do tmy!“ vrčel odevzdaně Algymu do ouška. Přesto ale rozhodující krok udělal. Vylezl na křídlo, zabouchl za sebou dvířka, zhluboka se nadechl, zavřel oči a skočil.

Vůbec se mu nezdálo, že padá. Jen mrazivý vítr ho řezal do tváře. Jedna, dvě, tři, odpočítával čas do otevření padáku. Pak zatáhl za pojistku. Vzápětí nato prudce vystartoval nahoru, když se padák otevřel. Podíval se vzhůru a spatřil jen velký černý mrak. Ginger se rozhlédl kolem sebe. Po Bigglesovi ani stopy. Oklepal se. Gingerovi připadalo podivné, že se jeho velitel nesnáší dolů k zemi kdesi pod ním. Všude ale vládl absolutní, skoro posvátný klid. Ticho působilo zničujícím dojmem. Ginger už ani nevnímal svist vzduchu kolem klouzajícího Studenta.

Gingera zachvátil mrazivý záchvěv strachu, že nikdy nedopadne na zem. Opájel se bláznivou představou vesmířana vyvrženého ven do prostoru z neznámého tělesa. Zahvízdal v naději, že jej Biggles uslyší, ale stále

nepřicházela žádná odpověď. Podíval se pod sebe a spatřil mihotající světýlka. Už rozeznával, kde leží Unterhamstadt i obrysy kopců kolem. Na vrcholku jednoho z nich spatřil i siluetu hradu, o kterém Biggles tak bájil.

Biggles vylezl na křídlo a pak se odrazil…

Najednou jeho oči zasáhl záblesk. Okamžitě ale pohasl, a tak si Ginger skoro začal myslet, že se mu zajiskřilo v očích. To světlo ale nutně vycházelo z budovy, o které Biggles prohlásil, že je to jen ruina. Ale… co pak… Další úvahy si ale raději nechal na potom, neboť si byl vědom, že musí předejít tvrdému dopadu. Byl čas se připravit na doskok.

Musel se plně soustředit. Při nesprávném postavení nohou si našinec kotník vymkne velmi snadno. Podobná bolístka by pak měla za přímý následek pořádná soužení.

A pak přišel náraz. Země se vynořila jakoby ze tmy. Ginger si před dopadem sotva stačil zhluboka oddechnout, když si všiml, že na louce nejsou žádné kameny. Pokrčil nohy a měkce dopadl, odvalil se stranou a začal se zamotávat do hedvábí. Postupně se vyhrabal na nohy a začal se pečlivě rozhlížet. Neviděl ale nic podstatného. Tiše zahvízdal.

Padající kámen z jeho duše museli slyšet až v Londýně, když dostal okamžitou odpověď. Uspokojen, že jde všechno jako na drátku, začal svíjet padák. Biggles už stál vedle něho. Pod těžkou výstrojí se svíjel jako věchýtek. Padák, ruksak, košík s holubem a lopatky nepatří do běžné výbavy milovníka přírody na horské túře.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Ano, nic jsem si nezlomil.“

„Teď se nejdříve musíme zbavit těch krámů! Tamhle v lese! Vesnice je na druhé straně kopce.“

Ginger rychle sbalil padák, než si jej složil pod paži. Pak společně s Bigglesem přešli volnou plochu k

stromům, kde, jak doufali, schovají své, poněkud na hodné turisty, netypické kufry.

Pohybovali se rychle, ale s maximální opatrností, i když se zdálo, že se nemají čeho bát. Nikde ani živáčka. Během pěti minut už stáli v zákrytu stromů. Mezi borovicemi vládla neproniknutelná tma, ale Biggles se dokázal zorientovat. Vytáhl baterku a rozsvítil. Po několika krouživých pohybech našel to, co hledal. „Vypadá to, že je tu písečný podklad," shrnoval své závěry. „Půdní mapy nelhaly. Snadno tady naší batožinu zakopeme."

To už v ruce držel lopatku a odhazoval zeminu, aby vykopal hlubokou jámu, do které hedvábí pohřbí.

Přesto jim ale trvalo dobrou půlhodinku, než byli zcela spokojeni se svou prací. Biggles si otřel pot z čela a odložil zákopovou lopatku s bodcem. Poslední povrchové úpravy už musel udělat ručně. Být normální den, tak by náhodný divák vzápětí spatřil rolníka, pečlivě sejícího borovicové jehličí na celé ploše, kde teď spočíval poklad z čínské látky.

Biggles dokončil maskovací manévr a začal hledat skrýš pro košík s holubem. Ze zcela pochopitelných důvodů živého tvora do země zahrabat nemohl. Nakonec našel štěrbinu mezi kořeny jedné borovice, vložil košík dovnitř a pečlivě jej zakryl větvemi.

„Díky Bohu, že to máme za sebou," zabručel, když se přidal zpět k Gingerovi. „A teď do vesnice. Máme před sebou tak dvě míle. Leží na druhém konci lesa. Stejně bychom si ale měli tohle místo označit. Vypadali bychom před Raymondem jako blázni, kdybychom tu jeho okřídleného poslíčka nechali zajít bez prosa."

Ginger jen kývl hlavou. Postupně si do své mysli ukládal obraz krajiny pod hvězdnou oblohou.

Celou cestu přes les se oba vyzvědači tiše učili svému náboženství. Odkud jsou, co tu dělají, kam míří, jaké mají povolání, kdy se vrací domů. Bylo nutné vytvořit stoprocentní verzi, kterou by nezpochybnila výpověď ani jednoho z nich, kdyby padli nepříteli do rukou.

„Měli jsme si s sebou vzít pár pořádných, jasanových vycházkových holí," poznamenal Biggles, když se přiblížili k vesnici. „Většina turistů je používá. Musím přiznat, že jsem o tom přemýšlel už doma, ale naše prazvláštní vybavení na horské túry už nesneslo ani jeden předmět navíc. No, aspoň máme bezedný účet, tak si je aspoň koupíme tady. Už jsme na začátku vesnice a pokud se dostaneme do nějakých malérů, tak právě začínají. Třeba ale ta naše hrobnická práce bude lehčí, než jsme si mysleli. Každopádně, ať se stane cokoli, nikdo by nám nemohl vytknout, že jsme se nesnažili."

„Nebude pak komu!" zazněla uštěpačná Gingerova poznámka.

Dvojice povedených turistů stála na okraji vesnice, která se právě koupala ve světlemodré záři měsíce. Pár prostých starých domků v úzkých uličkách s převislými okapy a početnými štíty tvořilo typickou středoevropskou středověkou vesnici. Dřevěné domky tvořily malebnou kombinaci lidské dovednosti a krásy přírody. Pobořené stěny některých z nich, na nichž se podepsal čas, pokroucené střechy a spadlé šindely z jiných jen dokreslovaly ideální prostředí pro Honzu, který se vydává na cestu do nového království.

„Připadám si tady opravdu jako v pohádce," uznale poznamenal Biggles. „Voní to tu historií, starým dřevem a nádhernou atmosférou. Nemají tu žádné imitace uměleckých děl, které se tak rozmohly u snobů u nás doma. Během posledních pěti set let se i tady ale leccos změnilo. Viděl jsem vesničky v Bavorsku i Čechách a vypadají podobně. Žijí tu normální lidé, ale tady v srdci Evropy už zase Prušáci přikládají pod hrnec a chrastí zbraněmi. Snaží se ale, aby to zatím nikdo nepoznal. No, uvidíme, co bude dál. Počkej!"

Biggles chytil Gingera za rameno a stáhl ho zpět do skrytu polorozbořeného domku. „Podívej se," tiše řekl a ukazoval před sebe. Přímo přes ulici se dívali na rozbořený přízemní domek s vymlácenými okny a plotem okolo.

„Co se děje? … Proč ta vymlácená okna?" zeptal se Ginger tiše.

„Mě ale mnohem více zajímá ten nápis na dveřích." Ginger se nahnul dopředu a už rozeznával křídou načmáraný nápis na dveřích.

Žid!

„Co to má znamenat?" zeptal se zrzavý pilot skoro zděšeně.

„Majitelem toho stavení je Žid. Tak už i sem pronikla ta otřesná protižidovská propaganda. Ten muž je zcela určitě obchodník. Na dveřích by měla být ale také vizitka. Ano, je tam. Jmenuje se… S..i…m..o..n Kret… zner. Beerdigungs Institut. Jemináčku! Místní hrobník. Docela by mne zajímalo, co ví o té naší záležitosti. A ještě víc by se mi líbilo, kdyby nám to hezky vysypal."

„Co chceš dělat?"

„Máme jen jedinou možnost. Rovnou se ho zeptáme. Je to sice riskantní, ale kdyby to vyšlo, ušetří nám to spoustu času.“

„Myslíš, že je doma? Nesvítí se tam.“

„Ta část vepředu mi připadá jako kancelář. Pokoje může mít někde vzadu.“

Po krátké obhlídce okolí a posouzení bezpečnosti přesunu, kdy se ujistili, že všichni spí, tiše přeběhli ulici a protáhli se pobořenou brankou do dvora usedlosti. Po zarostlé pěšince obešli celou usedlost.

Na přerostlém, nestříhaném, živém plotě se mihotaly odlesky oranžového světla, které vycházelo zřejmě z kuchyňského okna. Ale ještě dříve, než se stačili podívat dovnitř, světlo zhaslo.

„Museli jsme ho notně vystrašit,“ zašeptal Ginger.

„Pak musí mít uši jako fenek, nebo musel hlídat,“ zabručel Biggles. „Zaklepu na přední dveře a uvidíme. Chovej se přirozeně, tedy, když přijde otevřít. Mluvit budu já!“

Biggles se vrátil po úzké pěšince zpět k hlavním dveřím a ostře zabouchal na jejich výplň.

Kapitola čtvrtá

Žid z Unterhamstadtu

Dům se celý topil ve tmě, nikde nehoukala ani slova. Razantní Bigglesovo zaklepání muselo v majiteli domu vyvolat zdání, že se snad blíží konec světa. Ten zvuk nesnesl odkladu, ale zároveň naháněl strach. Když odezněla poslední ozva, dvojice vyzvědačů netrpělivě čekala na odpověď. Ale nadarmo. Málo platné, už zase vládlo ticho jako v hrobě.

„Svrbí mě v kostech, že tohle doupě tak úplně v pořádku nebude," zasyčel Ginger, který se stále rozhlížel.

„Hloupost," odsekl Biggles netrpělivě. „Proč by nemělo být? Jsi jen rozrušený, jako vždycky. Někdo je uvnitř, svítilo se tam. Musí si ale myslet, že jsme nějací lapkové nebo spíš zdejší politici." Biggles ukázal prstem znovu na nápis, ale přesto znova zaklepal. Mnohem razantněji.

Tentokrát ale poslední klepnutí kloubů o dřevo už doprovázel podivný skřek uvnitř domu. Hlasu člověka se rozhodně nepodobal.

„Každopádně se už uvnitř aspoň někdo probudil," poznamenal Biggles tiše když zaslechl šouravé kroky za dveřmi. Ozvalo se zavrzání, zachrastil dveřní řetěz a vrzavý zvuk nenamazaného zámku dokazoval, že se dveře brzo otevřou. Kdo ale stojí uvnitř, se nedalo ve tmě rozeznat.

„Guten Abend," řekl Biggles vesele se zřejmou snahou rozptýlit podezřívavost pana domácího. „Jsme

Angličané na výletě. Trochu jsme zabloudili. Jsme v Unterhamstadtu?“ pokračoval plynnou němčinou.

I Ginger rozpoznal, že muž ve veřejích si skoro nahlas oddychl. „Ja, ja, meine Herren,“ ozvalo se tichým a skoro zastřeným hlasem. Dveře se ale zase začaly zavírat, ale Biggles mezi veřeje stačil včas strčit nohu. „Neměl byste na prodej nějakou vycházkovou hůl?“ zeptal se zdvořile. Dostalo se mu negativní odpovědi.

„Nemohli bychom si uvnitř na chvilku odpočinout a trochu se ohřát?“ kul Biggles železo, dokud bylo žhavé. „Jsme už dlouho na cestě a potřebovali bychom se také na pár věcí o zdejším kraji zeptat.“

Odpověď ale nepřišla okamžitě. Muž uvnitř musel dobře pochopit, že hloupé přání je jen záminkou. A vskutku tomu tak bylo.

„Nemusíte se nás bát,“ ujišťoval jej Biggles tiše. „Jsme turisté z ostrovů, a ctíme každé náboženství. I židovské.“ Poslední větu už Biggles mezi rty jen necedil a dával dobrý pozor, aby jí majitel domku dobře porozuměl.

Dveře se otevřely docela a stařecký hlas je vyzval, aby vstoupili.

Biggles následován Gingerem překročil práh. Stáli uvnitř haly domku v naprosté tmě. Bylo to snad poprvé, co se tak neomaleně vetřeli do cizího soukromí. Stále ale ještě svého hostitele nespatřili, jakoby se před nimi skrýval. Uslyšeli ale, jak právě zavírá dveře. Nezamkl je však.

Gingerovi už zase tekly po zádech potoky mrazivého potu, protože si neuměl domyslet, proč tolik tajností a obav. Pak zapraskala zápalka a během okamžiku celou

scénu ozářila stará svíčka, vrhající mdlé světlo do obličeje hostitele.

Gingerovi se místní hrobník zhola nelíbil. Na starcově tváři se dalo číst, že je vyčerpán buď stářím, prací či nějakým soužením. Nejspíš ale vrásky do jeho vyschlé pleti vepsaly všechny tři faktory dohromady. Jeho dlouhé vlasy, pokud kdy byly umyty, by zářily sivou barvou, se kroutily a padaly mu do čela. U holiče už nebyl hezkou řádku měsíců. Byla to prostě kštice k pohledání. Stejně tak tomu bylo s židovou bradkou, kterou mu už lazebník také nezastříhl snad celou věčnost. Starci vůbec nebyl vidět krk, jen hustý porost zakrývající i jeho vetchý hrudník. Roztrhaná a nevábně zapáchající blůza byla doplněno kalhotami, které se nepotkaly se žehličkou už také hezky dlouho.

Ginger si matně vybavoval Algyho, jak stojí u krbu v pečlivě nažehlených flanelových kalhotech, když tenhle příběh začal. Prostě nebe a dudy, pomyslel si. Na celkovém vzezření toho mužíka bylo až příliš patrné, že se mu nevede právě nejlépe.

Všude okolo vládla špína a zatuchlost. I Biggles se při představě takového konce lidského života začal ošívat.

Stařík se šoural velmi pomalu a nejistě, navíc se mu klepaly prsty tak, že jen sotva dokázal svíčku udržet v ruce.

Biggles se podíval po Gingerovi a zachytil jeho pohled. „Ten muž musel být vystaven strašným zvěrstvům a má smrtelný strach," zašeptal. „Z očí mu čiší hrůza. Vlastně je to chodící panoptikum děsu z našeho londýnského muzea voskových figur." Pak mnohem

hlasitěji a vlídněji v němčině oslovil hrobníka: „Otče, nemusíte se nás obávat. Přišli jsme jako přátelé.“

„Ne… nemám peníze,“ zasípal starý žid odevzdaným a bezmocným hlasem. Zvedl ruce a ukázal jim prázdné dlaně ve výmluvném gestu. Dále si své noční vetřelce prohlížel s velkou nedůvěrou a podezíravostí…

Biggles se na něj zářivě usmál. „Těch máme víc, než potřebujeme,“ řekl jemně. „Skoro bych řekl, že se o ně s vámi můžeme podělit,“ dodal významně.

Hluboké oči překvapeného stařík a se rozevřely doširoka. „Opravdu?“ zasípal. „Bude pro vás… pro mne lepší, když si promluvíme někde jinde. Ne tady!“ s hrůzou se podíval ke dveřím. „Pojďte za mnou.“

Odvedl je do malé místnosti vzadu. Ta špína a nepořádek se snad ani nedá popsat. Ve vzduchu čpěl podivný zápach. Přes postel byl přehozen notně zažloutlý potrhaný převoz. Ten chuďas žil ve skutečné lidské stoce.

Žid ukázal na dubovou lavici a vyzval dvojici, aby se posadila. Sám postavil svíčku na rozvrzaný stůl a skoro se zhroutil na potrhané čalounění postele.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se nervózně. Jeho očka přeskakovala z Gingera na Bigglese a zase zpátky. „Vstoupit do mého domu je tady velmi nerozumné.“

„A proč?“

„Jsem žid.“

„A to se k Vám všichni chovají tak otřesně?“

„Všichni, bez výjimky. Viděl jste sám!“

„Proč tu tedy zůstáváte a nepostavíte se těm ústrkům?“

„Jak bych mohl? Nemám peníze, ani groš.“ Oči vetchého starce se s hrůzou zase podívaly k oknu, ale rychle se vrátily k návštěvníkům. „Všechny i ty moje teď

mají oni!“ řekl tiše, ale tentokrát se z tónu hlasu dalo vyčíst, že své pokořovatele z hloubi duše nenávidí.

„Pokud byste měl peníze, máte kam jít?“ zeptal se Biggles.

„Ve Švýcarsku žije moje provdaná dcera. Naštěstí odtud utekla, než ta mizérie začala.“

„A pokud, řekněme, bychom vám dali dva tisíce marek, stačilo by to k tomu, abyste ji vyhledal?“

Mužova očka zamrkala překvapením, ale strach ho stále neopouštěl. „Proč byste mi je dávali?“ zasípal.

„Pokud bychom se od vás dozvěděli některé informace, mohl byste dostat i mnohem víc,“ rozhodl se Biggles, že nebude ztrácet čas. Podíval se židovi zpříma do očí.

Na chvilku znovu zavládlo ticho. Oči starce znova pročesávaly temnotu, jakoby v domnělé snaze zabránit, aby je neslyšel někdo nežádoucí. „Co… chcete vědět?“

Cesta zpět už nevedla, bylo načase udeřit hřebík na hlavičku. „Není to tak dlouho, co tu došlo k autohavárii, při které utrpěl zranění jeden význačný vědec. Na svá zranění zemřel,“ pronesl tiše, ale významně Biggles. Ačkoliv ten hrobník ve svém těle už neměl žádné svaly, napjaly se k prasknutí. Schoulil se a skryl si tvář v dlaních. „Ne,“ vydechl. „To ne!“ Přejel si jazykem okoralé rty a jeho oči znova začaly prohledávat místnost. „Ne!“ začal zoufale křičet. Přeskakoval mu hlas. „O tom nic nevím! Nic!“

Bigglesovi ztvrdly rysy. Najednou se z něj stal přísný a neústupný vyšetřovatel. „Poslouchejte, starý muži,“ řekl rozhodným hlasem, „zaplatím vám cokoliv, když mi poskytnete přesnější informaci.“

„Já… nic… já nic nevím!“

Biggles vytáhl peněženku a pomalu začal odpočítávat pětadvacet stomarkových bankovek. „Oživí vám tohle trochu paměť?“ vykřikl ostře, když peníze pokládal na stůl. „S tímhle balíkem můžete opustit tohle peklo hned zítra. Pohřbíval jste doktorovo tělo vy sám?“

Žid nechtěl věřit svým očím a na bankovky zíral s prazvláštním výrazem. „Ne!“ zašeptal rozhodně.

„Jste ale přece hrobník?“

„Ano, ale… Byl to…“ Muž se z ničeho nic odmlčel, jako by si uvědomil, že už řekl příliš mnoho.

„Kdo tedy?“ Bigglesův mrazivý hlas připomínal praskající led.

„Můj syn. Bydlí tady ve vesnici. Vyrábí rakve.“

„Kde je teď?“

„Pryč!“

„Kde?“

„Pryč!“

„Kde?“

„To oni, oni ho odvezli po té události.“

„Aha!“ Biggles významně na Gingera zamrkal. „Kdy jste s ním naposledy mluvil?“ obrátil se zpět na hrobníka.

„Zmizel a už jsem ho neviděl.“

„Nelžete!“

Stařec se celý roztřásl. „Já nikdy ne… nelžu.“

„Když jste s ním nemluvil tak, jak můžete vědět, co se seběhlo?“

„Řekla mi to jeho žena hned ten večer. Druhý den ráno ho ale hned odvezli. Řekla mi to,“ zašeptal otec, který přišel o syna. Očima visel na Bigglesovi.

„Ten večer? Co tím myslíte?“ pokračoval výslech.

A znovu se v židově chování projevila hrůza. Jeho oči se nevydržely dívat zpříma, neustále uhýbal a klepal se.

Biggles věděl, že musí udeřit rovnou. „Ztrácím tady čas," poznamenal hořce, ale ne nezdvořile. „Povíte mi, co chci vědět, nebo se mám obrátit jinam?"

Postavička židovského hrobníka už teď budila prostou lidskou lítost. Bylo jasnější než den, že v jeho mozku probíhá nerovný boj mezi děsem a záchranou. „Tak já vám to te… dy po… vím," slabikoval po chvilce a ihned se natáhl pro bankovky.

Biggles ho ale zadržel. „Nejdřív chci vědět všechny podrobnosti!"

Stařec si navlhčil rty. „Povím vám všechno," začal ztěžka. Ginger ani nechtěl věřit svým očím, že se lidská bytost dokáže propadnout až na takové dno člověčenství.

„Po nehodě… toho muže přinesli do Kleishausenu, to je zdejší hotel…"

„Kde došlo k nehodě?" přerušil ho netrpělivý Biggles.

„Nevím přesně."

„Dobře, pokračujte."

„Můj syn zrovna seděl u večeře, když do jeho domu vletěla přepadová jednotka a přikázala mu, že má v hotelu práci. Můj syn je bednář, a tak řekl, že by výroba rakve mohla počkat do rána, ale oni trvali na svém. Prý to musí být hotovo hned teď. Při nehodě prý došlo k smrtelnému zranění a pohřeb je nutno provést okamžitě. Můj syn se tedy zhostil úkolu a šel změřit mrtvolu, aby vybral správnou rakev. Tělo leželo ve velké ložnici, pokoji číslo sedmnáct a on nedokázal vůbec pochopit, proč mrtvolu převezli do nejlepšího hotelového pokoje.

Dole v přízemí je totiž druhá místnost, kde se podobné situace dají řešit mnohem jednodušeji. Když se vrátil domu, vyprávěl všechno své ženě Gretě.“

„Viděl to tělo?“

„Ano… a vlastně ne. Byl tam nějaký doktor, který tady nikdy předtím nebyl. Na posteli sice ležela mrtvola, ale byla tak zabandážovaná, že ji nemohl vidět do obličeje. Když se zeptal na některé podrobnosti, doktor ho odbyl a přikázal, aby se dál raději na nic neptal. Měl tělo jenom změřit a připravit rakev. Byla tam spousta tajných, a tak raději odvedl svou práci a zmizel. Přes noc vyrobil rakev. V poledne si pro ni přišli a vzali ho s sebou. Budou ho prý potřebovat. Od té doby se nevrátil. Jeho nebohá žena ho už potom nespatřila.“

„Chcete říct, že zmizel?“

„Přesně tak.“

„Šla paní Greta na policii?“

„Jistě, ale řekli jí, že se nesmí na nic ptát, nebo že se její muž nikdy nevrátí. Má prý důležité poslání ve státním zájmu. Náčelník se pak dokonce zeptal, co ona ví o noční nehodě. Byla k smrti vyděšená, proto raději tvrdila, že neví vůbec nic. Dostala příkaz s nikým o celé události nemluvit. Pokud by ho porušila, skončila by ve vězení. A tak o svém zármutku řekla jenom mně.“

„A co vlastní pohřeb?“

„Všechno proběhlo v tichosti a v naprosté tajnosti.“

„Jak to můžete vědět?“

„Protože moje snacha dávala neustále pozor, zda se můj syn nevrací. Uslyšela nějaké zvuky a podívala se z okna. Bydlí přímo proti hotelu. Vynášeli z něj rakev. Poslala pak svého syna Joachima aby se podíval, jestli tam přece jen není jeho táta. Byli tam ale všude jen

policisté a nikdo jiný. Nikam chlapce nepustili. Rakev nejspíš odnesli do kasemat na západní straně blízko věže.“

Biggles zamrkal. „Kam?“

„Do rozsáhlých sklepení!“

Biggles se na moment odmlčel. „Takže to znamená, že pro oběť nehody nekopali obyčejný hrob?“

„Ne. Kostel má pohnutou a dlouhou historii. Pod ním se rozkládají rozsáhlé kobky. Je to ale již dávno, kdy se jich naposledy používalo k pohřbívání.“

„Jak jsou vchody dolů uzavřeny?“

„To nevím. Není to moje církev. Byl jsem tam jen jednou, a to před mnoha lety. ale pokud se pamatuji, jsou zavaleny jen balvany. Nelžu, nic jiného o tom nevím. A teď už raději běžte! Někdo nás tady může uvidět dohromady, a budete nás mít všechny na svědomí.“

Biggles přikývl. „Ano, už jdeme. A navíc jsme právě teď zapomněli, že jsme s vámi kdy mluvili a vy zase zapomenete, že jste tu měl návštěvu.“

Biggles podával stařík ovi svazek bankovek, který jej popadl s překvapivou rychlostí a zasunul pod potrhanou košili.

Ještě než stačil vytáhnout ruku zpod košile, narušil noční klid podivný zvuk. Za normálních okolností by ho nikdo asi ani nezaznamenal, ale díky naprostému tichu, bylo lehké zavrzání venkovních dveří dobře patrné. Nebyly to ale chodbová dveře, ale ty do starcovy ložnice.

Biggles zareagoval jako blesk. Ohlédl se a opravdu spatřil, jak se dveře do místnosti lehce otevřely.

Okamžitě pochopil, že přichází nezvaný návštěvník, kterého se ten žid tak obával.

A došlo to i staříkovi.

Zpopelavěl, znova mu okoraly rty a málem se úplně zhroutil. Jeho oči rozšířené hrůzou zíraly na dveře, jakoby jimi mohla přijít smrt. Něco šeptal, ale zvuky přes rty nevycházely.

Bigglesova ústa se protáhla do úzké čárky. Rukou Gingerovi naznačil, aby se ani nehnul. „Děkuji vám, Otče," řekl nahlas. „Myslím, že už k hotelu trefíme." Ale přestože slova zněla jako přátelské rozloučení, jeho akce svědčila o pravém opaku. Po špičkách se blížil ke dveřím jako kočkovitá šelma. Jakmile se k nim dostal, prudce je otevřel dokořán.

Na chodbě stála mladá a neuvěřitelně krásná dívka v hnědých tvídových šatech.

Ginger nedokázal zavřít ústa, když zíral do útlé a bledé tváře orámované hustými, zlatými vlasy. Každopádně očekával zcela jiného vetřelce.

Bigglese taky polili horkou vodou. I on byl touto vetřelkyní skoro nemile zaskočen. Rychle se ale vrátil do reality. Obřadně se uklonil, sňal čapku a pozdravil. „Dobrý večer, Fraulein," řekl rozšafně směsicí rodného jazyka Shakespearova a Goethova. „Vy jste také ztratila cestu? Jako my?"

Dívka ale hned neodpověděla. Byla stejně zaskočena jako sám hrdina všech leteckých bitev v kokpitu strojů z plátna a dřeva.

„No, vlastně… ano… ano!" vykoktala.

„Tak to se zeptejte tady stařík, ten se vyzná," šveholil Biggles. Doufal, že se už židovský otec dokázal vzpamatovat a dát si všechno do náležitých souvislostí.

„Byl tak laskavý, že nám poradil, jak nejlépe mohl. Právě odcházíme," pokračoval už klidněji. Pak se otočil do místnosti a vykřikl nahlas: „Odcházíme, dobrou noc."

Dívka ustoupila a nechala je projít.

Biggles si tiše hvízdl, když procházel brankou na silnici. Dokud nebyl aspoň padesát kroků od domu, nepromluvil.

„Tak, kamaráde," řekl nakonec, „ta malá krasavice nám poskytla spoustu námětů na přemýšlení."

„Co tam ta holka dělala?"

„To ví jen sám Pánbůh. Každopádně bych tam očekával draka, buvola či někoho s plynovou maskou, ale takovou krásku rozhodně ne."

„Přesto ale mohla slyšet spoustu věcí, o kterých by neměl nikdo vědět!"

„Já vím. Podivná záležitost."

„O čem vůbec ten stařec mluvil? Víš, Bigglesi, občas je mi líto, že jsem ve škole myslel na lumpačiny a neučil se cizí jazyky."

„Pozdní lítost taky neškodí," utěšoval neznalce němčiny Biggles. „Jdeme do hotelu! Pak ti povím, co jsem se dozvěděl. Podívej! Tamhle je ten hostinec! Hezké stavení, že? Zase ta pohádka, ale přesto bych se raději vrátil mezi normální zjevení. Ta dívka mi nedává spát."

„Já spíš teď jen doufám, že se v tom hotelu pod duchnou opravdu vyspíme jako v pohádce a že to nebude jen hezky vyštafirované doupě Baby Jagy," poznamenal Ginger napjatě.

Kapitola pátá

V zámku a podzámčí

Jak se pomalu blížili k hotelu, Biggles ve zkratce vylíčil Gingerovi hlavní rysy událostí kolem podezřelé nehody. Ginger opravdu německy nerozuměl ani slovo.

„Skutečnost, že Beklindera pohřbili v kasematech, mne zarazila hned na samém začátku," vyprávěl. „Naše plány se výrazně mění. Exhumace zase nebude tak odpudivá, že by nám ji upíři záviděli. Na druhé straně to sklepení může naše pátrání jen zkomplikovat. Budeme se tam dolů muset vloupat. Každopádně jsme ale už teď odvedli kus dobré práce. Pátrat po hrobu, který neexistuje, to by nás stálo celou věčnost. Snadno bychom pak dělali nesprávné závěry. Myslím si, že bychom se asi do těch chodeb měli vypravit ještě dnes v noci, pokud se nám podaří proniknout ven z hotelu bez toho. Nejdříve se ale jdeme řádně zapsat. Nedočkavostí se už třesu, protože by mne fakt zajímalo, jak nás přijmou. S otevřeným náručím nebo se staženými roletami?"

Budova hotelu působila i zblízka jako pohádkové stavení. Rozlehlý objekt obrostlý pnoucí se zelení čerpal stavební inspiraci ve středověku. K obloze se tyčila špičatá věž, střechu zdobily početné štíty s mozaikovými okny. Štukatéři si dali záležet a na fasádu umístili celou řadu ornamentů, které ještě doplňovaly dřevěné římsy. Byl to opravdu domeček k pomilování, který by mohl jeho majitelům závidět i transylvánský vévoda Drákula. Mohutná borovicová vrata zdobily erby různých turistických asociací.

Biggles otevřel dveře a vešel do dlouhé chodby s nízkým stropem. Do nosu okamžitě nasál příjemný pach pálicího se dřeva v otevřeném krbu na konci haly. Oba dva turisté se na chvilku zarazili nad nečekaně domáckou atmosférou.

To už je přicházel uvítat hřmotný Bavorák, který nezapřel svůj původ. Zvedl se od přepážky v recepci a šel jim v ústrety. „K službám, pánové," zdvořile se uklonil. Jeho angličtina sice měla podivný středoevropský přízvuk, ale bylo bez problémů rozumět. Recepční poslušně čekal na další rozhodnutí příchozích.

„Máte skvělý odhad na národnosti, pane," zašklebil se Biggles.

„Kde bychom byli, pane, kdybych nepoznal pravého anglického džentlmena i jeho tornu," osvětlil recepční naprosto zdvořile svůj odhad.

Všichni se rozesmáli. První přivítání spíše naznačovalo, že se opravdu dostali do domu s rohem hojnosti.

Biggles si ale uvědomil, že koneckonců na odhadu recepčního není nic mimořádného, protože lidé pracující v turistice musejí znát své zákazníky. Musejí odlišit zazobaného pantátu od chudého studenta. Nedával ale na sobě nic znát. „Předpokládám, že jste majitel hotelu?" zeptal se klidně.

„Jistě, pane."

„Výborně," usmál se zeširoka Biggles. „Vydali jsme se na pěší túru do Evropy, ale teď bychom si u vás chtěli na několik dní odpočinout. Můžete nás ubytovat?"

„Na jak dlouho?"

„Dva, tři dny, možná týden. Nemáme žádnou přesnou trasu. Když se nám tady bude líbit, zůstaneme

třeba až do vánoc," vtipkoval Biggles. „Doufám, že máte volné pokoje!"

„To ano, ale… Na jaře sem jezdí jen málo návštěvníků. Chcete dva jednolůžkové pokoje, že?"

„Ne," odpověděl Biggles rychle. „Dali bychom přednost většímu dvoulůžkovému." Okamžitě mu došlo, že musí něco doplnit. „Ten nejlepší, co máte," dodal. „Na penězích nezáleží."

„Samozřejmě, samozřejmě," uklonil se hoteliér. Upjatě došel k desce s klíči, která zakrývala celou zadní stěnu za. přepážkou. Z háčku sňal klíč k pokoji číslo osmnáct.

„A proč bychom nemohli dostat sedmnáctku?" bezelstně se rozzářil major filuta.

Muž málem zkoprněl. Pak přeci jen ze sebe vypravil pár slov, k nimž ale musel sebrat veškerou sílu. Chvěl se mu hlas, když se zeptal: „Proč zrovna tohle číslo?"

Biggles se ale smál od ucha k uchu dál. „To já jen tak, sedmnáctka je moje šťastné číslo," lhal, jak zákon káže.

„Sedmnáctka ale nemá dvě postele," řekl muž pomalu ale s jasnou úlevou.

Biggles nechal klidně toto téma odplynout, jakoby se nic nestalo. „Nevadí," poznamenal zlehka. „Vyhovuje nám vlastně jakýkoli pokoj."

„Uvidíte, že vás pokoj číslo osmnáct plně uspokojí," prohlásil majitel obřadně, když pokládal klíč na přepážku. Ze zásuvky vyjmul dva formuláře a položil je před návštěvníky. „Vyplňte, prosím, tyto přihlašovací lístky," vyzval je. „Vaše zavazadla? Dám je vynést do pokoje."

„Cestujeme jen nalehko."

„Pak vás musím požádat, abyste zaplatili zálohu," poznamenal majitel.

„Bude mi radostí," odpověděl Biggles a vyjmul tisícimarkovou bankovku z peněženky. Položil ji na přepážku. „Řeknete mi, až ji probydlíme, že?"

Chování majitele hotelu zasáhl blesk. Ačkoliv dobře odhadl národnost, už se příliš netrefil do finančních možností svých hostů. „Lituji, pánové, ale znáte to, předpisy. Ta bankovka by bohatě stačila na celý týden. Pokud mi tady můžete nechat pasy, vyplním registrační lístky sám."

Biggles přikývl. „Mluvíte skvěle anglicky, už jste někdy byl v Londýně?" zeptal se, když z kapsy vyndával pero, aby vyplnil rubriky, na které v pase není odpověď.

„Ano, přes pět let jsem pracoval jako číšník v Londýně," připustil hoteliér.

Biggles ho odhadoval na padesátku. „To bylo před válkou, že?" zeptal se.

„Ano," ale chování majitele hotelu se už zase výrazně změnilo. Začal být odměřený, aby bylo zřejmé, že není zvědavý na to, aby ho někdo zpovídal.

„Máte tady nějaké anglické návštěvníky?" řekl Biggles, když muž vzal klíč a šel je doprovodit do pokoje. Došli k starému dřevěnému schodišti v zadní části vstupní haly.

„Ne," zazněla krátká odpověď. „Pozor ale na hlavu, je tu nízký podhled."

Prošli dlouhou chodbou v prvním patře a zastavili se u dveří. Zlatá visačka na klíči se rozkývala, když Bavorák pokoj odemykal. Hoteliér ustoupil a vyzval své noční návštěvníky, aby vstoupili.

„Opravdová nádhera, moc se mi to líbí,“ prohodil Biggles, když si pokoj prohlédl. Místnost byla zařízena v starodávném stylu, nábytek vyřezán ze solidního dubového dřeva. Byli prostě v zámeckém pokoji.

„Myslel jsem si to. Chtěli byste večeři? Je sice hodně pozdě, ale…“

„Ano, udělal byste nám radost,“ přerušil ho Biggles. „Řekněme za deset minut?“

„Dobře. Zvonek je u dveří. Pokud budete něco potřebovat, jednou se zvoní pro číšníka a dvakrát na pokojskou. Chcete snídat v pokoji?“

„Ne, děkuji, sejdeme dolů do haly.“

Hoteliér se uklonil a odešel.

„Zatím se zdá, že se tu budeme cítit jako v bavlnce,“ zavrčel Biggles, když hostitel odešel. „Upřímně řečeno, jsem spíš předpokládal, že nás tady dvakrát vítat nebudou, ale zatím se mi nepodařilo v hoteliérově chování odhalit nic, co by mi bylo podezřelé. Snad jen to, že dostal strach, když jsem se zmínil o té sedmnáctce. Osprchujme se a pak pojďme dolů něco zakousnout. Už mi opravdu kručí v žaludku.“

Nemuseli příliš vybalovat. Z batohu rozložili na poličky ve skříni jen pyžama a do koupelny dali své toaletní potřeby. Po krátké sprše se dali do gala a sešli do jídelny, která ležela v zadním traktu haly a svým vzhledem spíše připomínala šlechtický salon.

Postarší číšník v bílé zástěře, s ubrouskem přes ruku jim vyšel v ústrety a hned jim ukázal stůl, kde bylo pro ně čistě prostřeno.

Gingera ale zajímaly úplně jiné věci. Jeho pozornost totiž přitahovala ona zlatovláska v hnědém, která seděla u jednoho stolku v zadní části místnosti. Právě srkala

polévku a z jejího chování bylo patrné, že i ona bydlí v tomto hotelu. Když oba vyzvědači vešli do jídelny, ostře si je přeměřila.

Ginger zachytil Bigglesův varovný pohled. „A další námět k přemýšlení," poznamenal kysele.

„Na rande bych ji nepozval, i když je to škoda," bědoval Ginger, když si uvědomil, jak se jí blýská v očích.

„Všiml jsem si. Je tady sama. Proč se ale motala po domě toho hrobníka? Skoro bych řekl, že se chovala jako zkušený zloděj. My jsme aspoň zaklepali."

„Spíš jako slídil," prohlásil Ginger, když si sedal na židli.

„Určitě. Docela by mne zajímalo, kolik toho slyšela, ale dohadování nám stejně nepomůže. Budeme si muset na ní dávat pozor. Přesto se ale nemohu ubránit dojmu, i když to může být jen náhoda, že jsem tu tvářičku už někde viděl."

„To jsem rád, že to říkáš ty. Jinak bys mne zase obvinil, že jsem poděs, protože mne napadlo přesně totéž," poznamenal Ginger.

„Tak jo," odsekl Biggles, „každopádně je to pěkná šlamastika. Pojď se ale nejdřív najíst. S plným žaludkem se nějakých rozumných závěrů dobereme snadněji. Chtěl bych se jít ještě projít. Můžeš zůstat v pokoji, pokud jsi unaven."

„Já? A unaven? To nemyslíš vážně," odporoval Ginger. „Jde se na procházku a basta."

Dojedli poslední sousto, mimochodem velmi chutné pozdní večeře. Vrátili se do pokoje pro své čapky a pak se chtěli tiše vytratit na ulici.

Biggles si stačil do kapsy zastrčit elektrickou baterku. Když sešli dolů do haly, majitel už zase seděl za přepážkou.

„Vy jdete ještě ven?“ zeptal se překvapeně.

Biggles pokrčil rameny. „Jen pár kroků po návsi, abychom se přesvědčili, jak to tady v noci vypadá.“ Aniž by cokoli dodával, raději zabouchl venkovní dveře.

„Kam jdeme… na hřbitov?“ zašeptal Ginger, jakmile vyšli na ulici.

„Možná později. Musíme aspoň trochu předstírat, že se nám klíží oči. Kdybychom venku šlapali celé hodiny, bylo by to přinejmenším podivné.“

Na chvilku se zastavili a vážili každý krok. Měsíc už stál vysoko na obloze, takže docela dobře rozeznávali jednotlivé detaily celého okolí. „Pojď se podívat tamhle,“ řekl Biggles a ukázal na vchod do dvora. Zcela určitě tam byla opravna motorových vozidel.

Nikdo tam nebyl, pochopitelně, táhlo už na jedenáctou, takže obešli opuštěné dílny bez jediného slova. Za nimi našli hostinec pod otevřeným nebem. Zavřeno. U jeho zadní strany stál velký ale také polorozbořený skleník. Biggles se znova rozhlédl, než si troufl vlézt dovnitř.

„Co chceš najít mezi tím harampádím?“ zeptal se nechápavě Ginger.

„Pořádný kus dřeva, abychom měli páčidlo, až se pokusíme dostat dolů do těch kobek,“ zazněla tichá odpověď.

Vzadu u skleníku našli malou kůlnu. Biggles vyzkoušel petlici, visací zámek chyběl. Světlo Bigglesovy baterky postupně prohledalo celou místnost. Všude se tu ve značném nepořádku válely zahradnické

nástroje, starý kolečkový secí stroj, zrezavělá sekačka a zahradní polámaný nábytek. O zeď stály opřené hrábě, rýče a lopaty. Všude se tu vršilo obrovské množství blíže neurčitelného odpadu. Vzadu pak našli to, co hledali. Mezi pometly a polámanými topůrky od seker spatřili dvě velké kovové tyče, které mohly docela dobře splnit funkci páčidla. „A máme to," liboval si Biggles. „Kdybychom tady nic nenašli, byli bychom museli za tím stařík em ještě jednou, a to by se mi ani za mák nelíbilo."

„I on se nám radši ztratil z dohledu!" připomněl Ginger.

Zatím nechali své nástroje na místě, protože si nejdříve museli obhlédnout své průzkumné pole. Prošli celou vesnici a pak se vrátili až k bodu, kde se poprvé vynořili z lesa. Biggles si všiml úzké odbočky vedoucí nahoru do kopce. „Ta silnice určitě vede nahoru ke hradu," řekl tiše.

„Někde tam ta zřícenina bude," připustil Ginger. „Mimochodem, když jsem padal, spatřil jsem na hradbách nějaké světlo."

Biggles zaváhal. „Cože? Světlo? Na hradě?"

„Jasně."

„Jseš si jistý?"

Teď zaváhal Ginger. „Jak bych mohl? Zdálo se mi, že jsem spatřil záblesk, ale zhaslo to dřív, než jsem se mohl pořádně přesvědčit."

„Hm. Zvláštní okolnost. Rozvědka mi podala podrobný popis hradu a podle všeho jde o neobyvatelnou zříceninu. Pojď se tam podívat. I kdyby nás někdo viděl, tak neděláme nic mimořádného. Obdivujeme jen historické pamětihodnosti."

Byli přece turisté a ti se většinou zajímají o každou spadlou zídku. Kdyby je však někdo spatřil, jak hledají, kudy se dostat dovnitř, to už by byla jiná. Pod stromy ale vládla paní tma. Jen mdlé měsíční světlo dopadající na asfaltovou jednoproudovou silnici jim umožňoval postupovat vpřed bez baterky. Asi po čtvrthodině začala silnice prudce stoupat, pak najednou les přešel ve velkou horskou mýtinu posetou kameny. Přímo před nimi se tyčila impozantní silueta hradu.

V měsíčním svitu působila poněkud strašidelně. Nikde ani záblesk světla. Zvedl se slabý vítr a jeho záchvěvy šveholily v korunách borovic.

„Pochmurné místo," oklepal se Ginger.

„To ano, ale navíc bych skoro řekl, že se tady kdysi ve středověku musely dít nepěkné věci," sykl Biggles, když došel k silným pevnostním zdím, které obklopovaly hradní věž. „Dál to už nepůjde," dodal, když spatřil, že mohutná železná vrata, kterými vlastně silnice končila, jsou zajištěna řetězem. Tu bránu by nevylomil ani sám lamželezo.

„Neřekl bych, že je teď zrovna vhodná hodinka na prohlídku sídla pana knížete," usmál se smutně Biggles. „Navíc si ani nemyslím, že by nás interiéry měly nějak zvlášť zajímat, nicméně až zjistíme, jak je to s profesorem, tak si sem ve dne určitě zajdu. Nejde se aspoň podívat do dvora? Vidíš to okénko?"

„Když ti vlezu na ramena, tak by to snad šlo," poznamenal Ginger. „Podej mi baterku a vysaď mě!"

Biggles ještě naposledy zhodnotil situaci. Všude byl čistý a studený vzduch. „Tak pojď, ty můj horolezče," cukl koutky.

Ginger s baterkou v zubech se Bigglesovi vyšplhal na ohnutá záda. Pak se spodní člen pyramidy začal narovnávat. Ginger se chytil spodní hrany okénka a narovnal se. Když nabral rovnováhu, vyndal baterku ze zubů a rozsvítil ji. Pak zamířil paprsek světla dolů do dvora. Okamžitě jej ale zhasl. Seskočil a málem nedýchal.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles napjatě, protože z Gingerova chování pochopil, že něco není v pořádku.

„Parkuje tam auto.“

„Auto? Značka?“

„Nevím přesně. Ale trochu mi připomíná Morris Ten.“

„Hrome!“ Význam tohoto zjištění přivítal Biggles silným slovem, ale vzhledem k jejich postavení ho jen zašeptal. „Ptáčci se nám vybarvují. Beklinderův vůz? To už ale nemůže být náhoda. Je poškozený?“

„Ani bych neřekl.“

Biggles zlehka zasykl. „Dostali jsme se na horkou stopu,“ řekl už vyrovnaně. Ale ještě dříve, než mohl rozvinout teorii, zarazil ho zvuk přicházející z lesního porostu. Někdo se blížil. Během okamžiku už leželi ve vysokém podrostu pod stromy. Slyšeli, jak se od svahu odtrhují oblázky. Ty normálně samy od sebe nepadají. Muselo se sem blížit nějaké zvíře nebo spíš nějaká dvounohá šelma.

Biggles si přiložil ruku k ústům. To už do jejich zorného pole vcházel stín muže. Podle způsobu chůze a celkového zjevu bylo zřejmé, že jde o vojáka. Měl na sobě jakousi podivnou uniformu, vysoké boty, košili z tmavé látky. Neměl ale žádnou blůzu a ani kabátec. Za pasem měl zastrčený revolver. Bigglesovi došlo, že to

nebude příslušník regulérní armády, ale spíš oddaný fanatik sloužící fašistickým ideálům. Muž postupoval velmi pomalu a pečlivě se rozhlížel. Hlídal si, zda ho někdo nesleduje. Když se dostal na planinu, vybral si jeden z velkých balvanů a klidně se na něj posadil. Hodil si nohu přes nohu a odpočíval.

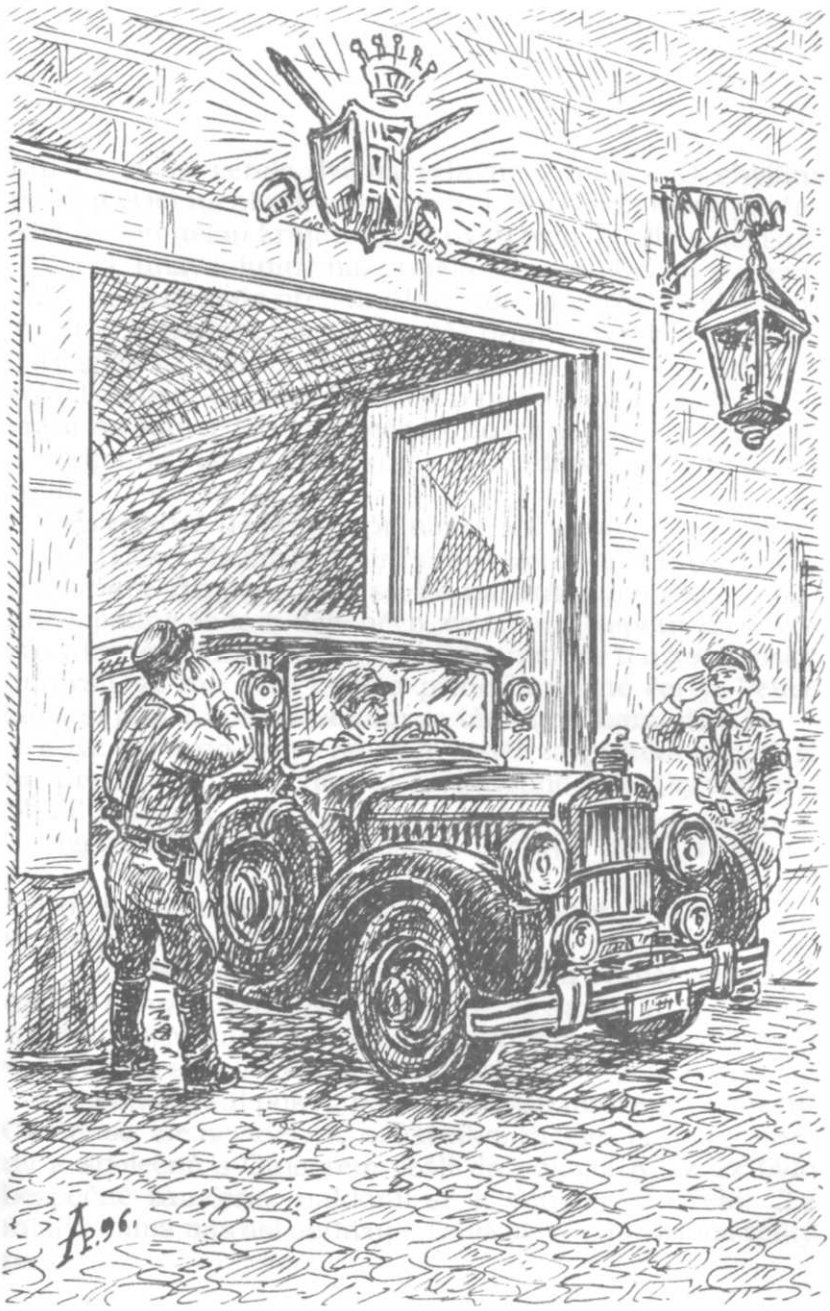
„Doufám, že tam nezamrzne," zasyčel Biggles Gingerovi do ucha. „Jestli tam zůstane, tak nemáme nejmenší šanci se odtud dostat pryč."

Hlídka si ale klidně hověla dál. Biggles už začínal být notně nervózní, ale fašista se nakonec po deseti minutách zvedl, podíval se na hodinky a došel k bráně. Několikrát zabušil kovovým klepadlem.

Okamžitě mu otevřeli. Na nádvoří stál druhý muž ve stejné uniformě. Začali si spolu o něčem vykládat, ale mluvili tak tiše, že jim nebylo vůbec rozumět. Konverzace běžela nerušeně dál až do okamžiku, kdy se ozval klakson. Příchozí vešel dovnitř, zatímco dvořan otevřel vrata dokořán a zajistil veřeje dvěma velkými kameny. O chvilku později vyjel na planinu automobil. Silné reflektory pročesávaly ztemnělou krajinu, jako by to bylo divadelní jeviště.

Velká tmavá limuzína projela branou bez zastavení. Jakmile se dostala před hradby, řidič okamžitě přidal plyn a zmizel v lesním porostu. Stráže bránu zavřely a zajistily.

Biggles s Gingerem se raději ani nepohnuli, ale když se vojáci a ani automobil delší dobu neobjevovali, rozhodli se vrátit na silnici. Přesněji řečeno, do jejího zarostlého okolí. Vstoupit na vlastní vozovku by si v žádném případě nedovolili.

Velká tmavá limuzína projela branou bez zastavení

Teprve když už kráčeli po návsi, začali volně dýchat.

„Můj Bože! Málem jsme jim sami vešli do chřtánu," vyjekl vystrašeně Biggles. „Zdá se, že na hradě mají krysy ráj. Každopádně se tam děje něco, co zrovna nepatří na první stránky novin. Rychle ale do hotelu, nebo se ten hospodský domyslí, že mu sem ta tma přinesla pěkné čerty. Velice záhy si prověříme, co se tam za těmi hradbami děje."

Když vešli do haly, hoteliér seděl za pultem a četl si noviny. Podíval se na ně, pak na ozdobné kukačky u stěny. Sbalil noviny a odložil je.

Biggles si vzal klíč od pokoje. „Dobrou noc," rozloučil se.

Hoteliér se uklonil. „Dobrou noc, pánové. V kolik hodin vás máme vzbudit?"

„Už je dost pozdě, že? Nechte nás zítra vyspat, prosím," usmál se uznale Biggles. „Ozveme se sami, až nás bude trápit hlad. Na takovém čerstvém vzduchu nám brzo vytráví." Uklonil se a odešel ke schodišti.

Když odemykal pokoj, pocítil zvláštní mrazení v zádech. Ohlédl se, ale neviděl nic zvláštního. Biggles pokrčil rameny a společně s Gingerem vešli do pokoje. Když už bylo bezpečně zamčeno, naklonil se k Gingerovi a řekl: „Ta mladá dáma nás asi obdivuje. Dává si na nás až moc velký pozor."

„Byla to opravdu ona? Já nic…"

„Myslím si, že ano. Nikdo jiný tady v hotelu nebydlí."

Biggles vytáhl klíč ze zámku a položil jej na noční stolek. „Musíme být opatrní na každé slovo, dokonce i tady uvnitř," zašeptal, když se posadil na postel. „I stěny

tady mají uši… a někdo by hrozně rád věděl, co jsme zač.“

„Budu si to pamatovat,“ souhlasil Ginger podmračeně. „Na první den jsme si ale zase tak špatně nevedli. Co dál?“

„Začaly se dělat vlny, aniž fouká vítr,“ odvětil Biggles zamyšleně. „Zůstaneme v pokoji a až se všechno opravdu uloží ke spánku, uvidíme co dál. Pak, jestli se dostaneme ven oknem… a to půjde snadno, se jde na hřbitov. Svítí sice měsíc, to se mi nelíbí, ale pořád máme lepší možnost než za denního světla. Musíme se ale vrátit před úsvitem. Vyspíme se dopoledne. Mezi všemi těmi hnědokošiláči, černokněžníky a co já vím, jakými ještě nácky, jsme mnohem bezpečnější tady uvnitř než venku.“

„Tak to se mi líbí,“ kývl Ginger hlavou, když zakopával boty pod postel. Pak se pohodlně rozvalil se po posteli, ani se nesvlékl.

Hodiny v hale právě odbíjely půlnoc.

Kapitola šestá

Co se stalo v kasematech

Zhruba za půldruhé hodinky Biggles vstal, obul si tenisky a začal dávat dohromady svoji výstroj na noční výpravu. V ruksaku našel slabé, ale o to pevnější horolezecké lano. Přidal k němu šroubovák a elektrickou baterku. „Vstávej, spáči," dal zívajícímu Gingerovi pořádný štulec.

Ginger vyskočil jako potrefená křepelka. „Pane jo, já už skoro spal," hulákal. „A teď tohle. Je všechno v pořádku?"

„Snad ano. V domě už spí i ta poslední komorná." Biggles došel k oknu vedoucímu na dvůr a tiše otevřel západku. Bydleli v prvním patře, takže na zem to nebylo víc než patnáct stop. To se dá zvládnout i bez padáku.

Dokonce už přestal vát i vítr a ve vzduchu byl cítit nastávající déšť. Měsíční kotouč se pomalu propadal do noční mlhy.

„Mám dojem, že je čistý vzduch," sykl a odvrátil se od okna. „Přesuneme postel k oknu, pomoz mi. Lano přivážeme volně k pelestem, jinak jsem nenašel nic tak dostatečně pevného, aby nás to uneslo. Ještě že je tady všechno z pevného dubového dřeva. Nejhorší ale bude se dostat zpátky, nemůžeme ten náš žebřík nechat jen tak volně viset, prozradil by nás. Naštěstí postavili tyhle usedlosti s dost nízkými stropy. Kdyby došlo k nejhoršímu, myslím, že bys mohl na parapet dosáhnout i z mých ramen. Okno ale musíme nechat otevřené.

Doufám, že tady taky ctí životosprávu. Spát při otevřeném okně je přece zdravé, ne?“

„Když nezmrzneš,“ zazněla jedovatá ryšavcova poznámka.

Přípravy k odletu už byly dokončeny, Biggles zastrkal výstroj do velkých kapes své sportovní bundy. „Jsi připraven? Tak lez!“ vyzval Gingera.

Ginger přelezl římsu a tiše se spustil dolů. Pak se spustil i jeho velitel. Škubl za lano, to se uvolnilo, a za chvilku už spočívalo v Bigglesově kapse. A pak se jako praví noční lapkové v teniskách s gumovými podešvemi pokradmu vyplížili ze dvora. Přes vydlážděnou ulici se dostali až do přístřešku s nářadím, kde Biggles sebral jednu kramli a dvě dlouhé tyče. Kasařská práce mohla začít.

Okamžitě zamířili ke kostelu a na místní hřbitov. Ani v jednom domku nesvítila jediná svíčka, natož elektrická žárovka.

Dokud se nedostali mimo vesnici, nikdo neřekl ani slovo. „Občas jsme už dělali pěkně otřesné věci,“ poznamenal Biggles, „ale to dnešní rabování hrobů mi připadá jako očistec. Ještě nikdy v životě jsem nedělal takovou rachotu, z které by se mi zvedal žaludek. Nemáme ale na vybranou. Naštěstí, za dvě hodiny, budeme mít tuhle odpornou část naší operace za sebou.“

Cesta je dovedla k cíli. Kostel a ztemnělé obrysy hřbitovní zdi působily pochmurně a opuštěně, jen kdesi v dálce zaštěkal pes. Celá krajina se utápěla v jakési podivné noční melancholii. Pěšinka, která vedla rovnou k hřbitovní brance, měla písečný podklad, a tak ani tady nehrozilo, že by je nějaký zvuk prozradil. To už se před nimi začala rýsovat silueta velkého kostela se špičatou

věží. V mdlém měsíčním světle ale příliš důvěry nevzbuzovala.

Kolem hřbitova se táhla jen nízká zeď, takže dvojice průzkumníků mohla klidně vynechat pobořenou branku. Během mžiku se přehoupli přes oplocení.

Pak už tiše a obezřetně našlapovali mezi náhrobky i prostými mohylami, pod kterými odpočívali zdejší obyčejní občané. Jen opravdu příbuzenstvo těch nejbohatších si mohlo dovolit náhrobní kámen. Občas tu také stál dřevěný kříž v různém stupni rozkladu. Naši turisté se dostali na vesnický hřbitov, který už měl svoji slávu za sebou.

„Jednou věcí si můžeme být docela jisti," zabručel Biggles a ušklíbl se. „Nikdo nás tady nebude rušit. V těhle hodinách se hřbitovu normální člověk vyhýbá. Chodí tu mrchožrouti a samozřejmě občas z hrobu vyleze nějaký ten vampírek."

„Já sám si teď připadám jako pořádný krvemil," otřásl se Ginger. „V noci bys mne za normálních okolností na hřbitov nedostal. Klidně budu křižovat oblohu, pošli na mě dvacet Hunů, ale nechtěj po mně, abych se tady radoval nad tím, že jsme tu sami. Jestli se třeba jen jedna větvička pohne, budu řvát. A pořádně! Tahle práce je možná dobrá pro tebe, ale po mně ji už víckrát nechtěj!"

„No tak," chlácholil bázlivce Biggles. „Já z toho pobíhání mezi mrtvolami taky radost nemám. I mně se podlamují kolena. Pokud ten žid nelhal, vchod do kasemat musí být někde u úpatí věže."

„Podívej se, Bigglesi," vyjekl Ginger. „Já do žádných strašidelných kobek nelezu. Budu hlídat, ale dolů mne nedostaneš."

„A co když na tebe vybafne pořádný bubák,“ už se chechtal Biggles. Byl to ale útrpný smích. „Neměj obavy, Drákulové lezou pod zemí jako na povrchu. Ještě totiž nezašel měsíček. Česnek nemáš?“

„Nech toho,“ začínal mít Ginger Bigglese plné zuby.

To už stáli u západní stěny kostelní věže. Biggles se zastavil, vyndal baterku a začal její úpatí pečlivě zkoumat. Hledal vchod do kasemat.

Nedalo mu to příliš práce. Podle sešlapaného terénu našli velký balvan jen kousek od vlastního kostela. Světlo baterky spočinulo na cihlové podezdívce s velkým kamenem. „Tak přece,“ podotkl Biggles tiše. „Jasně, podobnou maličkost nesměli přehlédnout.“

Právě na tomto povedeném náhrobku se skvělo jméno profesora Beklindera. Pod jménem bylo vyryto datum a obvyklá písmena R.I.P.

Biggles zhasnul baterku, strčil ji do kapsy a nasadil kramli do štěrbiny. Ozvalo se hlasité zaskřípění. „Jakmile ten kámen nadzvednu, podložíš ho tyčí a pomůžeš mi ho aspoň o kousek odvalit,“ přikazoval Biggles. „Pokusíme se otvor odkrýt jen tak, abych ho zase dokázal uzavřít. Nevidím žádný důvod, abychom ten vstup odkrývali úplně, protože bychom se mohli dostat do neřešitelných problémů, až ten balvan budeme dávat zpátky. Potřebujeme jen takovou štěrbinku, abychom dokázali dovnitř proklouznout.“

Ginger mžoural a poněkud roztřeseně pozoroval ponurou atmosféru obklopující povedené vylupovače hrobů. „Tak jo,“ řekl odevzdaně. „Jdeš první. Ať už je ta duchařina za námi.“

„Ty se opravdu bojíš?“ zeptal se Biggles zděšeně, protože až do tohoto okamžiku bral Gingerovy poznámky spíše na lehkou váhu.

„Hrozně!“

„Čeho?“

„Duchů, přece!“

„Tak Ginger se bojí strašidel! Matičko moje skákavá! Jak tě vůbec něco takového může napadnout? Co se mne týče, tak já se na podobné setkání upřímně těším. Ještě nikdy jsem žádného ducha neviděl a docela bych mu rád potřásl pravicí.“

„Nerouhej se!“ vážně varoval Ginger Bigglese.

Biggles se ale jen rozesmál. „Svatá prostoto! Můžeš mi věřit, že jsme tady bezpečnější, než jsme byli v podzámčí. Podívej se, ty černé košile nosí zbraň a použijí je bez rozpaků, kdyby věděli, že je někdo pozoruje. Bílá paní či bezhlavý rytíř jsou proti nim jen dětská říkánka. Pokud se pamatuji, ještě jsem nikde nečetl nic o strašidlech, které vlastní palné zbraně. Leda tak ohnivý dech. Zato takové chrastění řetězi i vrčení ďábelského psa či hejkání hýkala, to je panečku…“

„Mohl bys zavřít klapačku a odsunout to víko,“ rozzuřil se do běla ryšavý pilot. Biggles své jedovatosti už opravdu přeháněl.

„Čím dříve se schoulím na kavalci v hotelu, tím lépe,“ doplnil odevzdaně Ginger.

Biggles pochopil, že i žerty mají své hranice a raději už mlčel. Pořádně zabral a tyč zajela pod balvan. Celou svou váhu přenesl na páku. Kámen se začal pomalu zvedat. Ginger pod něj vrazil druhou tyč. „Teď,“ vykřikl Biggles. „Drž ho a za žádnou cenu nepouštěj!“

Podložil pod kamen jednu z tyčí diagonálně tak, aby se balvan nemohl odsunout na původní pozici. „Výborně," liboval si Biggles. „Povedlo se. Gingere, lezeš dolů první?"

„Ani za nic na světě," zavrčel Ginger a odvrátil hlavu.

Biggles jen trhl koutky a zakuckal se.

„Tobě je tady něco k smíchu?" zuřil už Ginger naplno.

„Ne, upřímně ti říkám, že ne," pronesl Biggles co nejvážněji, ale úšklebku se zbavit nedokázal. „Podívej se, já vím, že ta práce nestojí za nic. Je ale lepší brát ji na lehkou váhu, než se kvůli ní kabonit. Další pošťuchování a rozklepaná kolena nejsou k ničemu, když už jsme se dostali až do ohniska událostí."

Biggles si klekl a zamířil paprsek světla do jámy. Najednou se před nimi otevřel vchod do podzemí. Biggles hleděl na schodiště, jehož konec kdesi dole neviděl. Bez dalších rozpaků vklouzl do otvoru a pomalu sestupoval do útrob země.

I Ginger poklekl a zíral do hlubiny. Po chvilce uslyšel vzdálený Bigglesův hlas. „Pojď dolů. Stojím už na dně."

Ginger něco pro sebe zavrčel a sešel k Bigglesovi do velké obdélníkovité místnosti. Naprosto samozřejmě tam nebyly žádné židle, na kterých by si mohli odpočinout. Zato v jednotlivých výklencích stály všude dřevěné a kovové bedny. Rakve! Nad každou z nich byla na zdi přibita kovová tabulka se jménem.

Biggles došel k první z nich, přečetl jméno mrtvého a pak začal pomalu postupovat od jedné ke druhé.

„Všichni ti nebožtíci tu už leží od středověku," uznale pokyvoval hlavou. „Hm. Na zdejším zámku museli ale mít rozvětvenou šlechtickou rodinku. A pak se všichni sejdou tady pod zemí. Tady je máme všechny. Knížata a kněžny, barony, … podívej se, tady je dokonce nějaký princ. Bylo mu jen osmnáct, když umřel. Chytil mor v době epidemie v roce 1660."

„Přestaň si hrát na historika a najdi toho našeho," naléhal vystrašeně Ginger.

Biggles ale klidně pokračoval v historické exkurzi. „No ne!" vykřikl. „Tak tady máme už mnohem současnější mrtvolky. Dostali jsme se do osmnáctého století. Copak je to tady? 1815! Aha, bitva u Waterloo! Panečku, tady by se žáčci učili dějepis!" liboval si.

A tak Biggles zkoumal a zkoumal historické mezníky podle tabulek a dokladoval, jak dlouho tam dole ta která rakev leží. „Pořád nedokážu pochopit, proč Beklindera pochovali zrovna tady," vrtalo Bigglesovi nahlas hlavou. Skoro ve stejném okamžiku našel tabulku, kterou hledal. Byla úplně nová.

„Už to nebude dlouho trvat," uklidňoval rozklepaného Gingera, „podrž mi baterku a stoupni si sem. Musím dovnitř pořádně vidět. Kousek dál! Může dojít k nepříjemnostem, třeba se i mně zvedne žaludek. Každopádně už nám chybí jen krůček, abychom se přesvědčili, co opravdu v té rakvi leží."

Biggles podal Gingerovi baterku, vyjmul z kapsy šroubovák a dal se do svého ne zrovna lichotivého úkolu.

„Teda, Gingere," povídá po chvíli, „ten chlap, co nasazoval ty šrouby, je nějaký neuměl, nebo to nebyl havran vůbec. Všechny šrouby jsou neutažené."

Ginger zíral do tmy a podvědomě se otřásl, když uslyšel, jak se víko rakve otvírá.

„Jsou to na slovo vzatí odborníci," ozval se Bigglesův hlas. „Gingere, pojď se klidně podívat!"

Ginger se s odporem naklonil nad rakev. „Knihy!" vyjekl.

„Udělali to aspoň stylově. Pan profesor je učenec a zbavit se starých knih a novin zase není tak jednoduché. Zabili dvě mouchy jednou ranou." Biggles teď mluvil jako eskymák. Jeho slova zněla jako ten nejzmrzlejší led. „Ta rakev váží přesně tolik, co lidské tělo. Víc už vědět nepotřebujeme. Zasunu to víko a jde se spát."

Pak už začal utahovat všechny šroubky.

„Víš, proč jsem se tak bavil, když jsem se podíval do té rakve?" zeptal se po chvíli.

„Ne."

„To sis nevšiml, jaká knížka ležela navrchu?"

„Ne." Gingerovi pořád nebylo do řeči.

„Grimmovy pohádky. Kdyby tohle naše pátrání nepřipomínalo cestu za bájným pokladem, tak to už opravdu nevím, co mají ty děti číst."

Biggles si otřel propocené čelo kapesníkem. Vstal a vzal Gingerovi baterku z ruky. Dole v kasematech se nedalo dobře dýchat, vzduch tu čpěl zatuchlinou. Bylo načase zahájit zpětný let.

„Díkybohu, že to máme za sebou. Jde…me domů. Pst! Pst! Co to je?" Biggles okamžitě zhasnul baterku. Hrobaři se octli v neproniknutelné tmě. Biggles sevřel Gingerovo rameno jako do svěráku.

Kdyby chtěl teď někdo Gingerovi pustit krví, jen těžko by se mu to povedlo, životodárná tekutina mu totiž v žilách skoro zamrzla. Kobkou se nesl podivný svist, na

okamžik ustal, aby se znovu zazněl. Zcela evidentně se ozýval z průlezu do sklepení. Když se Ginger podíval nahoru, spatřil jen úzký pruh hvězdné oblohy. Pak i ten pomalu potemněl.

„Co to … co to jenom bylo?“ vzdych sil Ginger.

Biggles ale neodpovídal. Právě naopak. Zuřivě Gingerovi naznačoval, aby mlčel. A tak dva polapení upíři stáli v naprosté tmě dole pod povrchem země. Čas kolem nich pádil mnohem pomaleji, než jak tlouklo Gingerovo srdce. A pak, ke své hrůze, spatřili, jak mdlé měsíční světlo povadlo úplně.

Pro Gingera nastal konec světa, už neexistovala žádná budoucnost, minulost už zatratila všechny své vzpomínky, zbývala jen hrůzyplná současnost. Napětí dostoupilo vrcholu a jen díky tomu, že se Ginger kousal do rtů, nekřičel děsem. Vzápětí se však znovu šedý proužek oblohy objevil.

Biggles se naklonil k Gingerovi a zašeptal: „Někdo je venku. Ani hnout!“

Vteřiny trvaly celé minuty, minuty celé hodiny a ty pak úplnou věčnost. Ale tam nahoře se nedělo vůbec nic.

„Už toho mám dost! Lezu se tam nahoru podívat,“ zašeptal Biggles nakonec. „Nemůžeme tady trčet celou noc.“ Ihned se protáhl ke schodišti a zastavil se přímo pod otvorem.

Nad ním už zase vládla tichá noc, nikde se nerozštěkal ani černý pes či nezahýkal bezhlavý osel. To už vedle Bigglese stál Ginger.

Biggles začal pomalu stoupat nahoru, Ginger s příslovečným strachem, že zůstane mezi nebožtíky opuštěn, ho okamžitě následoval. Schodiště bylo naštěstí

dostatečně široké, neboť po něm havrani přece museli přenášet své oběti.

Biggles vystrčil hlavu z otvoru, nikdo nebyl v dohledu. S hlubokou úlevou se v otvoru objevil i Ginger, když…

S divokým zaburácením o kousek dál za prvním náhrobkem vyletěl náhle neznámý bílý předmět a mizel mezi kříži.

Ginger neviděl, co přesně ten větroň byl. Užaslý skřek raději udusil ve svém hrdle a raději se sám schoval zpět do kasemat. Biggles ho ale dloubl do žeber. „Je to pryč. Vzmuž se! Vypadneme odtud!“ přikazoval hněvivě.

„Kam… kam to spadlo?“ koktal Ginger.

„Přeskočilo to zeď a zmizelo dole na cestě.“

„Jemine! Málem jsem zcepeněl strachem!“ slabě poznamenal Ginger. „Tys povídal, že strašidla neexistují! A co bylo tohle! Když to nebyl duch, tak co to tedy bylo?“

„Uznávám, že to sice nevím, ale jsem si na výsost jistý, že to nebyl žádný bezhlavý rytíř a ani domácí poltergajst. Byl to obyčejný člověk!“

„Podle mě to lidská bytost nebyla,“ oponoval Ginger stísněně. „Všiml sis, jak ten přelud třepetal?“

„Jistě!“ odsekl Biggles ostře.

To už vylezli úplně ven. Biggles rozsvítil baterku a zamířil paprsek na zem, kde poprvé spatřili bílou paní, co asi hřbitovním strašidlem nebyla.

„Podívej se!“ zvolal Biggles po chvilce a ukazoval na pošlapanou trávu. „Jak jistě víš, duchové, upíři a pohádkové bytosti po sobě nezanechávají stopy. Natož aby ušlapali travičku. Podívej se, tady se dá dokonce zjistit, kde ten čmuchal přelezl zeď.“

„Můj ty světe! Bigglesi, máš pravdu," uznal Ginger, že už bylo strachu dost. „Vypadá to tak, že nás nesledují strašidla, ale nějaký dvounohý stín."

„Možná," pokrčil Biggles rameny. „Jsem si jist jen jednou věcí. To převlečené strašidlo tady čmuchalo už v době, kdy jsme lezli dolů. Vzalo si na sebe ten děsivý háv jen proto, aby v strašpytlovi vyvolalo představu rejdění nadpozemských bytostí cenících tesáky na nebohé lidičky. Tak hloupý nápad to zase nebyl. Můj kamarád Ginger je toho nejlepším příkladem," pousmál se už zase rýpavý Biggles. „Kdyby mi to myslelo víc, mohli jsme udělat to samé. Brzo se ale stejně dozvíme, kdo to byl, o tom nepochybuji. Počkej, teď mne něco napadlo! … Ne, na podobné závěry je ještě čas. Raději bychom měli ten otvor zase uzavřít. Řekl bych, že by si Raymond liboval, kdybych mu dnes mohl ohlásit výsledky. Jenže na druhé straně by mu hned přibyly vrásky na čele, však víš proč. Každopádně jsme se dostali do centra událostí, které mají pěkně temné pozadí a vůbec nejde o tvé iluzorní kamarádíčky, co vylézají z děr jen o půlnoci. Mám ale takový dojem, že pan profesor Beklinder si s podobnými stvořeními vytvořil docela přátelské vztahy a nejspíš si s nimi občas zahraje i ďábelský mariáš."

Bez jakýchkoli potíží znova otvor zavalili. Tyče skončily ve vysoké trávě poblíž, aby je později mohli znova nalézt. Následovala očista vnějších svršků, protože zaprášení turisté plížící se nocí by zcela určitě v případě nenadálého setkání s poldy příliš důvěry nevzbuzovali.

Následující návrat do hotelu nepřinesl žádné potíže vyjma toho, že jim cesta trvala dvakrát dlouho, protože vážili každý krok a krůček.

Biggles se zastavil pod otevřeným oknem jejich pokoje a z kapsy vytáhl stočené lano. Vrátila se doba dětských her na kovboje. Biggles roztočil oko na konci lasa a pokusil se jím vrhnout tak, aby prolétlo oknem a zachytilo se za pelest postele. Po několika neúspěšných pokusech se přesvědčil, že by se uživil i na rodeu. Zbytek noční operace už byl hračkou.

Biggles šplhal do pokoje první, Ginger ho vzápětí následoval. Když vklouzl dovnitř, chytil Bigglese za rameno tentokrát on.

„Něco ti teda povím…," zavrčel tiše.

„Copak má na srdci náš strašpytel?"

„Ta holka odnaproti nás viděla!"

„Cože? Kčertu, jak to víš?"

„Když jsem lezl nahoru, všiml jsem se, že se pohnul závěs."

Biggles jen vrtěl hlavou, když zavíral okno a stáčel lano. „Prazvláštní na tom je," mudroval, „že já si tu slečnu neumím nikam zařadit. Co je asi zač? Její příchod do židova domku mohla být náhoda, ale teď…"

„Vychování ale nemá, když ani u toho seschlého starce nezaklepala a vlezla dovnitř jako zlodějka! Na druhé straně nás ale mohla sledovat už tenkrát."

„To je pravda,'" připustil Biggles. „Pokud je tomu tak, namane se otázka, v čí prospěch pracuje. Její útlocitná tvářička rozhodně nesvědčí o tom, že by patřila k těm, kteří mají únos pana profesora na svědomí. Zdá se, že tady pátrá na vlastní pěst za určitým cílem. Jakým? Tak to fakt nevím. Nebo je taky jen zvědavá turistka."

„Tak to ani náhodou," vybuchl Ginger, protože se mu Bigglesův názor nelíbil vůbec. Koneckonců i Biggles ho pronesl spíše ze zdvořilosti.

„Mně taky ne. Co si takhle vyměnit role?“

„Co tím chceš říct? Že budeme sledovat my ji?“

„Pokud by to neovlivnilo naše plány, tak proč ne. Když nás ta holka nespouští z očí, nebudeme jí spouštět z dohledu ani my, protože ona pro nás představuje reálné nebezpečí. Daleko více mne ale trápí to tvoje strašidlo. Zatím to celé nemá hlavu ani patu. Kdo si hrál na bílou paní? Proč se tam vůbec to strašidlo zjevilo? Jedině tak náměsíčný bude létat po hřbitově v bílém hávu bez rozumného důvodu. Kdyby tam stál nějaký ten černokošiláč, tak to bych chápal, ale bělostná éterická bytost? To neberu. Lidi, kteří mají Beklindera, si nebudou dělat takové komplikace a chovat se tak hloupě. Umíš si představit, jak si von Stalhein nasazuje závoj a strká pistoli za svůj útlý pas divoženky? Já ne. No, teď už jsme v pokoji a mudrujeme a mudrujeme bez valného výsledku. Napadá mě spousta dalších otázek bez odpovědí.“

„Třeba?“

„Věděla ta strašidelná osůbka, že jsme dole v kobce?“

„Musela nás vidět.“

„Jistě, a potvrzuje to i způsob, jak tam mezi hroby švitořila. Každá věc má své správné místo a svůj čas, teď je na řadě postel. Nic víc stejně nevymyslíme. Měli jsme dlouhý den. Jsem docela spokojený, jak se pátrání vyvinulo. Jen doufám, že za chvilku najdu ještě pár odpovědí na mé dohady.“

„Co tím chceš říct?“

„Trochu se porozhlédnu po vedlejším pokoji. Pamatuješ, jak jsem hoteliérovi tvrdil, že sedmnáctka je mé šťastné číslo? Třeba tam zůstaly po Beklinderovi

nějaké stopy. Ve dne by to bylo zbytečné riziko. Dole na věšáku visí klíč a já nevidím nic, co by nám mělo bránit v tom, abych si jej nevypůjčil.“

„Mám pro něj dojít?“ nabídl se Ginger, když viděl, jak Biggles pečlivě schovává lano za postel.

„Vezmi si baterku a dávej pozor. A pro lásku k svému veliteli to laskavě nezpackej!“

„To už nech na mně,“ řekl sebejistě Ginger, kterého ho už mrazení v zádech dočista přešlo. Opatrně vyšel na chodbu a plížil se chodbou. Všude se rozléhalo naprosté ticho, a tak se hned vydal k recepci.

Sebrat klíč by nebyl žádný problém nebýt Gingerových vlastních nervů. Díky zvláštní atmosféře, starodávnému rozložitému nábytku a vydýchanému vzduchu mu připadalo, že se octl v hale strašidelného zámku kdesi doma na pouti. Pak už proud světla z baterky dopadl na desku s klíči. Ze stropu vylili kbelík vroucí vody. Vyjma tří klíčů, které chyběly na háčcích, byla deska plná.

Mezi těmi, které chyběly, byla pochopitelně sedmnáctka. Gingerův vysněný lup ukradl už někdo před ním. A tak teď ryšavý pilot vteřinu jen udiveně zíral, další pak promrkal, než se obrátil na spěšný ústup.

„Je pryč,“ zašeptal, když strčil hlavu do pokoje.

Biggles jen zasyčel.

„Ten klíč si musel vzít sám hoteliér,“ pochyboval Ginger.

„Nebo v tom pokoji někdo bydlí,“ domníval se Biggles. „Tohle se musí prozkoumat. A co ostatní klíče? Byly na místě?“

„Chyběla ještě patnáctka. Tam asi bydlí naše příznivkyně. A náš vlastní.“

„Aha! Co myslíš, že ta naše křepelka dělá?“

„To bych ti teď večer zjišťovat neradil, nemravo!“ zhrozil se Ginger. „Proč ne?“

„Jak bys to chtěl udělat?“

„Nakouknu k ní do pokoje.“

„Jemine! Ty máš ale žaludek.“

„Pokud bude v pokoji, bude mít nejspíš zamčeno.“

„A když ne?“

„Tak není ve svém pokoji.“

„Co uděláš pak?“

„V případě že bude uvnitř, určitě si všimne, že se dveře otevírají a jako správná ženská zapiští. Mně nezbude než vzít nohy na ramena a schovat se pod duchnu. Nikdy se nedozví, kdo ji nakukoval do komůrky.“

„Co tím sleduješ?“

„Pokud se nemýlím, hned budu vědět, kdo si vypůjčil sedmnáctku. Zůstaň tady, na tohle stačím sám,“ přikázal Biggles. Tiše otevřel dveře na chodbu a vyjukl ven. Pak už chodbou našlapoval jako nejlepší baletka.

Bigglesova ruka spočinula na bronzové klice a velmi lehce ji stiskla. Biggles si uznale pomyslil, že domovník se tu určitě o dům stará více než dobře. Dveře se totiž tiše otevřely a ani nezavrzaly.

Biggles nakoukl dovnitř. V záhlaví postele dohořívala svíčka. Zato lůžko nikdo nepoužil. Biggles se raději stáhl a vrátil se do jejich pokoje. „Jak jsem říkal,“ sykl a ušklíbl se. „Není tam. Vsadím celou výplatu, že je v sedmnáctce. Jdu se o tom přesvědčit.“

„Už zase?“

„Musím. Stačí vzít za kliku.“

„Nepřeháníš to? Příliš pokoušíš štěstěnu.“

„To ale platí pro nás oba, příteli," culil se Biggles. A znovu se tiše otevřely dveře na chodbu a Biggles se proměnil v stín. Zavřít za sebou nemohl.

Mezi veřejemi totiž na chodbu vykukoval Ginger. K sousednímu pokoji zbývalo Bigglesovi jen pět kroků. Chodba se topila v modrém měsíčním světle padajícím oknem na jejím konci.

Biggles lehce položil ruku na kliku. Pomalu ji stiskl, ale tentokrát už úspěšný nebyl. Dveře příšerně zavrzaly.

Ginger se kousl do rtu. Vzápětí se už hotelem nesl slabý výkřik hrůzy z márnice číslo sedmnáct. Biggles chladnokrevně zavřel dveře a jako sprinter zmizel za zády překvapeného Gingera. Dveře ani tentokrát za sebou nezavřel úplně. Úzká štěrbina vytvořila ideální pozorovatelnu. Kdesi dole bylo slyšet hodiny.

Pak už to napětí Biggles nevydržel. Otevřel dveře úplně a podíval se směrem ke schodišti. Spatřil šedou postavu mizející v přízemí. „Šla vrátit klíč," zašeptal.

Pak se postava objevila znovu. Dlouhý stín se protahoval podle zdi. Byla velká tma na to, aby Biggles viděl příliš zřetelně.

Otevřely se dveře a v záblesku plamene svíčky spatřil Biggles dívčinu tvář. „Je to ona," zasyčel vzdorovitě. „Má něco společného s Beklinderem! Byla v sedmnáctce!"

„Možná, že slyšela, když jsi vyslýchal toho havrana?"

„Pravděpodobně," odsekl Biggles lakonicky.

„Mám si dojít pro tu sedmnáctku?"

„Ne! Bylo by to příliš nebezpečné. Třeba nás pozoruje a my nevíme, co by udělala. Mám lepší plán." Biggles došel ke zdi, která dělila oba pokoje. Byla

roubená a mezitrámové prostory byly vyplněné pouhou sádrou. Tak tady by se minulý stavitel otáčel v hrobě, pomyslil si Biggles, ale přesto zvedl vítězně prst. V ruce se mu zjevil šroubovák. Po zemi rozložil dva ručníky tak, aby ani jediný kousek omítky nespadl na koberec.

Přestože se sádra rýpe převelice dobře, práce mu od ruky nešla.

Až po chvilce se šroubovák dostal na druhou stranu.

Špehýrka jako dělaná pro zvědavce. Biggles přiložil k dírce oko a pozorně si místnost prohlížel. Neuviděl však nic. Ušklíbl se a zavrtěl hlavou.

„Tohle musíme nechat na zítřek, dneska už s tím nic neudělám."

Ginger si zhluboka zívnul. „Tak to si už konečně dám šlofíka! Bez strašidel a bez tebe!"

Kapitola sedmá

Vykutálení ptáčkové

Gingerovi připadalo, že skoro ještě nezavřel oči, když se znova probral. Z podřimování ho totiž probudil podivný zvuk. Protáhl se a začal hudrovat. Nebylo lehké určit, odkud ten šramot přichází. Pořád se mu zdálo, jakoby někdo tiše klepal na dveře. Nadzvedl se na loktech a málem uctivě vykřikl: „Pojďte dál!“ Bleskurychlý pohyb na druhé posteli ho však přesvědčil, že i Biggles se už dokázal v celé situaci zorientovat. Právě si přikládal prst na ústa. „Tiše,“ zacukroval Gingerovi do ouška.

„Co se děje?“ zašeptal rozespalý zrzek.

„Někdo je u sousedů.“

A znova tiché klepání. Teď už bylo zřejmé, že zvuk přichází od zdi, ve které Biggles vydlabal dírku.

Než se Ginger vyhrabal z postele, Biggles už odkryl otvor a světlo z vedlejší místnosti úzkým paprskem zalilo jejich pokoj. Okamžitě ale pohaslo, kdy jeho tok zastínilo Bigglesovo tělo. Protože se ale k špehýrce mohl sklánět jen jeden špión, Ginger si klidně sedl na pelest, klátil nohama a čekal, až mu Biggles sdělí všechny novinky. Uběhlo hezkých pár minut, než mu Biggles naznačil, že je teď řada na něm.

V sedmnáctce se ale zase tak naplno nesvítilo, a tak Gingerovi trvalo hodných pár vteřin, než si jeho oči přivykly. Na nočním stolku svítila malá lampička a osvětlovala zastlanou postel a neznámý bílý objekt, který

se tiše sunul pokojem. Ginger nejdříve viděl jen dlouhý stín. Když se ale vzpamatoval, ihned pochopil, oč se jedná. Místní márnicí se tiše plížila lidská postava v noční košili. Náhle pootočila hlavu, jakoby se zadívala někam na poličky s knihami. I jeden pohled by Gingerovi stačil, aby věděl, kdo je ta osůbka. Ano, dívka, která je už tolikrát uvedla do rozpaků, slídila v čísle sedmnáct.

Ginger s úžasem sledoval, jak si dívka občas klekla a tichým klepáním na podlahu zkoumala, zda se pod ní něco neskrývá. Představení se ale už začalo chýlit k nečekanému závěru.

Při jednom pokusu se ozval mnohem dutější zvuk. Dívka v bílém zareagovala jako blesk. Držela v ruce jakýsi neznámý a lesklý předmět, když si znova klekla k jednomu prknu. Několik pohybů a v podlaze se ukázal otvor široký okolo půl metru. Dívka vítězoslavně vydechla. To už Ginger nevydržel a Bigglesovi naznačil, že po něm vyžaduje nějaké vysvětlení.

Několik vteřin ticha. Pak se Biggles obrátil k Gingerovi, který už zase rozjímal na hraně postele. „Je pryč," řekl tiše. „Našla, co hledala, a tak se vrátila do svého pokoje."

„Viděls ta padací dvířka?" zeptal se Ginger.

„Jistě."

„Musela vědět, že tam někde jsou."

„Pochopitelně." Z Bigglese se stal nemluva.

„Zdá se, že toho ví o téhle perníkové chaloupce víc než dost. Víc než my určitě. Takže je tady někde podzemní chodba. Kam ale vede, toť otázka."

Biggles ale zavrtěl hlavou. „To těžko, jsme přece v prvním patře," usmál se. „Detaily se ale dozvíme, až se tam sami podíváme. Ta bílá paní náš úkol jen

komplikuje, ale mně se zdá, že se snaží o totéž jako my. Skoro bych se přimlouval, abychom se s ní dohodli a vyměnili si poznatky. Zatím jsem ale tuhle možnost zavrhl, ta dáma působí příliš podezřele a koneckonců nás také hlídá na každém kroku. Nedá se dělat vůbec nic, jen čekat. Kolik je hodin?“ zeptal se sám sebe, když se podíval na hodinky.

„Třičtvrtě na šest,“ pokračoval. „Moc jsme toho nenaspali, ale lépe něco než nic, ne? Teď už to nemá cenu zalézat pod peřinu, za chvilku se rozední. Nemohu se už dočkat, až toho holuba vypustíme. Bude se mi pak lépe dýchat.“

„Máš snad nějaké důvody, aby ti zaskočilo?“ zděsil se Ginger, protože nemohl nalézt žádný důvod Bigglesovy tajemné poznámky.

„Nevím, každopádně je ale ještě příliš brzo, abychom šli na ranní procházku. Na nevyspalé turisty až příliš brzo. Tady teď neplatí, že ranní ptáče dál doskáče.“

„Zbylo nám přece okno?“ ozval se Ginger.

Biggles si ho ale pohrdavě změřil. „V žádném případě. Okno si musíme nechat jako ústupovou cestu pro případ nouze. No, hezky se natáhnu a dám si cigaretku. Třeba mne něco napadne. Klidně posnídáme a pak se vydáme na túru.“

„Príma, šéfe.“ Ginger si schoval hlavu v dlaních. Třeštilo mu v ní a před očima mu běžel jakýsi film. Kde tu dívku jenom viděl? Ty rysy? Kde to jen bylo? Nemohlo to být tak dávno… Na rande moc nechodím, žádné ženské pořádně ani neznám, říkal si pro sebe. Počkat!

A najednou to věděl! Je to vůbec možné?

„Bigglesi!“ vykřikl. „Já vím, kdo to je! Ježíšku na křížku! Já to fakt vím!“

Biggles zvedl obočí. „Co už zase víš? Snad ne to, kdys naposled políbil bílou paní?“

„Přesně!“

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám! Vím, kdo je ta dívka! Pokud tomu tak není, tak ať se propadnu!“

„Tak to honem vybal, Sherlocku Holmesi!“

„Beklinderová!“

A teď už mrkal i Biggles. Rozšířily se mu zornice a na jeho tváři se rozlil výraz polapeného filuty, který sedl na lep vlastnímu vtipu. „Vlastně máš pravdu,“ vyštěkl skoro hněvivě. „Může to být ona. Ta podoba na tatínka. Ten samý výraz tváře. Jasně, je to ona! Gingere, jsi hlavička!“ Byla to první slova chvály, kterými Gingera počastoval od okamžiku, kdy přistáli. „Ne, to nemůže být náhoda. Už to začínám chápat!“

„Já stále ještě ne,“ zchladil Bigglesovo nadšení Ginger. „I náhody mají své hranice.“

„To jistě. Beklinder sice nikdy neřekl, že má dceru, ale proč by se tím taky chlubil. Mluvil o své ženě, ale ta mladá holka je na něj příliš mladá. Takového stařečka by si taková kráska nikdy nevzala. Ne, je to Beklinderova dcera, o které jsme neměli ani nejmenší tušení.“

„Proč o ní ale nikomu neřekl?“

„A proč by měl? Udržel ji v tajnosti i před ministerstvem zahraničí. Proč tu skutečnost utajil, leda… leda… Ano, to by šlo! Co když to byla past? Gingere, zdá se, že se dostáváme k motivu, proč pan profesor vzal tak rychle nohy na ramena. Máme ale jedinou šanci, jak pokračovat. Promluvit si s tou Bílou paní, než se nad nad

ránem rozplyne. Ví toho určitě víc a může nám poskytnout neocenitelné informace. Kolik je hodin? Skoro půl sedmé. Oblečme se. V sedm jdeme dolů. Pustíme holuba a pak si s ní půjdeme promluvit.“

Ginger nic neříkal a zmizel v koupelně. Netekla teplá voda, takže oholit se ve vodě z horské bystřiny zase taková slastná pohádka nebyla. Když hodiny v hale odbily sedmou, vcházeli naši turisté ze dveří už do čilého hotelového ruchu.

„Guten morgen,“ ozvalo se hned na chodbě. Stála na ní zdejší pokojská. Široce se usmívala, když rovnala špinavé ručníky a prostěradla. A právě na něm spatřil Biggles naprosto jasný otisk boty. Ušklíbl se. „To tady opravdu máte takové hosty, co šlapou po ložním prádle?“ zeptal se zdvořile.

Stará žena se zamračila. „To je ta dnešní mládež,“ odpověděla skoro nešťastně. „Už dvakrát tenhle týden jsem u ní musela měnit ručníky a prostěradlo!“ Kývla hlavou k pokoji, kde bydlel jediný host. Zase jejich bílá paní. „Špindíra jedna nemravná! V pokoji určitě nespí,“ stěžovala si dál. „Chodí spát pozdě a ráno už tam nikdy není.“ V jejích vráskách se dalo číst, že se zkaženým chováním dívky na vdávání jen těžko může oddaná katolička souhlasit. Pak se uklonila a klátivým krokem unavené ženy odešla.

„Rychle!“ vykřikl Biggles hlasem, který nesnesl odporu. Vrhl se k dívčímu pokoji, jehož dveře zůstaly otevřeny. „Kryj mi záda!“ vydechl a zmizel uvnitř.

Během chvilky se ale na druhé straně zase objevila ona pokojská.

„Zpátky!“ sykl Ginger dost hlasitě, aby to Biggles uslyšel.

V mžiku stál vedle Gingera. Stará žena pak spatřila dvojici turistů, jak už si spokojeně povídají při sestupu do haly.

Majitel hotelu stál v hale s koštětem a zametal. Biggles se zdvořile zeptal, zda není příliš brzy na ranní kávu. Když se mu dostalo ujištění, že host je v hotelu pán, posadili se ke stolu a čekali na číšníka.

„Zjistils tam něco?“ nedočkavě se zeptal Ginger a přitáhl si židli blíže ke stolu.

„Nic moc,“ škubl Biggles koutky. „Každopádně už máme onoho ducha, co tě tak přiváděl do vytržení v noci na hřbitově!“

„Chceš říct, že to… to byla ona?“

„Vůbec o tom nepochybuj. Použila ložní prádlo z pokoje, když si hrála na toho poltrgajsta. Když se nám pak snažila zmizet, nejspíš si šlápla na cíp.“

„Co tam ale mohla hledat?“

„Skoro bych řekl, že totéž co my. Taťku.“

„Bylo v jejím pokoji ještě něco, co by stálo za řeč?“

„Ano. Pokoj byl pečlivě uklizen, pár minut a já taky nejsem čmuchací pes, abych něco našel. Na nočním stolku ale ležela baterka. Pak tam taky ležela knížka. Unterhamstadtské letopisy. Byl to jakýsi stoletý průvodce, který se už v normálních knihkupectvích neprodává. Snad se ještě občas dá sehnat v antikvariátech. Uvnitř byla záložka, takže jsem se podíval, co si zrovna četla. Představ si, že si dokonce několik řádků podtrhla. Hádej o čem? No, o tom hradu přece! Ani se nedivím, že jí to zajímalo. Nepamatuji si sice přesně text, ale význam ano. Zdejší horalové věří jedné středověké legendě o dlouhých tajných chodbách

spojujících hrad s klášterem Svatého Štefana. A taky s hotelem.“

Tentýž číšník, co jim servíroval večeři, přinesl podnos s dvěma šálky kávy a čerstvými rohlíčky…

„Jemine!“ Ginger málem vyskočil. „S tou chodbou ze sedmnáctky jsem měl pravdu! A tys mi nevěřil!“

Biggles nervózně přikývl. Po nočním běsu se Gingerovi opravdu vrátila jakási jasnozřivost. Musel to přiznat i jindy jedovatý Biggles. „Nedá se o tom pochybovat. Ta dvířka vedou do místnosti v přízemí a odtamtud se nejspíš přes dvojitou stěnu vstupuje do kasemat. Staří zedníci byli na podobná překvapení opravdoví koumáci. A to tu ještě neměli faraóny.“

„Ta dívka se musela o té chodbě dozvědět z té knihy!“

„Možná, ale v té kapitole o hradě nic podobného nebylo. Podle průvodce ale ta chodba existuje pouze v legendách. Ale Bílá paní věděla, že skutečně existuje. Byla si jistá na sto procent. To nemohla být náhoda nebo štěstí. Jak ale mohla vědět, že se do ní sestupuje ze sedmnáctky? Už je těch náhod nějak moc. Naše přítelkyně ze hřbitova toho ví o hotelu mnohem víc než sám majitel. A to se mi dvakrát nelíbí.“

„A já si myslel, že jsme to klubko rozmotali docela, ale teď se nám na niti už zase začala dělat oka.“

„Ba ne, když budeme sledovat kudy vede, tak se z toho bludiště brzo dostaneme.“

„Kčertu, kam ale ta holka mohla tak brzo ráno jít?“

„Už se konečně něco děje!“ rozzářil se Biggles. „Nesou nám kávu, víš!“

Tentýž číšník, co jim servíroval večeři, přinesl podnos s dvěma šálky kávy a čerstvými rohlíčky. Ranní snídaně opravdu stála za chvilku zdržení.

„Zase jedno probuzení jako u maminky,“ liboval si Biggles, když za sebou zavírali dveře hotelu. Okamžitě zamířili k lesnímu porostu, kde schovali košík s holubem.

Ostré vrcholky hor obklopujících zdejší městečko se rýsovaly proti modré obloze. Ve vzduchu se vznášela svěží vůně borovicového jehličí a pro ekology představovala zdejší krajina poslední výspu přírody, kterou ještě nezničila ruka nějakého kazisvěta.

Hluboce zamyšlený Biggles šel vepředu, Ginger za ním a vůbec se ho nedovažoval rušit.

Došli k lesu. Koruny stromů se ještě koupaly v mlžném oparu. Biggles se rozhlédl.

„Myslím, že to můžeme zkusit," řekl napjatě. Vstoupili na lesní stezku, která je měla přivést k místu, kde schovali svého holubího pošťáka. Ani tady v lese se život ještě neprobudil. Ale zvířata tu jinak žila v hojném počtu. Ginger se všiml králičích bobků Biggles zase stop po divočákovi.

Vzduchem se už ale neslo trylkování ptáků. Biggles se podíval do korun, ale žádného okřídleného pěvce neviděl. Pokrčil rameny a pokračoval v chůzi. Za chvilku ho ale znova zarazilo podivné prozpěvování nad hlavou.

„Poslouchej! Nezdá se ti poněkud podivné, že to zdejší ptactvo si švitoří, aniž vylezlo z hnízd?"

Ginger se podíval nad sebe. Nebylo to už jen náhodné pozorování, ale průzkum zorného pole bitevního stíhače. „Vlastně jsem si toho taky všiml! Vypadá to tak, jakoby si ptáčkové navzájem odpovídali… Na signály!"

„Přesně tak," sykl Biggles. „Nejsem žádný virtuóz, ani ornitolog, ale ať mne někdo přesvědčí, že takhle trylkuje zpěvné ptactvo!"

„Takže si taky myslíš to co já? Že to vůbec nejsou okřídlenci zpěvaví?" podotkl Ginger tiše.

„Nechci se nebo je zbytečně plašit," prohlásil Biggles,

„ale každopádně z toho plyne, že nás černokošiláči sledují. Pokračuj, nesmíme se chovat vyjukaně!“

„Ksakru!“ zavrčel Ginger. „Neměli bychom nějakému ptáčkovi udstřelit nejdřív křídlo, než půjdeme pro toho našeho poštovního kurýra?“

„Ne, musíme pokračovat nenápadně!“ odpověděl Biggles prostě. „Následuj mě.“

Následujících pár minut by se botanik a zoolog divil, jaká roztodivná zvířata žijí v listnatém lese. Biggles si s Gingerem živě vyprávěli o stromech, plodech a houbách, ačkoliv by nerozeznali lípu od dubu a jezevce od veverky. Pak ji také skutečně uviděli.

Veverka šplhala nahoru po kmeni a dva turisté se upřímně rozesmáli, když zmizela v dutině stromu.

„Tady si odpočineme,“ navrhl Biggles. „Třeba se bude něco dít. Uvidíme. Seď klidně a chovej se přirozeně.“

Vyjmul z batohu malý náčrtník, který měl podpořit představu, že je umělec. Protáhl se a začal kreslit ranní les. Vzduchem se neslo další hvízdnutí, kterému zcela evidentně někdo odpovídal. I bez velké představivosti se dalo domyslet, odkud vítr fouká.

Uběhlo pět minut, v nichž se oba vyzvědači snažili, aby jejich oči přivykly rannímu šeru. Už bylo zcela evidentní, že se k nim někdo blíží. Na úpatí lesa se objevil pes. Pořádná alsaská doga.

Strašidlům z pohádek ještě nebyl konec. Doga se zastavila, když spatřila sedící dvojici, vycenila zuby a pozorně je pozorovala svýma očima podlitýma krví. Zůstala tam stát jako zvědavec, který se neodvažuje blíže přiblížit, i když se také nehodlá příliš vzdálit. Byl to prostě hlídač, který si hodlal udržet své výsadní

postavení. Ozval se další hvizd. Pes táhle zavyl a zmizel ve křoví.

Biggles se podíval na Gingera, položil si prst na ústa, ale ten klidně pokračoval v malování. A zase sotva nepostřehnutelné ticho ničilo jejich útroby napnuté k prasknutí. Ne, už to ale nebyla hrobová tišina, neboť kdesi nedaleko se spolu tiše bavili dva muži.

Najednou zapraskala větvička a Ginger ucítil, jak mu po zádech už zase začíná téct studený pot. Ti dva muži měli příliš jasný směr, než by se o něm dalo pochybovat. Biggles si ale klidně čmáral dál.

Gingerovy oči zachytily bleskový pohyb. Beze slova se dotkl Bigglesova ramene. Ten poklekl a zahleděl se do křoví. Hájem kráčela osamělá rozložitá postava v uniformě domobrany a vážila každý krok přes otevřenou mýtinu. Ginger se všiml, že tentokrát to není tmavokošiláč, jak by předpokládal, ale ten chlap měl na sobě zelenošedou blůzu. A znovu zapraskaly větvičky. Vzduchem se nesl další svist. Ptáčátko vypadlo z hnízda.

Ginger se podíval na Bigglese vyplašenýma očima. „Už to začíná být poněkud otravné," zašeptal. „Obklíčují nás."

„Ano, ale mám takový dojem, že jsme se jim na chvilku ztratili," odpověděl Biggles neslyšně. „Můžeme tu jen sedět a doufat, že jsme je ztratili navždy. Každopádně se musíme k tomu holubovi dostat, ale kdyby nás s ním chytili, tak…" Odmlčel se a jeho obličej se zkroutil do výmluvné grimasy.

Slova jim mrzla na rtech. Ginger už zase zažíval pocity, které se mu po dobrodružství dole pod zemí ještě tak úplně nevymazaly z paměti. Minuty mu připadaly jako hodiny a hodiny by pak pro něj měly délku celé

věčnosti. Zlověstné pískání jim tak hrozné už nepřipadalo.

„Možná, že bychom se mohli pokusit dostat se kousek blíže," navrhl Biggles tiše. Vstal. „Tak blízko, aniž bychom vzbudili podezření. I kdyby nás chytili, z čeho by nás mohli obvinit?"

„Ty si nemyslíš, že po nás pátrají, vid?"

„Naprosto ne. Daleko pravděpodobnější se mi zdá, že vědí, že se tu někdo motá. Dostali rozkaz, že mají dávat jen zvýšený pozor."

Pokračovali tedy v chůzi, ale ne přímo k cíli. Po dlouhé obklice se dostali až na dohled kraje lesa, v němž schovali své padáky i holuba.

„Teď právě stojíme na ostří nože. Stačí jeden krok a řízneme se až do krve," hodnotil Biggles situaci. „Nemáme, kam chvátat. Dáme si malou pauzu a pak uvidíme, jak se věci vyvinou. Dávej pozor, ale žádný nepozorný pohyb."

„Mám takový dojem, že si teď hrajeme na policajty a zloděje," zavrčel Ginger. „Já už ale nejsem skautík. Tohle nicnedělání je snad ještě horší než bobřík mlčení."

„Pro tebe určitě," rýpl si Biggles. V křoví, právě nad místem, kde v díře u kořene stromu odpočíval holub, se znovu objevila alsaská doga. Zda to bylo stejné psisko jako před chvíli, teď nehrálo žádnou roli. Tentokrát byla na vodítku a vlekla za sebou svého psovoda v černé košili. Skoro to tak vypadlo, že spolu šli na obyčejnou procházku. Najednou se ale zvíře zastavilo, pohodilo hlavou a zhluboka zavětřilo. Sklonilo hlavu k zemi a znovu nasálo pach. Voják si všiml, že doga změnila chování a začala větřit. Psovod vydával rázné ale tiché pokyny.

Bigglese polily rozpaky, neboť najednou nevěděl, co dál. „Utíkat by nemělo cenu. Viděli by nás, kdybychom se pohli. Bude lepší, když zůstaneme v klidu a budeme čekat, jak se věci vyvinou.“

Mezitím voják vložil do úst píšťalku a zahvízdal na vábničku. Okamžitě dostal odpověď.

„Můj ty Bože! V tom lese se snad vyrojili,“ bručel Ginger. „Podívej se… vidíš!“

Ginger se ani nemusel příliš namáhat. Doga se přikrčila a vzápětí vyrazila jako blesk. Za chvilku už Biggles věděl, kolik uhodilo. Zvíře se vynořilo za stromem a z huby mu odletovalo holubí peří.

Voják, který ihned pochopil, že poštovní holub nepatří mezi sýčky a kukačky, které žijí v korunách stromů, se sklonil do otvoru a vytáhl rozbitý košík. Doga dala opeřenci dala co proto.

„A je to za námi,“ vzdychl Biggles. „Nezbývá než se odtud zdekovat. Když nás tady najdou, přijdeme o křidélka i my.“

Dramatický vývoj situace ale zdaleka ještě neskončil. Štěkot psů, vzrušené výkřiky a praskání větvi dokazovalo, že honci vstoupili na stopu štvance. Na mýtinu vběhla dívka v hnědém. Otřásla se hrůzou, když spatřila dalšího vojáka se psem. Pokusila se o další úhybný manévr. Muž ji ale zahlédl a vykřikl. Dívka neuposlechla jeho ostrou výzvu, aby se zastavila.

Hnědá sukně se míhala mezi stromy, jak se dívčina snažila zmizet ve křoví mezi stromy. Černokošiláč vytáhl revolver a třikrát vystřelil. Teď už nezpívali ptáčci, ale vzduchem burácely hromy.

Na kraji lese se objevil další muž v černém. Biggles už na nic nečekal a Gingerovi naznačil, že nadešel čas i

jejich ústupu, i když v přesně v opačném směru, než kde se neznámá dívka ztratila v porostu.

Biggles běžel vzhůru po mírném svahu, ale na otevřené pole se neodvážil. „Dávej pozor na králičí díry!“ vykřikl na Gingera. Všude na okraji lesa muselo žít celé stádo těchto hlodavců.

Celou čtvrthodinku pádili jako zběsilí a až v okamžiku, kdy už neslyšeli žádné pískání či štěkání psů zvolnili krok. „Nesledují nás,“ oddechl si Biggles. „Vlastně nás ani neviděli. Naše Bílá paní se tentokrát zjevila jako dobrá víla a odlákala jejich pozornost.“

„Jsou to lumpové, ti tmavokošiláči,“ nadával Ginger. „Neváhali střílet i na dámu. Zasáhli ji?“

„Těžko.“

„Myslíš, že ji obviní z té aféry s holubem?“

„Zcela určitě. Nepřeji ji nic zlého, ale doufám, že je tahle souvislost napadne. Na galantnost k dívkám nemáme čas. Bude si muset poradit sama.“

„Musela nás sledovat, nebo byla v lese už dávno před námi.“

„Podle mě tam byla mnohem dříve. Pak nás sledovala. Teď mne ale trápí ztráta kurýra. Je to naprostá tragédie.“

„Má to za sebou. My asi půjdeme brzo za ním,“ bědoval Ginger. „Hlídají to tu jako ostříži. Když nás tady najdou podruhé, už nám nepomůže ani duch svatý.“

„Dobrá, máme ale jednu výhodu,“ poznamenal Biggles. „Víme, že nás sledují. Mám takové svrbění v zádech, že zatím jde všechno až příliš v rukavičkách. Čím dál odtamtud budeme, tím lépe.“

„Jak doručíme Raymondovi zprávu?“

„Přes Algyho. To je, bohužel, naše jediná naděje.“

„To ale znamená, že bude muset přistát.“

„Ano. Je to nepříjemné, ale naše závěry se musí dostat do štábu co nejdříve. Počkej, možná… Ještě je tu jedna možnost.“ Biggles se zastavil a vyndal mapu z kapsy a pečlivě si ji prohlížel. „Nemůžeme si sice dovolit poslat normální dopis přímo z Unterhamstadtu,“ mudroval, „ale šest mil odtud leží Garenwald. Pošleme Raymondovi pohlednici. Naformuluji to tak, že se zdejší cenzorové budou divit, jaké je tu krásné počasí, i když prší, ale skutečný význam zprávy jim nedojde. Jemu ano. Když napíšeme, že truhlice je prázdná, bude hned vědět, že pan Beklinder běhá na sluníčku. Pohlednice by mohla dojít, koneckonců zdvořilost je nám Angličanům vlastní. Pohlednice se posílají pravidelně. Ničemu tím ublížit nemůžeme. Navíc, výlet do Garenwaldu je docela dobrá výmluva, proč jsme se tak zdrželi.“

„Jdeme na výlet,“ poznamenal Ginger horečnatě. „Mám ale takový pocit, že tady bruslíme na pěkném tenkém ledě, který už začal praskat. Byla by škoda, kdyby se nad námi zavřela voda a Raymond ani nevěděl, že si Beklinder někde v suchu a teple vydělává tím svým třaskavým nádobíčkem.“

„Na nic jiného nemyslím celou tu dobu,“ dodal Biggles. Rázným krokem zamířil ven z lesa…

Kapitola osmá

Na scénu vchází von Stalhein

Slunce už zapadalo za vrcholky borovic na svazích kopců, když s prachem na teniskách po celodenní túře znovu vstoupili do Unterhamstadtu. Pohlednice s nevinným obrázkem zámku a ještě nevinnějším textem, ale úplně jiným významem, už byla kdesi na cestě ke svému adresátovi.

Velice dobře povečeřeli ve vesnické restauraci, a pak se celou hodinu jako opravdoví milovníci historie věnovali místním pamětihodnostem.

Už se schýlilo k večeru, když v poklidu vešli zase do hotelové haly. Přestože se celou cestu na místní obyvatele zdvořile usmívali, v hlavách se jim rodila jedna možnost za druhou a oni vlastně celou dobu jen diskutovali o možném vývoji situace. Ztráta holuba by sama o sobě nebyla katastrofou, ale to, že vlastně padl přímo do rukou tajné policie nepřítele jejich úkol rozhodně nezjednodušilo. I tomu největšímu hlupci muselo dojít, že jim tu kdesi v revíru řádí pěkná škodná.

Ani podivná epizoda s dívkou, po které se místní policie nerozpakovala střílet, jim na klidu nepřidala. Za jiných okolností by návrat do hotelu představoval velké riziko, ale teď byla zcela určitě za vyzvědačku prohlášena jejich Bílá paní. I když ne tak úplně nevinně, tak Bigglesovu pátrání teď pozici trochu usnadnila.

Každopádně už ale místní domobrana společně s vedením tajné policie tušila, že se jim tady v

Unterhamstadtu vaří horká polévka. Biggles se pořád nemohl zbavit dojmu, že i jejich sledování je jen běžnou součástí policejní rutiny v tomhle vojenském státečku, kde nad vším bdí ozbrojená kohorta pana knížete.

Vysvětlila se tím alespoň jedna věc. Ta dívka určitě s místní tajnou policií nespolupracovala. Bigglesovi bylo také jasné, že se tady na zámku dějí věci, které by neměly uniknout britské rozvědce.

Biggles po dlouhé debatě rozhodl, že se klidně vrátí do hotelu a budou předstírat své historicko přírodovědné záliby. Důvodů k návratu ale bylo víc. Jejich útěk by vyvolal neúnosnou aktivitu policie a zcela by zmařil přílet Algyho. Zatím nedokázali přijít na jiný způsob záchrany než bleskového odletu s Algym. A přistání potřebuje dostatek času na přípravu.

Navíc přece ještě nedokázali zjistit, jak to bylo s panem profesorem. A jak platí pro Bigglesovu chásku pokaždé, když se dají do boje, bez boje se nevzdávají.

Jak se bude situace dále vyvíjet, záviselo na tom, zda dívku najdou v hotelu. Pokud padla do rukou nepřítele, jejich naděje na spojenectví se rozplyne. Pokud se jí podařilo utéci, pak se budou muset rozhodnout, jak ji oslovit.

Biggles se v hale podezřívavě rozhlížel. „Za chvilku uvidíme, kam jsme se až dostali," řekl opatrně. „Gingere, chovej se přirozeně, ať se děje cokoli. Kdyby nás chtěl někdo vyzpovídat, budeme se tvářit, jako kdyby nám uletěly včely a budeme pořád dokola tvrdit, že jsme byli v Garenwaldu."

V hale je ale nikdo nečekal, ani hoteliér neseděl za přepážkou. Všude vládl naprostý klid.

Biggles se podíval také přes skleněné dveře do jídelny. „Na západní frontě klid," sdělil nedočkavému Gingerovi. Vzal si klíč z háčku. Pak už stoupali po schodech ke svému pokoji.

Nikdo je neviděl a když Biggles zavíral dveře, zhluboka si oddechl. „Paráda! Nic jsem nenamítal, když jsi nechal venkovní dveře otevřené. Už jsem se viděl, jak pelášíme, až se nám práší za nohama. Mimochodem, ty uniformy! Jakoby mě polil mráz, když je vidím!"

„Ani se nedivím," dodal Ginger a vzpomněl si, co se o nich vypráví na ostrovech.

Biggles se usmál. „Byl jsem už opravdu připraven na všechno," souhlasně přikyvoval. „Ta zdejší klidná atmosféra připomíná ticho před pořádnou bouřkou. Spíš před hurikánem. Ani teď se mi nezdá, že ten zdejší pohádkový hotýlek je opravdu tak poklidné místo k rozjímání. Naše karty ale mají jen jednu barvu, hrajeme si dál na turisty, i když teď mne zajímá něco jiného. Jak dopadla ta dívka? Pokud je tady, musí být ve svém pokoji. Klíč na háčku nevisel, což ovšem neznamená, že tady je. Jdu se osprchovat, pak si dám dole nějaký drink a počkáme na druhou večeři. Pak se budeme muset poradit, co dál. Nemá cenu si něco plánovat, když nevíme, jak se věci mají."

„Co s Algym, až se tady objeví?" zeptal se Ginger okamžitě.

„Naše dohoda zněla, že má uskutečnit první přelet hned, jak to počasí dovolí a pak jej za vhodných klimatických podmínek opakovat. Stačilo by, kdyby se tu objevil až za tři dny. Určitě mu ale připadá, že bojuje na vedlejší koleji, takže se tu zcela určitě bude motat už dneska. Bude mít aspoň nějaký úkol, protože jinak se

zblázní nervozitou. Však ho znáš. Dnes v noci bude dost jasno, takže si tady nad kopci bude určitě poletovat. Rozhodně ho ale nevystavím nějakému riziku, když mu stejně nemáme co předat. Když neuvidí žádné signály, vrátí se na základnu.“

Oba se osprchovali. Ginger si otíral ruce do ručníku, když se skoro omylem podíval oknem na dvůr. Zkoprněl. „Bigglesi, po… podívej!“ ukazoval před sebe.

Biggles okamžitě pochopil, že jim hrozí bezprostřední nebezpečí.

„Tam vzadu, u té garáže,“ vydechl Ginger. „Tam pod tím žebříkem na půdu! Stojí tam! Je tam jeden černokošiláč!“

„Hrome! Máš pravdu! Je tam.“ Bigglesův hlas zněl značně tvrdě. „Tam u kolny je další. Zdá se, že pomalu uzavírají kruh. Zmiz od toho okna!“ vyštěkl rázný rozkaz.

Ginger ustoupil, ale přesto po očku bedlivě pozoroval muže u garáže. Biggles mezitím vyšel na chodbu a tiše za sebou zavřel dveře.

Za dvě minuty byl zpátky. „Hotel je jich plný,“ řekl vyrovnaně. „Vzadu pod stromem je jich pěkný hlouček. Na konci chodby stojí taky jeden. Před hlavním vchodem hlídkují další dva. Mám takový dojem, že spadla klec a my sami vlezli do pohádkového žaláře.“

„Co dál?“

Biggles si sedl na hranu Gingerovy postele a zapálil si cigaretu. „Tak, tak, co teď? Hamletovská otázka! Jasné je, že z hotelu se tak snadno nedostaneme. Podobný pokus by vyvolal jen další trable.“

„Pak to tedy vypadá, že můžeme vyjít z pokoje rovnou s rukama nad hlavou," hořce poznamenal Ginger. „Já se ještě nestačil ani pomodlit."

„Musel bych lhát, kdybych ti teď naléval nějaký optimismus do žil." Ani Bigglesova nálada nedokázala malomyslný pesimismus odvrátit.

„Co chceš dělat? Vzdát se nehodlám! Prostřílíme se!" navrhoval Ginger a už se málem sápal po pistoli.

Biggles se jen lehce usmál. „Tak to rovnou spáchej sebevraždu," dodal sarkasticky. „Přes ten kruh se dostat nemůžeme, je jich tu až moc. I kdyby se nám to povedlo, neurazíme ani míli, a mají nás znova. Ze země se stejně nedostaneme. Třeba bychom dokázali tuhle noc nějak zvládnout, ale zítra jich tu mohou být celé tisícovky. Promiň, že to nevidím příliš růžově, ale musíme se podívat neblahé budoucnosti přímo do očí. Když tady zůstaneme, tak se třeba…"

„To chceš jen tak nečinně sedět?" zavřískal Ginger netrpělivě.

„Nic takového. Ale ozbrojený odpor by nám teď nepomohl. Jediná známka násilí a až jim padneme do rukou, skončíme bez soudu na šibenici. Co kdybych přišel na nějakou legrácku? Ta by jim třeba dokázala pořádně zatopit! … Mám to!"

Ginger ztuhl, když se na chodbě ozvaly kroky. Někdo nervózně přeběhl za jejich dveřmi. Podle způsobu běhu neznámá osoba musela hodně spěchat a být neuvěřitelně vyplašená. V Gingerových zorničkách se zračily otazníky.

„Bigglesi, to byla ta dívka! Hnala se do pokoje!" zašeptal. „Musela vidět tu melu u dveří."

„Príma. Takže strčíme hlavu rovnou do koridy a popadneme býka za rohy! Nepochybuji, že si pro nás přijdou, až se obklíčení uzavře. Čekat už nemůžeme. Vezmi si pas.“ Biggles otevřel dveře na chodbu.

Zatím byla prázdná. A tichá.

„Jdeme dolů,“ řekl Biggles, když zavíral dveře. Strčil si klíč do kapes a pomalu se vláčel ke schodišti.

Lustr osvětloval zcela prázdnou halu. Ani majitel nečekal na nové hosty. Biggles došel k jednomu z prázdných stolků ve vstupní hale a uvelebil se v křesílku, jakoby se nechumelilo a zazvonil na číšníka. Zato Ginger pokukoval oknem ven. Padla už skoro tma, ale dva šedé stíny opírající se o zeď, se přehlédnout nedaly.

Do jídelny vběhl majitel hotelu a hluboce se omlouval. Byl nervózní a předrážděný. Zíral na Bigglese, jakoby nechtěl věřit svým očím.

„Dvě pivka,“ poručil si Biggles.

„Ja,“ řekl hoteliér s úklonou. „Vezmete si to pití nahoru do pokoje?“

„Ne. Proč?“ Biggles se přímo rozzářil nechápavostí.

Muž zaváhal, rychle se podíval ke dveřím, kde se právě ozvalo skřípění brzd na parkovišti. Před hotel zajel zcela určitě vůz se silným motorem.

„Nezpůsobíme vám nějaké potíže, když si tady chvilku posedíme?“ zeptal se Biggles lhostejně.

„Nein… nein.“ Hoteliér zbledl a znovu hodil pohledem do haly.

„Kdyby sem někdo hodil bombu, tak by se aspoň něco dělo,“ bručel Ginger, když majitel odešel. „Sedět tu a jen koukat, mi připadá, jako když se snášíš k zemi a padák se neotevřel.“

„Nechvátej," jemně prohodil Biggles. „Všechno má svůj čas. Za pár minut tu bude činnosti tolik, že nebudeš vědět, kam dřív skočit. Mám dojem, že už ale padla první karta na stůl."

Bigglesovy oči se upřely do haly. Dovnitř se vřítil muž v šedivé košili. Podezřívavě si prohlédl vnitřek haly, očima spočinul na naší dvojici, ušklíbl se a začal něco vykládat svému společníkovi, který zatím stál před hotelem. Dovnitř vešli další tři muži. Poslední za sebou zavřel dveře. První muž, podle chování zcela určitě velitel, znova promluvil a vydal rozkazy. Pak se ozval dusot okovaných vysokých bot směrem k háčkům s klíči. Muži stačil mu jediný pohled, aby věděl, co potřeboval. Okamžitě zamířil ke schodišti, jeho doprovod poslušně za ním.

Jakmile ta čtyřka zmizela v patře, Ginger se otočil k Bigglesovi. „To je ale náhoda, že…" Raději ale zmlkl, když se podíval na zvláštní výraz na Bigglesově tváři.

„Seď a ani nedutej!" vybídl ho Biggles. „Kvůli nám tady nejsou."

„Ta dívka?"

Biggles přikývl.

„Co uděláme?"

„Nic."

„Ale…?"

„Je to její věc. Máme vlastních problémů víc než dost. A prát se teď s nějakými obrněnými rytíři zrovna nehodlám."

Halou se neslo razantní bouchání na dveře z prvního patra. Ozvala se rána a vzápětí výkřik hrůzy. Pak už bylo slyšet, jak někdo vzlyká.

„Ani se nehni a nevšímej si toho," přikázal Biggles, když si všiml, že se Ginger už pomalu vžívá do role bájného prince.

Ginger se protáhl, ale neustále kontroloval schodiště. Dolů do haly se už hnalo podivné procesí. Čtyři muži vztekle postrkovali uplakanou dívku v hnědém kostýmu, které se zcela evidentně jejich společnost nelíbila. Museli jí dost ublížit. Za chvilku už bylo místních vojáků v hale plno.

Když sešli až do haly, dívčin pohled sjel na Bigglese s Gingerem. „Vyzvědači! Vyzvědači!" vykřikla s hrůzou v hlase, ale se zcela jasným záměrem odvést pozornost.

Odstrčila jednoho muže takovou silou, že se jí málem podařilo se vysmeknout. Při prudkém pohybu hlavou se ale stala další zvláštní věc. Z hlavy jí sklouzla blonďatá paruka a pomalu sklouzla na zem. Z dívky se mávnutím proutku stal nakrátko ostříhaný černovlasý mladík.

Zvláštní ale bylo, že jeho eskorta přijala tuto proměnu se zvláštním klidem. Jen velitel se ušklíbl a znova popadl vězně za rameno.

„Hajzlové! Vrazi!" začal mladý muž nadávat německy a dál pokračoval v úporné snaze se jim vyprostit. „Zavraždili jste mého otce! Vím to! Vy jste ho zabili! Zbabělci…"

Mladík dostal ránu do zad a byl sražen ke zdi. Pak jej surově vyvlekli před budovu. Dveře se s prásknutím zavřely, ale marný boj nešťastného chlapce pokračoval i venku. I ostatní vojáci sloužící pod zástavou vojenského režimu zmizeli na parkovišti.

Biggles nehnul ani brvou. „Nepěkné divadlo," poznamenal. „Máme se ještě pořád co učit. Přišli jsme

sice o dceru pana profesora, ale narodil se synáček. Takže jsme zase tolik neprohádali.“

„Pst! Události nabírají obrátky. Škoda jen, že jsme s ním nemohli mluvit dříve.“

Před hotelem se už nic nedělo. Majitel hotelu s hlubokou poklonou vyběhl z kuchyně a položil před Bigglese objednané nápoje. „Měli jsme tu menší potíže,“ omlouval se, „ale už je to za námi.“

Biggles mávl rukou. „Stává se,“ řekl klidně a dál nehodlal toto téma rozvíjet.

„Ja, ja, stává se,“ horečnatě přikyvoval majitel. Bigglesovi se ale ulevilo, když se hoteliér odporoučel. Eskorta už zcela evidentně zajatce odvedla. Najednou tu zase vládl pohádkový mír a klid.

Biggles pozvedl svůj pohár, když spadla pěna. Chtěl se napít, když se dveře znova otevřely a do místnosti vstoupil další muž. Tentokrát ve zcela odlišné uniformě. Rázný krok a celkové vzezření dokazovalo, že ten vysoký důstojník patří k nejvyššímu velení. Ginger mu sice neviděl do tváře, zato Biggles ztuhl okamžitě.

Voják došel k přepážce a zazvonil.

Hoteliér málem padl na kolena, ukláněl se a plazil se před ním jako nejuctivější poddaný. Jeho chování vypadalo až směšně. V pohádkách by se mu dostalo označení jako podlézavec.

Důstojník vystřelil první otázku. Byl to krátký a křaplavý příkaz, z kterého ale sršela přirozená autorita.

Majitel hotelu se uklonil a začal něco vysvětlovat a ačkoliv mluvil tiše, Biggles dokázal zachytit dvě slova, aby pochopil smysl. „Bigglesworth“ a „Hebblethwaite“ byla dvě jména, která jim tak zase neznámá nebyla.

Voják se zajímal o přihlašovací lístky. Srazil podpatky a nasadil si monokl.

Teď už ho poznal i Ginger. Do místnosti právě vefičel severák. Erich von Stalhein, bývalý agent německé rozvědky a současný šéf místní tajné policie, Grospu, se ujal pátrání osobně.

Von Stalhein se obrátil a pozorně si prohlížel dvojici sedící u stolku a klidně si popíjející pivo. Pak k nim došel a uklonil se. „Dobrý den majore Bigglesworthe. Dobrý den pane. Ha… Hable…, omlouvám se, ale vaše jméno vyslovit nedokážu," jeho angličtina zněla bez chybičky.

„Hm, hm. je mi moc líto, že jste se u mne neohlásili hned po příjezdu. Je mi ctí vás přivítat v našem malém knížectví," obřadně se uklonil.

„Ani my nevěděli, že jste tady," usmál se Biggles a ukázal na volné křesílko. „Nechcete se posadit a dát si s námi pivo?"

„Zdvořilý jako vždycky," usmíval se i von Stalhein. „Zvláštní, mezi zdejšími lidmi na kontinentě se traduje, že Angličané jsou nezdvořáci a neotesanci." Posadil se.

„Co vám mohu objednat?" pozval Biggles svého protivníka.

„Snad… ano … koňak."

„Jeden koňak, pane majiteli," zvolal Biggles rozkazovačně, aby ukázal, že už má v hotelu postavení dobrého hosta.

Ginger si překvapeně prohlížel muže, s kterým teď nezávazně klábosili, ačkoliv to byl jejich úhlavní nepřítel. Na spáncích mu už trochu více zešedly jeho šedé vlasy, jinak se ale od jejich poslední potyčky ani příliš nezměnil. Nepřibral ani deko a pořád vypadal jako asketický košíkář. Ostré rysy a nepokojné oči mu

dodávaly zdání fešáka, pečlivě upravená uniforma ten dojem jen dokreslovala. Tomu Němci nechyběl humor, ale ani dostatečná rozhodnost, když bylo třeba.

Majitel přinesl brandy a postavil sklínku na stůl. Jeho oči vůbec nechtěly věřit, že si u jeho stolku připíjí zdejší nejvyšší šarže s jakýmisi dvěma londýnskými tichošlápky. Ginger se málem nad ním rozkuckal smíchy, i když tady rozhodně důvod k veselí nebyl. Obě strany, jak by řekl letec, šlápli výzvědné operaci nejvyššího utajení, i když zatím jen ve formě nezávazné konverzace, na plynový pedál.

Von Stalhein zvedl sklínku ke rtům. Z hnědošedých očí za monoklem už ale šlehaly blesky. „ Prosit," zvolal.

Biggles zvedl svůj poloprázdný půllitr. „Prosit!"

„Jak jste už tady dlouho?" zeptal se von Stalhein, když odložil napoleónku na stolek.

„Přijeli jsme včera v noci," odpověděl Biggles po pravdě.

„Na dovolenou, že?" zazněla otázka, i když se v ní už skrýval Němcův sarkasmus.

„Jistě, co bychom tu jinak hledali?" Ani Bigglesova odpověď tak úplně průzračná jako studánka nebyla.

„Co by mne také jiného mohlo napadnout?" pokyvoval von Stalhein hlavou. „Musím se vám omluvit. Kdybych včera věděl, že sem přijedete, mohli jste spát rovnou u mě. Bydlím nedaleko a tak trochu mi zdejší cizinecký ruch spadá do kompetence. Zvlášť mě zajímají Angličané na dovolené. Mám pro ně nějakou, skoro příslovečnou slabost. Dostávám všechny přihlašovací lístky, ale včera jsem musel odjet do Prenzelu, takže jsem se nedozvěděl o vaší ctěné návštěvě včas. Promiňte. Právě jsem se vrátil. Z cesty mne ale odvolali, protože se

tady seběhlo pár nepříjemností. No, viděli jste sami. Vážně, nepříjemná záležitost.“

„Pro tu dívku, vlastně pro toho mladíka, určitě,“ odsekl Biggles, ale jedovatost poznámky okamžitě otupil tím, že na kapitána vycenil své bílé zuby v širokém úsměvu.

„Chlapeček, co si hrál na dívenku, bude mít co vysvětlovat,“ ušklíbl se von Stalhein. Ginger musel zhluboka polknul nad Němcovou upřímností, která vzápětí následovala.

„Před pár týdny tady došlo k velice vážné nehodě. Možná, že o tom něco víte. Jeden zdejší rodák, který se ale naturalizoval u vás v Anglii, se vrátil do vlasti. Co vám to povídám, určitě o tom psali i ve vašich novinách!“

Biggles svraštil obočí. „Matně si vzpomínám,“ řekl nejistě. „Jakže se jmenoval?“

„Beklinder… profesor Beklinder,“ odpověděl von Stalhein a pečlivě zkoumal jejich reakci.

„Aha, ano, už si vzpomínám. Dopravní nehoda, že?“

„Řídil vlastní vůz a na příjezdové silnici do vesnice se srazil v protisměru s nákladákem. Byl na místě mrtev. Když se před drahnými léty přestěhoval do Anglie, nechal tady malého synka. Ten pak onemocněl a přišel o rozum. Matka se také někam ztratila, kluk byl pak umístěn do ústavu pro mentálně choré. Díky nedbalosti jeho… jeho…“

„Dozorců,“ pomohl mu Biggles.

Von Stalhein si navlhčil rty. „Ne, tak bych to neřekl. To slovo je poněkud tvrdé, spíš bych měl říct ošetřovatelů. Mladíkovi se podařilo utéct, převlékl se za dívku a shodou náhod se dostal až sem. Pustil se do

vyšetřování té nehody na vlastní pěst. Proč? Tomu právě nerozumím, neboť výrok koronera je jednoznačný.“ Von Stalhein pokrčil rameny.

„Zvláštní případ.“ Z tónu Bigglesova hlasu snad jen Ginger poznal, jak je ta poznámka myšlena.

„Jak říkáte, zvláštní případ,“ přitakal Němec.

„Třeba se ten chlapec na otce těšil, když ho tak dlouho neviděl. Po té nehodě byl tak zklamán, že se přesto chtěl za ním vypravit,“ navrhl Biggles možné řešení.

„Přirozeně.“

„Měl pan profesor v plánu se s ním setkat?“ naléhal Biggles.

Von Stalhein na okamžik zaváhal. „Koneckonců na tom není nic tajného,“ pokračoval nepřerušovaně. „Bylo domluveno, že sejdou ve zdejším hotelu. Ošetřovatelé měli jeho syna doprovodit. Je choromyslný a může být i nebezpečný. Pan profesor měl ale nehodu a zahynul. Ze setkání pochopitelně sešlo.“

„Smutná záležitost,“ na oko se zasmušil Biggles, ale přimhouřenýma očima si německého důstojníka pečlivě prohlížel.

„Jak dlouho tady chcete zůstat?“ změnil von Stalhein téma.

„Moc dlouho už ne, tady v okolí nikde není nic zajímavého,“ mávl Biggles rukou. „Každopádně jsem ale rád, že jsme se po takové době zase setkali. Každopádně je to mnohem příjemnější dostaveníčko než naposledy.“

Von Stalhein úsměv opětoval. „Pokud dáte na moje rady, měli byste tuto zemi opustit. Z nějakého neznámého důvodu se tu anglickým turistům nedaří. Za poslední dva týdny tu měli tři z nich vážné nehody.“

„Nehody?“

„Jeden příklad za všechny. Nedlouho poté, co skonal pan profesor, se ze skály u hradu zřítil jeden Angličan a zlomil si vaz. Pak se ukázalo, že je to pracovník vašeho ministerstva zahraničí. Víte, jeho nadřízení se zachovali nezdvořile, když ho sem poslali inkognito.“

„To máte ale pravdu, pane kapitáne. Kdo by to do nich řekl? Mimochodem, kde tady bydlíte? Na zámku?“ zeptal se zvědavě Biggles.

Von Stalhein jen lehce škubl koutky v náznaku úsměvu. „Vlastně ano. Přestavěli jsme jedno křídlo a vznikla z toho docela útulná klícka,“ připustil s odzbrojující upřímností. „Kdyby vám to vyšlo, tak vás s radostí uvítám u sebe v kanceláři.“

„Určitě přijdeme,“ rozjařeně poděkoval Biggles. Už ale neřekl kdy a zda to bude za denního světla.

Von Stalhein dopil koňak a podíval se na hodinky. „Už budu muset jít,“ řekl, když vstával. Srazil podpatky a uklonil se.

„Je tu spousta naléhavých záležitostí, které musím vyřešit.“ Místo toho, aby se okamžitě vzdálil, naposledy se na Bigglese zvídavě podíval. „Víte, pane majore, občas jsou v lidském životě okamžiky, kdy bych vás chtěl mít ve své jednotce,“ vysekl opravdovou poklonu.

„Von Stalheine, děkuji vám za takový kompliment,“ uklonil se i Biggles.

„Až je mi dokonce líto, že jste se sem do Lucranie vůbec vypravili,“ dodal von Stalhein zasmušile. „Jsou lepší místa na dovolenou. Pláže v Tunisku, například.“

„Počkejte, kapitáne,“ zaprotestoval Biggles. „Není příliš brzo na taková slova?“

„Jedno vaše přísloví říká," zamyslel se velitel tajné policie, „že tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne."

Biggles se rozesmál. „Nebo taky: neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil."

Teď se usmál i von Stalhein, ale v jeho očích se vtip určitě nezračil. Spíše chladnokrevné posuzování situace. Znova se uklonil a srazil podpatky. „Na shledanou! Aspoň prozatím!"

Obrátil se a vyšel před hotel. Než za sebou zavřel venkovní dveře, naposledy se obrátil k Bigglesovi a připomněl, „nezapomeňte, že se na vás upřímně těším."

„Kdybych zapomněl cokoliv, tak na vaše přátelská slova nikdy, pane kapitáne," zdvořile odvětil Biggles s pečlivě vycizelovanou jedovatostí.

Přímo před dveře najela limuzína a von Stalhein do ní nastoupil. Auto se rozjelo směrem k hradní zbrojnici.

„Rychle!" vyskočil Biggles jako blesk. „Máme tak pět minut na to, abychom se vypařili."

„Proč nás pak nezatkl rovnou?" zeptal se Ginger, kterému hned nedošly všechny ty dvojsmyslné narážky obou aktérů, kteří by se dobře uživili i v politických debatách v rozhlase.

„Nemohl si to dovolit, když měl holé ruce. Dobře se všiml, že my jsme ozbrojeni. Odjel jen proto, aby se sem ihned vrátil s tou svou tlupou. Musíme hodně chvátat!"

„Vyjádřeno slovníkem politiků: z taktických důvodů se dáváme na ústup?"

„Ano, ale rozhodně ne z této zemičky. Von Stalhein by si sem dokázal přizvat i celý pluk a pročeše tohle knížectví do poslední jeskyně a prolákliny. Máme jen jedinou šanci.

Když už jsme u těch přísloví, tak to řeknu jinak. Pod svícnem bývá tma.“

„Co to zase pleteš, Bigglesi?“

„Jdeme rovnou na hrad.“

„Na hrad?“

„Von Stalhein je přece Prušák se vším všudy, výcvik a úsudek mu nechybí, ale představivost a nápady ano. Pročeše les, prohledá klidně i medvědí nory, ale rozhodně po nás nebude pokukovat u sebe pod postelí.“

„Ale jak se…?“

„Zbytečné řeči!“ odsekl Biggles. „Uvidíš. Jdeme!“

Během okamžiku držel v ruce klíč. Ale ne od svého pokoje. Ten měl pořád v kapse. Tentokrát si vzal sedmnáctku.

Vběhli do svého pokoje, do kapes si nacpali nejdůležitější výstroj, něco naházeli do batohů. Ani na lano za postelí nezapomněli. Biggles otevřel okno vedoucí na dvůr. Dokořán.

Vyšel na chodbu, Ginger vzápětí. Biggles pečlivě zavřel a zamkl. Několik kroků a už odemykal sedmnáctku.

Dveře se otevřely. „Poslouchej mě pozorně,“ řekl napjatě Gingerovi. „Zamkni mě vevnitř! Pak sejdi dolů a pověs klíč na místo. Oběhni dům a já tě vytáhnu nahoru po laně. Rychle! Zbývá nám jen několik vteřin!“

Ginger se už na nic neptal. Biggles se octl zcela sám v zakázaném pokoji. Zrzavý pilot se hnal do recepce. Provést tak snadný úkol byla hračka.

Za pár okamžiků stál pod otevřeným oknem pokoje číslo sedmnáct. Lano už na něj čekalo. „Drž se pevně!“ vybídl ho Biggles a vytáhl svého kolegu do pokoje.

„Výborně,“ odechl si Biggles, když okno zavíral. „Řekl bych, že jsme zametli stopy docela důkladně. Budou nás hledat všude, ale tady určitě až naposled. Pane jo! Už jsou tady! Bylo to jen o vlásek!“

Po silnici vedoucí od hradu se k hotelu blížily dva policejní antony. Podle toho, jak řvaly jejich motory, bylo zřejmé, že mají značně naspěch.

Biggles poklekl, z kapsy vyndal šroubovák a zvedl padací dvířka.

„Račte, pane Hebblethwaite,“ vybídl Gingera skoro rozmařile.

Kapitola devátá

Pochmurný objev

Ginger zíral do otevřené prázdnoty, zatímco Biggles už svítil baterkou. Dolů do přízemí vedlo úzké schodiště.

Ginger do té černé díry málem sletěl, jakmile uslyšel na chodbě dusot těžkých bot.

„Neboj se," uklidňoval jej Biggles. „Máme teď spoustu času. Nejdříve se pokusí dostat do našeho pokoje a ten zámek je na dvě, tři minutky zdrží. Až vyrazí dveře a najdou otevřené okno, budou se pochopitelně domnívat, že jsme odletěli oknem. I kdyby prohledali tenhle hotel od sklepa až po půdu, do této místnosti vlezou až naposled."

Ještě než domluvil, ozvala se rána a dveře do jejich pokoje se s lomozem otevřely.

„Už jsou uvnitř," zašeptal Biggles, „měli bychom se přece jen pohnout. Jdi první, past se už začíná pomalu uzavírat. Pokud se nepletu, tak Stalheina ani nenapadne, že bychom mohli vědět o nějaké tajné chodbě. To koneckonců před pár desítkami minut nenapadlo ani nás."

Ginger vzal baterku a začal sestupovat po schodech. Kráčel obezřetně a pomalu, protože se obával nenadálého uklouznutí. Po několika krocích se zastavil a počkal, až Biggles zaklapl padací dvířka. Velitel si od něj vzal baterku a znova se ujal role průvodce.

Asi po dvaceti schodech už stáli na dně v jakési vyzděné jeskyni, tvořené cihlovými oblouky. Bylo tu

vlhko a v blikotajícím světle se jim dokonce zdálo, že ze stěn stéká voda. Každopádně ale na nich rostly lišejníky a jakási neurčitá zelená hmota.

„Jseš si vůbec jistý, že ta chodba vede ke hradu?“ zeptal se Ginger nejisté.

„Kam jinam by mohla vést?“ opáčil rozhodně Biggles. „V průvodci se ale také psalo o tom klášteře, vzpomeň si!“

„Nezapomněl jsem, ale pokud ten tunel vede někam ke mnichům, tak by už někdo našel aspoň zbytky toho jejich opatství. Nic se ale nenašlo. Každopádně se to za pár minut dozvíme. Jdeme! Drž se v mé blízkosti a dávej pozor, ať neuklouzneš na tom slizu na dně. Je to dost kluzké. Nedotýkej se ani stěn, může na nich žít ledaco jedovatého. Zároveň bych řekl, že stačí jeden neopatrný pohyb a spadne nám to celé na hlavu.“ Biggles se zahleděl nad sebe a udělal první krok do neznáma.

„Měli jsme ale kus smůly, že tu musel von Stalhein čenichat,“ poznamenal Ginger hořce, který neustále připomínal nedávnou událost.

„To máš úplně jedno,“ prohodil Biggles, „Byl jsem přílišný optimista když jsem věřil, že celý ten týden proběhne jako na drátku. Neměl jsem Stalheina podceňovat. Slyšels, co říkal? Kontroluje přihlašovací lístky každý den. Kdyby nemusel do Prenzelu, měli jsme ho v patách prakticky okamžitě. Nemyslím, že by lhal, neměl k tomu důvod. Každopádně ale naše dokumenty ležely na stanici už včera. Naštěstí sem ještě naše pověst nedolehla. Můj ty světe! Pamatuješ se, jak ztuhl, když z hoteliéra vypadla naše jména? Málem dostal šok. Určitě nelhal, když tvrdil, že neměl ani tu nejmenší představu, že jsme tady. Aspoň nám ale dal šanci, abychom mu

uhnuli z cesty. Kdyby se dostal do své kanceláře dřív a věděl, s kým má v hotelu čest, tak jsme se teď neplahočili tímhle marastem.“

„Algy už také nejspíš odstartoval,“ připomněl Ginger. „Vůbec mi nevadilo, kdybych teď seděl vzadu jeho Studenta a letěl domů.“.

„Neměli bychom stejně šanci. Blíženci se rodí se sluchátkem v ruce, a tak si umím představit, jak von Stalhein žhaví dráty. Všechny možné i nemožné přistávací plochy už stejně nejspíš obsadili.“

„Jaké jsou vyhlídky na to, že drží profesora na hradě?“

„Podle mého, vysoké. Neumím si domyslet žádný jiný důvod, proč se von Stalhein se svou smečkou zabydlel právě tam. Kdyby tu neměl důležité poslání, určitě by tu neotálel. A co může být důležitějšího než světová nadvláda?“

„Pak také nejspíše odvlekli do hladomorny i jeho syna,“ připomněl Ginger.

„Na čas určitě. Je to hrozná škoda, že jsme neměli příležitost s ním mluvit. Stačilo pár minut a věděli jsme všechno.“

„Nepřipadalo ti podivné, že von Stalhein před námi vystupoval tak uvolněně? Vždyť nám řekl tolik detailů, o kterých jsme neměli ani nejmenší ponětí.“

„To jen dokazuje jeho naprostou jistotu v to, že nemáme kam utéci. Jinak by nebyl tak otevřený. Samozřejmě nás mohl vodit za nos. Pokud to dělal, tak jsme se chytili na háček. Nejsem ale přesvědčen, že by se namáhal si vymýšlet takové bajky.“

Jejich ústup doprovázelo jen čvachtání blátivé hmoty pod nohama či občasné šplouchnutí kapky vody

ze stropu. Na několika místech byla klenba porušená, takže hrozilo okamžité sesunutí. Zvláště v takových místech si dávali bedlivý pozor. Připadalo jim, že jakýkoliv pohyb či neopatrný dotek by přivodil katastrofu.

Chodba Gingerovi připadala nekonečná, i když po krátkém stoupání najednou skončila. Stáli před masivními vraty s železnou mříží.

Biggles zamířil proud světla na dveře, ale nikde nenašel žádnou kliku či jiný způsob, jak je otevřít. Bližší průzkum ale odhalil, že se otvíraly dovnitř, tedy proti nim. „Mám dost velké obavy, že zpátky nemůžeme," pokrčil Biggles rameny a stále se díval na dveře. Věděl, kolik uhodilo. Byli uvězněni v zemských hlubinách bez šance na doušek čerstvého vzduchu.

„Musíme být někde pod hradem," dodal Ginger.

„Nepochybuj o tom," odsekl znervóznělý Biggles. „Jakmile ta chodba začala stoupat, věděl jsem, že jsme u cíle. Abychom se k němu dostali, budeme potřebovat deset nálož dynamitu a pořádný sud střelného prachu."

„Co dál?"

Biggles jen vrtěl hlavou. „Normálně platí, když nemůžeš dopředu, musíš zase zpátky."

„Můžeme tu chvilku zůstat. Kdyby tu chodbu používali, třeba ji jednou taky odemknou."

„Jenže pak jí zase zamknou, rozumbrado. I s námi. Když nás nezavřou tady, tak někde jinde určitě. Co by nám to pomohlo? Taky bychom tady mohli čekat celé týdny a roky. Po čekání na děda vševěda rozhodně netoužím."

„Myslíš, že opravdu nenajdeme nějaký způsob, jak ty dveře otevřít?"

„V žádném případě. Kdybychom se je pokusili vyrazit, tak by nás von Stalhein vítal s otevřenou náručí a ještě s několika kamarády. Neříkám to rád, ale musíme se vrátit. Nemáme ale kam spěchat. Necháme vojáčky, aby si hráli s námi na schovávanou. Až z hotelu vypadnou, vrátíme se zpět. Klidně si dám cigaretku a pak uvidíme.“

Biggles už zase holdoval koníčku, který mu ničil plíce.

Ginger zhasnul baterku, aby šetřil monočlánek. Společně s Bigglesem se posadili na cihly z vyvaleného zdiva. Jejich dumání pár desítek minut rušilo jen občasné: kap, kap, kap.

A tak tu naši dva špióni seděli v úplné temnotě, s nohama v blátě, na hlavu jim kapalo a oni nevěděli, co dál. Situace pro toho, kdo zná Bigglese, skoro k popukání. Biggles zuřivě bafal svou cigaretu. Když ji dokouřil, odhodil nedopalek na zem a zuřivě ho zašlapal do mokrého slizu. A zase mlčel.

Ony desetiminutovky sice Gingera přiváděly do vytržení, ale nakonec přece jen uplynuly.

„Tak co s tím uděláme?“ chabě se usmál Biggles a podrbal se na bradě.

Ginger se už ale nedokázal ani pohnout, natož promluvit. Jako první zaslechl v chodbě náznak jakési ozvěny.

„Slyšels to?“ zašeptal.

„Jistě,“ odpověděl klidně Biggles. „Co ti to připomíná?“

„Jako kdyby padací dvířka zase zapadla na místo.“

„Mně taky. Proboha!“

Chodbou se už nesla tichá konverzace několika mužů. „Hrome! Věřil bys tomu?“ otřásl se Biggles. „Někdo sem jde. A není sám.“

„Našli nás!“

„Nedá se tomu zabránit.“

„Kupředu to nejde a zpátky už takya ni krok. Počkej. Podej mi baterku!“

Biggles si ji vzal a postavil se ke stěně. Paprsek prořízl temnotu chodby a začal klouzat po stěně. Na jednom místě se ale zastavil. Biggles kývl hlavou.

„Možná, že se pletu, ale tamhle nahoře je nějaká štěrbina.“

„Myslíš tam nahoře, nad cihlami?“

„Ano, ale jestli se tam oba vejdeme, to nevím. Gingere, jsi lehčí než já, vlez tam a podívej se. Buď ale opatrný. Tiše! Nemusí nás zrovna slyšet. Asi by nás na skleničku nepozvali.“

Ginger se začal škrábat na zídku s baterkou v zubech. Dával si dobrý pozor, aby nesklouzl. Když už konečně zmizel v díře, rozsvítil světlo a namířil jej do útrob zdi. Jeho hlas teď Bigglesovi připadal jako syčení hada. „Je tady spousta místa. Musí tady vést další chodba.“

Biggles následoval Gingera s nemenší opatrností. Začali se plazit po břiše úzkým prostorem nad polorozbořeným zdivem. Ginger pocítil, jak se mu svírá hrdlo, když si uvědomil, jak málo zbývá, aby mu celý ten zděný krov spadl na hlavu. Po několika metrech se ale přesvědčil, že jeho předtucha nezklamala.

„Máš pravdu,“ řekl Biggles tiše, „dostali jsme se do další chodby. Ticho!“

Varování přišlo v pravý čas, protože z přicházejících zvuků bylo patrné, že se další hledači pokladů blíží k rozbořené zdi. Ozvy kroků působily v temném tichu sklepem přímo hrozivě. Nakonec tři silné údery na dveře ukončily jejich trápení. Ani Ginger, a ani Biggles se ale nedovážili vyklonit, aby se podívali, co se děje. Z ozvěny hlasů bylo totiž zřejmé, že je dole přinejmenším trojice mužů.

Na stropě se odrážely paprsky světla z reflektorů silných svítidel. Pak světlo pohaslo, hlasy umlkly a poslední ozvy odezněly prudkým prásknutím dveří a šramocením klíče v zámku.

A znovu zavládlo absolutní ticho. Jen kapky vody neustále odkapávající ze stropu připomínaly tikání hodinek v nočním klidu ložnice.

„Jsou pryč, díkybohu," ulevil si Biggles nakonec. „Dříve, než se vydáme na cestu do hotelu, bychom se měli přesvědčit, kam vede tenhle průchod. Mohlo by to změnit celou situaci. Nevím sice, jak dlouho tady tahle chodba je, ale určitě ji už celá desetiletí nikdo nepoužíval. S trochou štěstí bychom mohli narazit na další východ. Pod starými hrady je vždy vybudována neuvěřitelná spleť chodeb a sklepení. Středověcí stavitelé si na podobných legráckách dávali záležet."

Chodba, v které se nacházeli, byla mnohem užší než ta první. Dalo se jí skutečně říkat ulička spíše než dálnice. Přesto se ale doplazili k otevřenému prostoru, na jehož konci se zvedalo úzké schodiště.

Ginger si také všiml, že i boční zdi už netvoří cihly, ale kameny. I podlaha najednou působila suše. Nikde žádné šplíchání vody. K svému překvapení se octli

uprostřed místnosti obložené dřevem. To už Biggles vážil každý krok dvakrát obezřetněji.

Co ale oba dva zarazilo, byl podivný šum všude okolo. Nejdříve si připadali zmatení, ale za moment jim bylo jasné, že za dřevěnou stěnou někdo mluví. Ginger se tázavě podíval na Bigglese. „Musíme být někde uvnitř toho zakletého zámku," dodal tiše.

Biggles přikývl.

Ginger se přitočil k obložení. Blízko stěny ležel velký kámen, ne nepodobný těm, které se používaly k uvazování koní při cestách. Ginger si na milník stoupl a přiložil ucho k ostění. Nestál ale moc jistě. Proto se natáhl a rukou se chtěl chytit trámu nad sebou. Choval se čistě instinktivně, aby získal rovnováhu, a tak nemohl očekávat kroky další.

Když se dotkl silného prkna, málem vyjekl překvapením. Trám, místo toho, aby ho podepřel, se začal pomalu otáčet. V poslední chvíli Ginger situaci doslova ustál. Malým otvorem ve stěně už k jeho očím pronikala jasná žlutá záře. I jednotlivá slova hovoru nabyla na síle.

Dobrých deset vteřin Ginger jen civěl a civěl. Pak pomalu ale odhodlaně přiložil oči k otvoru.

Uviděl před sebou skvěle zařízenou místnost, možná jídelnu, i když teď přestavěnou na kancelář. Ginger její krásu vnímal jen podvědomě, protože na víc neměl čas. Ve středu místnosti stál velký dubový stůl a okolo něho čtveřice mužů. Ze stropu visel velký lustr.

Za stolem na židli s vysokým opěradlem seděl vzpřímeně Erich von Stalhein. Působil velmi spokojeně a panovačně. Proti němu stáli dva vojáci v šedých blůzách.

A mezi nimi stál neznámý muž. Evidentně zajatec. V ruce držel leteckou bundu.

Tím odsouzencem byl… kapitán Algernon Lacey. Jejich Algy.

Kapitola desátá

Von Stalheinovo eso v rukávu

Algyho hlas se také nedal s žádným jiným zaměnit. Zněl ledově a rozčíleně. „V prvé řadě mi budete muset vysvětlit své chování, pane!“ hromoval.

„Ale, ale, pane kapitáne,“ uštěpačně poznamenal von Stalhein. „Nejste právě v situaci, kdy si můžete takové otázky dovolit. Jak tam u vás na ostrovech říkáte, nedělej účet bez kuchaře. Mohu vás ujistit, že my vám tady pěkně zavaříme. Já totiž právě naopak čekám, že právě vy mi vysvětlíte, co má znamenat váš noční přelet, kterým jste porušil svrchovanost této země a veškeré mezinárodní konvence o civilním letectví.“

Algyho odpověď byla průzračně prostá. „Přistál jsem, protože na mě ti vaši soukmenovci mávali,“ pokrčil rameny.

„Já se zase ani nedivím, že jste vypadal tak poděšeně, když jste vystrčil hlavu z kabiny,“ rýpal dál von Stalhein. „Proč pak jste sem vůbec letěl, kapitáne Lacey? Neměl jste tu náhodou takové malé dostaveníčko s dvěma turisty? Nemusíte ani moc lhát, vím, jak to s nimi bylo. Právě teď už trčí v zdejší hladomorně a těší se na moje místní menu, které, jak jsem podotkl před chvílí, vám všem dohromady se bude docela zajídat. Mám je hezky pod zámkem,“ dodal zlověstně von Stalhein.

Gingerovi vzkypěla zmrzlá krev a dalo mu spoustu přemáhání, aby hned dřevěnou stěnu neprovalil a hned se na toho lháře nevrhl.

„Tak to jste tedy děd vševěd," zavrčel Algy a z jeho tónu se dalo dobře vyčíst i to, co vyjádřil slovy.

„Starám se, pane kapitáne," libě se usmál von Stalhein. „Je to totiž moje práce."

„Kde jsou?"

„Odpovídat budete vy, ne já!" vyštěkl Němec ostře.

„Když myslíte," pokračoval Algy ve zvoleném tónu. „Hrubě se ale mýlíte. Já si s vámi povídat nehodlám."

„Můj drahý pane kapitáne, vaše nezdvořilost mne zaráží," se širokým úsměvem vítěze podotkl von Stalhein. „Proč se nesnažíte být aspoň trochu upřímný? Já před vámi nic netajím. Vás nezajímá, jak jsme se dozvěděli, jak si jestřáb doletěl pro pulce?"

„Prosím," netrpělivě vyjekl Algy. „Nemíním přerušovat vaše vychloubání."

„To máte tak," začal von Stalhein vybranými slovy líčit své hrdinství. „Jakmile jsem se dozvěděl, že tu někde slídí váš starý kocour, věděl jsem, že nenechal doma své pomocníky. I pro něj určitě platí, že když kocour není doma, tak… Nenechá vás ani na chvilku o samotě. Samozřejmě pak platí, že nemůže doma nechat i své nádobíčko s křidélky. Domyslet si, že váš letoun musí operovat z přistávací plochy nedaleko Unterhamstadtu, už bylo hračkou. Nedalo také příliš práce si ověřit, zda se na nějaké základně ve Francii nemotala trojice podivných individuí s leteckou výzbrojí. Můj příteli, všechno to byl úkol pro začínajícího policejního eléva. Nad mapou jsme vytýčili možný letový kurz. A abyste nám neuletěl, tak jsme poprvé využili i zcela nový zvukový detektor, který až přijde jeho čas natropí vašemu letectvu ve válce škody, které nebude stačit ani spočítat… Než budeme v Londýně…"

„Vaši kolegové výsadkáři už chodili na túry kolem hradu, jak jsem se dozvěděl, a tak se nedalo pochybovat, že v kabině letadla sedíte právě vy. Zbytek je prostý. Poslal jsem své lidi na všechny možné i nemožné přistávací plochy, aby si trochu pohráli s reflektory. A vida, zabralo to. Bylo zcela pochopitelné, i pro moji často tak zapomětlivou hlavičku, že budete muset dolů, protože jinak byste si nemohl ty své komplice vyzvednout. Bezdrátovou vysílačku ti vaši kamarádíčkové neměli. Kolečka do sebe zapadla jako namazaný klíč do zámku. Do toho, co bude viset na vaší šatlavě tak dlouho, dokud nevyklopíte vše, co víte."

V Gingerovi by se řezník už krve zase nedořezal, protože ho dočista ohromilo s jakou jednoduchostí protivník překazil jejich plán.

„No," povzdechl si Algy, „po lekci vašeho ostrovtipu mi nezbývá než se vás zeptat, co se mnou hodláte dále udělat, protože já se stále s vámi nijak bavit nehodlám." Algyho proslov zněl skoro nonšalantně.

Von Stalhein se opřel o opěradlo, upravil si monokl a dlouze vdechoval dým z cigarety v pozlacené špičce. „Pane kapitáne Lacey," pokračoval klidně, „víte dobře, že svým způsobem obdivuji pana majora Bigglesworthe. Je mi ho tak trochu líto, ale tentokrát si vzal na svá bedra úkol, který je zcela evidentně nad jeho síly. Třikrát škoda takového člověka!"

„Musím tady stát a poslouchat, jak se sám poplácáváte po zádech?" vyštěkl instinktivně Algy. „Kdo se směje naposled, tak ten… Však víte, co chci říct. Bigglesworth ještě neleží na márách, a tak být vámi, vážím slova!"

Von Stalhein se ale rozesmál opravdově. „Nemějte obavy, v márnici sice ještě neleží, ale takovou tu truhličku na míru jsem mu už u místního bednáře připravit dal. Ostatně, teď si ale uvědomuji, že koneckonců mi ani nic říkat nemusíte. Jen jsem vás chtěl zdvořile přivítat. To víte takovou příležitost jsem si nemohl nechat ujít.“

„Jediné, o co vám šlo, byla pastva pro vaší škodolibost,“ neudržel se už Algy. „Zatím vám měkká travička roste, tak si ji dopřejte. Ujišťuji vás ale, že když nezaprší, tak brzo uschne, a pak vám ani čtyři nohy nebudou stačit.“ Algy už byl rozpálený do běla.

„Ticho!“ zařval pro změnu už do ruda plápolající von Stalhein. Bylo na něm patrné, že ztratil svoji roli zdvořilého vyšetřovatele. Nechal projevit svou přirozenost. Zkřivila se mu tvář, rysy mu ztvrdly a ústa se protáhla do tenké čárky. Jeho úlisný úsměv byl tentam. Vyštěkl nějaký rozkaz. Dva vojáci se okamžitě vrhli na Algyho a surově ho vyváděli z místnosti. Ozvalo se zabouchnutí dveří.

Ginger pozoroval von Stalheinovo pobíhání po místnosti, kdy se skloněnou hlavou kráčel z jednoho rohu do druhého. Usilovně přemýšlel. Vůbec se nechoval tak sebejistě, jak se před chvílí snažil přesvědčit svého zajatce. Ginger se ani nemusel domýšlet proč. On, společně s Bigglesem, ještě chodil po svých, a právě tato skutečnost musela německého důstojníka přímo děsit. Najednou bylo i na tu dálku vidět, jak se mu zablesklo v očích. Pak se znova posadil a natáhl se pro zvonek. Do dveří okamžitě vstoupil jeden vojín. Uklonil se, když von Stalhein vykřikl krátký rozkaz. Ginger neslyšel nic, jen podle pohybu úst se domníval, že jedním ze slov bylo

„Beklinder.“ Ginger se podíval dolů na Bigglese. „Právě poslal pro profesora,“ vyjekl tiše.

Biggles netrpělivě odstrčil Gingera a vlezl si na jeho místo. Stráž právě k von Stalheinovi přiváděla zajatce, kterého sice Biggles nikdy neviděl, ale kterého poznal okamžitě. Profesora Beklindera.

Von Stalhein povolil strážím odejít a s velkou úklonou nabídl Beklinderovi židli. „Posaďte se, pane profesore,“ vybídl ho s vysokou úctou.

„Budu stát,“ odsekl profesor hořce. Jakoby se učil od Algyho.

„Budeme mluvit anglicky?“ zeptal se von Stalhein. „Je to moje mateřština.“

„Ale není pane profesore, jen jste přijal jejich občanství,“ ušklíbnul se von Stalhein.

„Musíte pořád dokola opakovat ty nesmyslné argumenty?“

Von Stalhein si sňal monokl. Znova se protáhl.

„Ne,“ řekl, „nemusím. Jen jsem vám chtěl připomenout jistou bezvýchodnost vaší situace a apelovat na váš rozum. Pane profesore, nic by mi neudělalo větší radost, než kdybych vás zase spatřil u všech těch křivulí a přístrojů v laboratoři, kterou vám zřídila naše vláda. Za nemalé peníze.“

„To věřím, že by vám to udělalo radost. Zadarmo to neděláte!“

„Pane profesore, dneska se každý se mnou hádá. Už dost. Víme, že máte u sebe trochu jedné chemické látky, o kterou máme opravdový a nepředstíraný zájem.“

Profesor vytáhl z kapsy malou lahvičku a podržel ji proti světlu. Obsahovala opalizující vazkou tekutinu, která volně stékala po stěnách, když jí postupně natáčel.

„Ani se nedivím, že vás tolik zajímá," poznamenal profesor. „Otázkou ale zůstává, co bude se mnou, když vám předám ten vzorec? Slíbil jste mi, že se budu moci vrátit do Anglie?"

„To sice ano… ale ne hned."

„Proč ne?"

„Budeme muset zařídit hezkou řádku naléhavých záležitostí."

„Aha, to jsem si myslel," hořce poznamenal Beklinder. „A bezpochyby to nebudou jen tak ledajaké záležitosti. Nejspíš budou trvat několik let. Ve skutečnosti z vašich slov vyplývá jen jeden závěr. Nikdy mne zpátky nepustíte, že?"

„Jste vůči nám nespravedlivý, profesore," zhrozil se von Stalhein a snažil se, aby tón hlasu zněl dostatečně vyčítavě.

„Řeknu tu tedy jinak. Přísaháte na svou čest, že po vydání vzorce budu propuštěn a budu se smět vrátit na ostrovy?"

Von Stalhein zaváhal.

„Ne, to nedokážete!" odpověděl si důrazně sám sobě Beklinder. „Připouštíte, že bych se mohl mýlit? Aspoň na okamžik?" pokračoval velmi rychle. Na jeho bledých lících se začínal rozlévat ruměnec vzteku. „To si opravdu myslíte, že neznám vaše způsoby!? Lži a podvody, to vám vyhovovalo odjakživa!"

Von Stalhein vyskočil jako postřelený tetřev. „Podobné urážky vaši situaci nijak neusnadní!" vyštěkl hrubě.

Profesor zavrtěl hlavou. „Pokud mi vůbec někdo může pomoct, tak je to jedině britská vláda. To ale platilo jen do okamžiku, než jsem vám padl do rukou. Ne,

nebojte, nemám už žádné iluze. Od okamžiku, kdy jsem vás poprvé spatřil, jsem si byl vědom, že jsem hloupě naletěl. Hauptmane von Stalheine, podívat se pravdě do očí a přesvědčit se, že je člověk hlupák, kterého obelhali, je ta nejhorší věc na světě. Je to prokletí, jak pro něj, tak i pro ty druhé, protože pak nešťastného chudáka vedou k použití výjimečných prostředků, které světí účel. Ale i vy jste udělal smrtelnou chybu, Stalheine! Pustil jste mě do laboratoře. Ano, jsem přece vynálezce Linderitu. Udělal jste osudovou chybu!“ Profesor se hořce rozesmál. „Dřel jsem se dnem i nocí, ale moje práce je teď u konce. Roztok v této lahvičce je ale něco jiného, než to, po čem tolik prahnete. Napálit se podruhé už nedám, nejsem přece úplný hňup!“

„Co to tedy máte?“ zeptal se von Stalhein nejistě.

„Ve skutečnosti je to také výbušnina. Linderite je proti ní jen prskavkou,“ prohlásil profesor klidně. Jednotlivá slova vyslovoval skoro po hláskách, aby je hauptman von Stalhein nemohl přeslechnout. Zněla z nich i určitá pýcha na svůj vynález.

Von Stalheinova ruka okamžitě vklouzla do kapsy.

„Ale, hauptmane,“ zavrtěl profesor hlavou, „klidně si střílejte, jak je vám libo. Nejspíše nevíte, co dokáže nitroglycerín, když ukápne na podlahu. Co teprve, když jej tam někdo vychrstne! Vybuchuje, víte. Stačí jen drobné chvění a dojde k obrovské explozi. Obsah této nádobky zlikviduje tenhle hrad, že už ho nikdy nedáte dohromady. Pokud k tomu výbuchu dojde, budu litovat jen jednoho, že mi nezbylo více času, abych se pomodlil. Nebudu žít tak dlouho, abych viděl, co všechno ten nitroglycerín skutečně dokáže. Můžu vás ale ujistit, že je toho dost. Po nás dvou nezbude ani ta příslovečná

hromádka popele. Patřičný konec pro tu naší povedenou dvojici, špičkového chemika, který uvěřil a skvělého lháře, který se také nakonec zachoval jako malý kluk.“

Během tohoto proroctví si von Stalhein zapálil cigaretu. Začal nervózně vdechovat jeden doušek dýmu za druhým. „Proč jste tak hrubý, profesore? Proč si myslíte, že jsem lhář?“

„Donutil jste mne dojet do Lucranie kvůli té nevětší lidské radosti. Zneužil jste otcovské lásky. A to je podlost!“

„Přijel jste naprosto o své vůli! Chtěl jste se jen setkat se svým synem, pane!“ jemně mu připomněl von Stalhein.

„Celá ta záležitost byla jen záminka, kterou jste si vy vymyslel.“

Von Stalhein ale zavrtěl hlavou. „Je mi moc líto, že o mně soudíte tak zle,“ řekl hořce. „Přirozeně, že jsem nechtěl, abyste ztrácel čas a dal se rušit v práci. Otcovskou radost se shledání se synem jsem si nechal až na dokončení vašich výzkumů.“

„Nedáte si pokoj!“

„Není to lež, profesore. Váš syn je tu s vámi.“ Profesor obrátil nechápavé oči na von Stalheina. „Tak to dokažte!“

Von Stalhein se usmál a zazvonil na zvonek. „Máte ten důkaz mít,“ uklonil se.

Stráž vstoupila dovnitř, aby po krátkém rozhovoru okamžitě odkvačila. Von Stalhein si sedl naproti profesorovi. „Můj drahý pane profesore,“ řekl uspokojeně, „za pár minut se mi za svoji hrubost budete muset omluvit.“

„Soudy si ponechám na potom.“

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupila bývalá dívka v mužském obleku. Chlapec málem oněměl, když spatřil svého otce. Pak radostně vykřikl, roztáhl ruce a rozběhl se k němu.

Profesor s třesoucíma se rukama položil lahvičku na stůl. Nechtěl věřit tomu, že po tolika letech opravdu vidí vlastního syna. Zato von Stalhein nezaváhal ani na okamžik. Okamžitě se vrhl ke stolu, sebral lahvičku a ukryl ji do sejfu, který stál v rohu u zdi.

Profesor se objímal se svým synem a o něčem si tiše vyprávěli. Biggles sice nerozuměl jednotlivým slovům, ale pochopil velice dobře, že část rozhovoru se týká paní Beklinderové.

Von Stalhein netrpělivě bloumal po místnosti. „Tak už dost!“ zahřímal po chvíli.

Profesor se prudce otočil, v jeho očích se zračily slzy a z jeho tváře vyzařoval žal i radost zároveň. Jeho rozpaky byly až příliš patrné. „Omlouvám se,“ trpce poznamenal. „Asi nevíte, co je to rodičovská láska?!“

Von Stalhein se ale cítil pánem situace. „Vím to dobře,“ odsekl chladně. „Váš rozhovor už trval až příliš dlouho. Vrátíte se teď ke své práci a se svým synem se setkáte, až dokončíte výzkum!“

„Chcete říct, že ho nesmím ani vidět!?“ vyjekl zděšeně profesor.

„Až do doby, než nám odevzdáte ten vzorec, ne!“ zazněla tvrdá a neústupná odpověď.

Profesor sklopil zrak a zděšeně pátral po desce stolu. „Kde je ta lahvička?“

„Tam, kde nikomu nemůže ublížit,“ usmíval se už zase nejapně vítěz nad profesorovou roztržitostí, která se ale dala snadno pochopit.

Profesor těžce polkl. „Tedy," pomalu dodal, „zase jste mě převezl. Jste opravdu chytrák k pohledání."

Von Stalhein pokrčil jen rameny. „Teď teprve jste mě přesvědčil, že už s vámi nebudou problémy a ukončíte svou práci v termínu. Na jedničku s hvězdičkou!"

Profesor se obřadně uklonil. „Rozumím vám až příliš dobře. Vím, že mi nic jiného nezbývá, ale to ještě neznamená, že s vámi musím sympatizovat."

Hlídka už odváděla Beklinderova chlapce. Přestože to byl odvážný mladík, ani on se nedokázal ubránit slzám. Zanedlouho za ním zaklaply dveře. Druhý muž odvedl profesora zpět do laboratoře.

Von Stalhein znova zapadl do svého hlubokého křesla. Zálibně se usmíval, když zvedal sluchátko. Vytočil jakési číslo a prohodil pár slov s někým na druhé straně linky. Za několik okamžiků do místnosti vstoupil nižší důstojník v černé košili. Z jeho sinalé tváře se dalo číst, že se mu rozhovor s panem von Stalheinem příliš líbit nebude.

„Co ti dva Angličané?" vyštěkl hauptmann ostře. „Máte je?"

„Nein. Herr Kommandant."

„Cože? Nemáte je?"

„Nedokázali jsme ani zjistit cestu, kudy zmizeli."

Von Stalheinovy oči šlehaly blesky a na tváři se rozlily mraky. Z úst se pak vzápětí spustilo hromobití. „Tedy," podotkl, „řeknu to jednoduše. Bude pro vás opravdu dobré, když je najdete. Pro vás osobně!"

„Jawohl, Herr Kommandant."

„Odchod."

Chudák voják srazil podpatky a raději se vypařil.

Von Stalhein vstal, narovnal si pokrčenou uniformu, sebral čapku a vyšel ven.

Biggles se hluboce nadechl, zavrčel a mávl rukou. Zakryl špehýrku a slezl dolů.

„Ksakru, co se to tam děje?“ zeptal se Ginger nasupeně.

„O tom si radši promluvíme někde jinde,“ poznamenal Biggles. „A později.“

Kapitola jedenáctá

Účel světí prostředky

Postupovali chodbou velmi obezřetně. Tváře si chránili před trčícími hřeby, které vystupovaly ven z dřevěného obložení stěn.

Zato špehýrky pořád neubývaly. Vypadalo to tak, že tuhle chodbu používali ze všeho nejvíce podezřívaví politici či žárliví manželé.

Jejich současní následovníci sice neopomněli do každé z nich nahlédnout, ale ani skálopevná víra, že náhodou objeví místnost, v které vězní Algyho nebo jednoho z Beklinderů, nenacházela naplnění. Biggles ale neustále opakoval, že by od osudu chtěli příliš mnoho.

Tma i hrobové ticho spíše dokazovalo, že se pohybují v opuštěné a neobydlené části středověké pevnosti.

„Proboha! Ve středověku museli žít pěkní podezřívavci, když si na sebe navzájem vybudovali takovéhle pozorovatelny," zhnuseně poznamenal Ginger, když už po několikáté jukal do prázdných komnat.

„Nic neobvyklého," doplnil Biggles vyrovnaně. „Podobné kukaně měli v době, kdy byl hrad postaven, velký význam. Spiknutí následovalo spiknutí, a tak místokrál na trůně si docela fandil, když důvěřoval paní královně. O ostatních dvořanech ani nemluvě. Ti jen kuli pikle a kladli nástrahy. Vzpomeň si na Marii Stuartovnu. Pár vladařů si načas myslelo, že mohou svému okolí věřit, a než se nadáli, přišli o trůn, bohatství a taky,

většinou, o hlavu. Nebylo se co divit, že si pak budovali různá padací dvířka, tajné vchody a další skrytá překvapení. Teď na tom ale nezáleží, když stejně nevíme, kam nás ti čerti donesou.“

„A kam, myslíš?“ otázal se Ginger, aniž si dokázal přestavit, co bude dál.

„Vlastně ani nevím,“ připustil Biggles. „Pořád se obírám různými možnostmi a nenacházím žádný výsledek. Naším prvořadým úkolem je dostat odsud toho ztřeštěného profesora. Teď se k tomu ještě přidal Algy, a koneckonců ani přítomnost mladého Beklindera nám moc nepomůže. Táta se od svého synka, kterého tak dlouho ani neviděl, nehne ani na krok. Von Stalhein je bude držet odděleně od sebe, což je pro nás jen další komplikace. Algy nám také zrovna nepomůže, bude se muset sám dost snažit, aby si našel nějaké východisko ze své situace. Algy navíc neví vůbec nic, jak se okolnosti vyvinuly, což mu zcela určitě jeho pozici nijak neulehčuje. Namluvili mu přece, že i my sedíme v nějaké šatlavě. A ani naše pozice nestojí ani za zlámanou grešli. V prvé řadě se ale teď musíme dostat ven z těchto katakomb. Jsem naprosto přesvědčen, že ten východ existuje, ale jestli ho najdeme, toť opravdu otázka pro toho svatého pána nahoře. Nezbývá nám nic jiného, než se dostat na konec chodby, a pak se uvidí. Pokud nás dovede dovnitř téhle usedlosti s cimbuřím, tak bychom se snad mohli o něco pokusit. Pokud nás ale tyhle zdi zavedou někam do lesa, tak dost pochybuji, že nás pak naši oponenti dovnitř pustí hlavní bránou. Leda tak v doprovodu těch černých kamarádíčků pana hauptmana.“

Ginger si pečlivě prohlížel stěny chodby vlevo, Biggles zase na druhé straně, ale že by se dalo uvažovat o

nějakém východu, na to nebylo ani pomyšlení. Zmizely už i špehýrky pro nedůvěřivé panovníky a znovu je obklopovaly jen nahrubo opracované balvany tvořící kamenné zdivo chodby.

Jen pár kroků už ale chybělo k železným vratům usazeným ve zděném oblouku. Velký železný kruh nahrazující kliku lákal, aby jím někdo otočil. Byl ale patrné, že se na tomto vstupu do neznáma podepsal čas. I sama historická klika byla notně zrezivělá.

Ginger zase rozsvítil baterku, zatímco Biggles zkoumal dveře. Několikrát se pokusil otočit kruhem, ale nešlo to. Teprve po několika pokusech, když si omotal ruku kapesníkem, se mu podařilo vytáhnout západku. Opřel se do dveří, a ty se s lomozem dlouho nenamazaných rezavých závěsů otevřely. Biggles do nich opatrně strčil a nahlédl za ně. „Dobrotivá nebesa!“ zašeptal i Ginger, který jako správný zvědavec do prostoru nakukoval přes Bigglesova ramena. „Kam jsme se to dostali?“

Octli se v rozlehlém zděném sklepení. „Tak tady se mi to vůbec nelíbí,“ povzdechl si Ginger. „Páchne tu zatuchlina, ta tma mě děsí, a vůbec…“

Paprsek žlutého světla z Bigglesovy baterky pomalu projížděl po stropě, podlaze i stěnách i kolem prapodivného nábytku, kterým byla místnost přeplněna. Hluboké výklenky po stranách byly vystlány zaplesnivělou slámou. Ze stropu visely polorozpadlé provazy, při zemi zase z velkých železných kruhů vystupovaly zrezivělé řetězy s kovovými obojky. U zadní stěny komnaty stál zvláštní rumpál, pod ním se na zemi válely rozpletené provazy. Oba pátrače obklopovalo dílo zkázy a zub času.

„Dostali jsme se do kovárny,“ poznamenal Ginger stísněně a zvědavě si prohlížel zvláštní přístroj v rohu. Jeho pravíce spočinula na zvláštním kotlíku plném zbytků vyhaslého popele. S překvapeným výrazem pak Ginger zvedl dvojité kleště s úzkými hřebeny. „Kčemu to jen mohlo sloužit?“ podivoval se. „Koně se s tím kovat nedají, zvednuté nohy by to neudrželo… Hřebíky se tím taky vytahovat nedají… No, opravdu nevím.“

Biggles se skláněl nad zvláštní figurínou. Našel západku a podivnou skříňku otevřel. „A jsem doma,“ pokyvoval hlavou. „Řešení téhle středověké hádanky, kam jsme se dostali, je docela prosté.“

„Kam?“

„Vstoupili jsme přímo do rukou hradního mistra, co nosí na hlavě rudou kápi. Jsme v mučírně, příteli.“

„Dobrotivé nebe!“ vyjekl překvapeně Ginger.

„Tak tohle je ten pověstný skřipec,“ skoro obdivné prohodil Biggles nad zvláštním žebříkem. „Aha, a tamhle lámali zajatce v kole. Vidíš! V těch výklencích a okovech drželi jednotlivé odsouzence. Panečku, neměli to ti pacholci špatně vymyšlené. I von Stalhein by se měl od nich co učit. Posadit nás do klece a Algyho strčit do železné panny, to bychom vyzpívali i to, co nevíme… Ty kleště se strčily do žhavého popela a pak ti přihřáli lýtko. Podívej, tímhle se zase vypalovaly oči. A tady je dokonce popravčí špalek a katovská sekera. Už si umím představit, jaké děsivé skřeky a sténání se muselo nést před pár stoletími těmihle katakombami… Nebo taky docela nedávno. A jak to tak vidím, nemusí to dlouho trvat a i ty poklekneš…“

„Nebuď tak morbidní!“ vykřikl zaskočený Ginger, protože Bigglesovy skoro historicko-filozofické poznámky se mu zdály až nepatřičné. A taky byly.

„Pojď pryč,“ pokračoval už poněkud klidněji. „Až von Stalhein zjistí, co má pod postelí, tak by si také mohl vzpomenout na podobné hrátky s nebožátky.“

„Gingere, vím sice, jak to myslíš,“ oponoval Biggles. „ale zapomínáš na kulturu. Takový starožitník a překupník v dražební síni by tu našel pravé poklady. Představ si, že bychom mu přinesli aspoň palečnice…“

„Tak si je klidně nasaď,“ zavrčel Ginger, „ale hlavně ať už odtud vypadneme. Mě podobné rukavice vůbec nezajímají. Jdeme dál. Když tu zpívali chudáci na mučidlech, tak tu někde musí být i místo pro hradního pána, co ukazoval palcem dolů. Určitě se sem neplahočil tím marastem.“

„Rozhodně,“ vrátil se Biggles z dějepisné exkurze do současnosti. Přešli mezi všemi těmi přístroji či nástroji, které kdysi sloužily lidskému utrpení, na druhou stranu místnosti ke stejným dveřím, kterými se ponořili do nitra hradu.

„Tak tady máme točité schodiště!“ zašeptal Biggles, když je po chvilce námahy otevřel. „Dávej si pozor na hlavu.“ Udělal první krok a začal obezřetně stoupat nahoru. Předpokládal, že to bude jen pár schodů, ale hluboce se mýlil. Začala se mu už skoro točit hlava, ale schodiště stále neubývalo. Nezbývalo tedy než dál stoupat k nebesům.

„Když to takhle bu… ff, ff… bude pokračovat,“ zadýchaně oznámil Biggles, „tak jsme za chvíli na cimbuří.“ To už do schodištní chodby pronikalo mdlé světlo noční oblohy poseté hvězdami.

„Máš pravdu,“ řekl Ginger, když se podíval ven úzkým průzorem ve stěně. „Jsme v hradní věži. Pod sebou máme hlavní nádvoří a jednotlivé ochozy po hradbách.“

Ani Biggles si nemohl nechat ujít podobný pohled. „Je to tak, jsme už skoro nahoře. K hornímu ochozu tu budte muset být nějaký průchod. Musíme to risknout a použít jej.“ A hned se hnal nahoru jako křepelka. K obloze se vzneslo hejno ptáků, které nejspíše ve věži mělo svá hnízda.

Než se dostali na vrchol, vzduchu se jim v plících opravdu nedostávalo. Zato malá dvířka na ochoz už na ně čekala.

Otevřeli je a nad nimi se rozprostřela jen temně modrá klenba nebes. Kdesi dole na zemi zářily malé hvězdičky dokazující, že i v podzámčí se všichni ještě neuložili k vytouženému spánku. Skupinka hvězdiček hluboko v údolí zase naznačovala, kde leží Unterhamstadt.

Stačil pohled dolů a spatřili hlavní trakt hradu, nádvoří i vlastní opevnění celého sídla. Dostali se na poslední ochoz vlastní věže.

Měli teď na vybranou, buď zpět dolů mezi ty středověké rekvizity nebo vpřed po úzké kamenné římse bez zábradlí.

Biggles udělal první krok a opatrně přenesl váhu na levou nohu. Ginger se podíval pod sebe a skoro raději zavřel oči. „Chtělo by to padák,“ poznamenal hořce. „Nejsem ptáček jarabáček, abych tady běhal po nějakém hradu.“

„Sst!“ vyjekl Biggles, který už na římse skoro zamrzl. Díval se na hlavní nádvoří.

„Proboha, buď opatrný!“ varoval ho Ginger. „Stačí jednou zakašlat a letíme přes palubu.“

„Já vím!“ poznamenal Biggles tiše. „Dole se něco děje. Měli jsme docela štěstí, že jsme se dostali až sem, na tu hlásku. Máme odtud skvělý výhled. Podle rozsvícených oken se dá odvodit, kde si von Stalhein vybudoval svou rezidenci. Právě někde tam musejí Beklindery i Algyho držet. Představa, že se tam teď vydávám na průzkum, mě zrovna netěší, když si představím, kolik těch černých košil tam můžu potkat. Ticho!“

Ginger se přikrčil jako kočka za komínem, čekající na nebohého vrabce. Biggles se nemýlil, dole se něco dělo.

Silný proud světla z otevřených dveří ozářil vydlážděné Nádvoří. Vzduchem se nesly úsečné rozkazy a na scénu vstoupila trojice mužů. Pak temnotou před hradbami zasálaly silné reflektory automobilu a ze stínu hradeb pomalu přijížděla velká limuzína.

Auto se zastavilo před budovou a z něho vystoupil šofér. Z budovy se k němu hned rozběhl jeden voják a něco křičel.

Ginger si ihned uvědomil vážnost děje, když si všiml, že Biggles zhluboka polkl. Ihned pochopil, že to bude sakramentská věc. Než se ale mohl zeptat, Biggles mu to vysvětlil sám.

„Chtějí oba Beklindery od sebe rozdělit,“ vysvětloval ustrašeně. „Když to udělají, jsme úplně nahraní. Jakmile je odvezou, jdeme ke dnu. Nikdy je už nenajdeme. Rukopis von Stalheina se nedá zaměnit. Ztrácí nervy, hošánek. Ví až moc dobře, že se tu někde potulujeme, a nijak nás nepodceňuje. Musíme jim v

odjezdu zabránit. Jakmile spustí padací most, spadne klec, a my už von Stalheina nikdy neuvidíme.“

„Ty by sis ho ve své touze po dobrodružství vždycky našel,“ poznamenal Ginger, ale dál raději mlčel, protože stejně nešlo nic dodat.

„Nemůžeme nic dělat,“ dodal po chvíli.

„Vždycky! Pamatuj si, že vždycky se dá něco dělat,“ vyštěkl Biggles. „Musí se jen nalézt ten správný prostředek. Mám to! Zpátky na schodiště!“

„Bigglesi, jak chceš tomu odjezdu zabránit?“

„Nabouráme jim to vozítko! Zacpi si uši, za chvilku tu vypukne pěkná mela. A tohle bude bude kamenná zápalka!“

K nevýslovné Gingerově hrůze Biggles poklekl a snažil se římsu kýváním uvolnit ze zdiva. Měl trochu štěstí, že i zde se již na kamenném podkladu podepsal zub času. Na několika místech ale cement přeci jen nepovolil.

„Spadneš!“ vylekaně zapištěl Ginger.

„Podej mi raději ruku, drž mě a nesýčkuj.“

Biggles se vyklonil a špičkou boty se snažil vrstvičku cementu vykopnout. Asi na podesáté se to povedlo. Kamenný překlad se pomalu naklonil, převážil se a zmizel v hlubinách.

Ginger měl ale jinou starost, než sledovat, kam dopadl. Biggles jen stěží získával rovnováhu, potácel se na hraně střechy a strhával i svého ryšavého přítele. Ten naštěstí neztratil duchapřítomnost a chytil se v poslední chvíli trámu. Trénované svaly v součinnosti s mrtvolnou hrůzou a křečovitým stiskem dokonale odvedly svou práci. Oba kazisvěti si ulehčeně oddechli.

Bigglesův hlas ale nezněl příliš jistě, i když se dal po chvíli trochu dohromady. Pomalu se vzpamatovával z šoku. „Jsme to ale šílenci, viď Gingere?“ chabě se usmál.

„Slabé slovo.“

Dole pod nimi už práskaly dveře, duněla dlažba a ozývaly se vzrušené výkřiky.

„Docela by mě zajímalo, zda ten padák spadl tam, kam měl,“ ptal se Biggles sám sebe a nervózně se rozesmál.

„Málem tam spadlo něco jiného,“ poznamenal popravdě Ginger. „Co je s tím autem?“

„Nemohl jsem netrefit. Znáš mě. Stálo přece přímo pod námi.“

„A co ten šofér?“

„Snad si šel dát něco teplého do žaludku. Jestli ne, tak … měl prostě smůlu.“

„Viděl tě někdo?“

„Nemyslím. Než je napadlo podívat se nahoru, už jsem se opíral tady o zeď.“

„Počkej! No… To snad ne!“ zarazil se Ginger. „Co se ti nezdá?“

„Ten druhý vůz! Mají přece ještě Beklinderovo vozítko. Mohou ho použít.“

Biggles zkoprněl. „Na toho Morrise jsem úplně zapomněl,“ připustil hořce. „Má čtyři sedadla. To ale znamená, že… Počkej, lezu se tam podívat.“

Lehl si na zem a připlížil se k okapu.

Ginger raději otočil hlavu, aby neviděl, jak Biggles létá bez svého nádobíčka.

„Měls pravdu,“ zasmušil se Biggles, když vstal. „Von Stalhein běhá po dvoře a láteří jako stará bába. Po limuzíně projel parní válec, ale přesto se svého plánu

nevzdali. Von Stalhein nařídil, aby připravili druhé vozidlo.“

„Takže nás převezli!“

„Vůbec ne,“ namítl Biggles, ale ne příliš jistě. „Cože…?“

„Tiše. Honem dolů! Jdu první. Musíme být jako myšky, protože by třeba mohlo někoho zajímat, odkud padají tak ošklivé sněhové koule s kamennou výplní. A půjdeme hezky potmě, takže si dávej pozor, kam šlapeš.“ Nadešel čas sestupu po točitém schodišti.

Pro Gingera i tentokrát nebralo schodiště konce. Cesta nahoru mu tak sice připadala také, ale sestup v naprosté temnotě po nebezpečných, kluzkých schodech bylo přímo něco nepopsatelného. Snažil se sestupovat co nejrychleji, ale Bigglesovi stačil jen stěží. Ten už na něj dole čekal.

„Jen chvilku,“ řekl, „podívej se sem. Vidíš?“ Přímo před nimi ležela hromada navršených kamenů. Jakoby zakrývala východ ze sklepení. Ve světle baterky si přesvědčili, že tomu tak opravdu je.

Odstranit ten první, skoro oblázek, nebylo vůbec jednoduché, ale s pomocí šroubováku jej přeci jen od ostatních oddělili. Vznikla malá průrva, kterou bylo vidět na dvůr.

V mdlém žlutém světle se Biggles přesvědčil, že jsou přesně nad druhou stranou nádvořím než předtím. Odstranili tedy další valoun, a pak již společně kontrolovali situaci na dláždění. Biggles se protáhl ven, dřív, než než Ginger stačil říct švec. „Podej mi sem ty kamínky a vylez ven,“ zašeptal. „Musíme tu naší skrýš zase zazdít, jinak by nás našli cobydup.“

Netrvalo dlouho a vše bylo na svém místě.

Stáli na hradebním valu, který se topil ve tmě, zatímco protější část nádvoří, dole pod nimi, byla jasně osvětlena. Oni ale stáli přímo uprostřed stínu, který vrhala hradební věž, kterou právě opustili. Ve skutečnosti se teď octli na jakési plošině nad nádvořím i okolním terénem.

Stačilo věž obejít a už byli na venkovním ochozu. Středověcí stavitelé věděli, co se má udělat, aby nezvaný host dostal co proto. Útočníci se museli dostávat do hradu jen po dlouhých žebřících, a ty se zase docela snadno shazovaly i s jejich živým nákladem dolů do propasti.

Biggles přimhouřil oči a zahleděl se na místo, kde právě startovalo druhé auto. „Rychle!“ sykl. „Chtějí odjet!“ Biggles udělal první krok a vstoupil na vnější ochoz. Oběhl věž.

Dál cesta nevedla. Sestupu do temnoty by se po holé stěně snad mohla odvážit jen noční šelma. Jim šlo přinejmenším o vymknutý kotník, když ne rovnou o useknutou hlavu. Biggles se zastavil a začal v batohu lovit lano, zatímco Ginger mezitím obhlížel situaci.

Na druhém konci nádvoří už zářily silné reflektory profesorova Morrise. Vedle něho stála skupinka mužů. Najednou se mu zdálo, že mezi nimi zahlédl i samotného Beklindera, ale ověřit si svoji domněnku už nemohl, protože Biggles už začal sestupovat. Nezbývalo času nazbyt. I Ginger se spustil dolů. Než dopadl na zem, Biggles už zase smotal svůj dopravní prostředek. To už na druhé straně hradu burácel výkonný motor.

Biggles vytáhl pistoli z pouzdra a chvatně se rozběhl pryč od brány hradu, směrem k vesnici, ale vzápětí

zatočil do lesa. „Rychle!“ vybízel pomalejšího Gingera. „Bude to jen o vlas.“

Dobrých sto yardů mu trvalo, než si byl jistý, že ho už nikdo nemůže ze hradu vidět. Zpomalil a bedlivě zkoumal terén. Po dvoustech yardech našel, co hledal.

„Tady je to!“ pokýval hlavou. Hned se dal do práce a začal lámat suché větve a tahat klestí na cestu.

Ginger si ani neuměl představit, co chce jeho velitel dělat. Udivenýma očima pozoroval, jak se Biggles snaží. Že by mu pomohl, to ho ani nenapadlo.

Biggles rozsvítil baterku a přepnul ji na červený filtr. Shýbl se a zahrabal ji do hromady klestí. Cestu zalila podivná rudá záře. Ginger by si nikdy nepomyslel, že jejich signalizační přístroj bude mít tak dalekosáhlé využití.

Biggles se obrátil ke Gingerovi, který mezitím stál v příkopu u cesty a civěl. „Pokusíme se ten vůz zastavit,“ vysvětloval Biggles. „Je to hrozně riskantní, ale nic jiného nám nezbývá. Nemůže jim dovolit, aby Beklindery odvezli někam jinam. Kde bude von Stalhein, mi je úplně jedno. Pokud je povezou oba dva, což je docela pravděpodobné, nemůže být ve voze víc než dvojice ozbrojenců. Vsadím poslední penny, že vzadu budou oba Beklinderové, vepředu pak von Stalhein a řidič. Mohli bychom… Už jedou! Pokud nezastaví, nedá se nic dělat. Pokud ano, kryj mě!“

Biggles už nedokázal dát bližší vysvětlení, protože už po vrcholcích borovic běžel paprsek žlutého světla. Biggles přeběhl cestu a schoval se na druhé straně mezi stromy.

Kapitola dvanáctá

Včasný zásah

Auto se blížilo pomalým tempem, které plně odpovídalo hrbolatému povrchu lesní cesty. Ginger se nadechl. Řidič přece nemůže přehlédnout žhnoucí hromadu, ale jestli zastaví, se ani neodvážil domyslet. Dalo se sice předpokládat, že podobné varování našinec nepřehlédne, ale pověsti o nočních lapcích také nelhaly a kdo by podobné setkání riskoval.

Řidič ale pohádkám nevěřil a ještě více zpomalil. Vůz přibrzdil a zastavil asi šest yardů od podivné skrumáže. Okamžitě se otevřela dvířka a ven vystoupil voják. Obezřetně se rozhlédl a šel směrem k rudému světlu. Když vstoupil do světla reflektorů, vyvolával dojem nočního přízraku. Ten však měl teprve přijít.

Když Ginger spatřil, jak Biggles tiše vklouzl na silnici a přiložil ji vojákovi k zátylku, ihned se vrhl k otevřenému vozu. Překvapená tvář hauptmana von Stalheina civěla do ústí jeho revolveru.

„Ruce v klidu a ani se nehněte!“ vyštěkl Ginger rozkaz. V ten samý okamžik kdesi vepředu splynuly dva výstřely v jeden. Bylo to tak blízko, že Gingerovi málem praskly bubínky.

Jeho nervy se teď rozechvěly jako struny na kytaře, ale on sám byl natolik zkušený, že nespouštěl von Stalheina ani na okamžik z očí.

Vnímal tiché kroky za sebou a jen doufal, že je to Biggles. Opravdu byl.

„Upřímnou soustrast, hauptmane,“ řekl Biggles srdceryvně, „ale musel jsem vašeho pobočníka zastřelit. Měl mít rozum a nesnažit se o beznadějný útok, když věděl, že ho mám na mušce. Ven z vozu, rychle! Gingere, hlídej druhou stranu!“

Ginger oběhl vůz a otevřel dveře.

„Když říkám rychle, tak myslím honem,“ opakoval Biggles svůj zvláštní rozkaz. „Bylo by mi velice líto, kdybych musel zastřelit i vás, von Stalheine, ale jak jistě chápete, četnost vašeho doprovodu nahoře na cestě, mi nedává jinou možnost. Podobné okolnosti ospravedlňují jakýkoli postup.“

Von Stalhein vztekle vylezl z vozu.

„Ruce, pane hauptmane, zůstanou hezky v klidu,“ zlehka mu připomněl Biggles. Sám Němce prohledal a ze zadní kapsy mu vytáhl malou pistoli. „Dovoluji si vám dát malou radu, von Stalheine,“ řekl skoro přátelsky. „Trocha vzduchu pomůže vašemu rozčílení. Budete muset vychladnout. Čelem vzad a mazat zpátky. Směrem ke hradu!“

Von Stalhein ale zaváhal.

„Máte dvě vteřiny,“ pokrčil Biggles rameny. „Co mi jiného zbývá, než vás pak zastřelit?“

Von Stalhein pochopil, otočil se, srazil podpatky a hrdě odešel.

Oba dva Beklinderové se zatím nezmohli ani na slovo. „Jsme z britské rozvědky,“ zasyčel Biggles, když se soukal za volant. „Gingere, dovnitř! Baterku!“

„Mám.“

Ginger si sedl vedle řidiče. Během několika vteřin se vůz rozjel a jeho řidič dávající přednost kabině letounu se

opatrně se vyhnul postavě sedící na pařezu. Když ji vůz míjel, zuřivě jim hrozila pěstí.

„Toho chlápka jsi musel hodně rozčílit," poznamenal zvesela Ginger.

„Ten kluk se zachoval jako hrdina, i když ho omlouvá jen jeho věk. Byl to pošetilý pokus," poznamenal Biggles. „Napadl ho onen absurdní nápad, že si začal rozepínat pouzdro se zbraní a zcela zapomněl, že na něj jedna hlaveň míří. Přestřelka jako v dobách divokého západu. Prostřelil jsem mu paži, příště si bude aspoň pamatovat, že je lepší dát ruce nad hlavu než je strkat za opasek."

„Kam to bude, pane řidiči?" žertoval Ginger, když se dostali na křižovatku cest vedoucích k vesnici a ke Garenwaldu. Biggles přišlápl plynový pedál a automobil se vrhl vpřed po nerovném povrchu směrem přes vesnici.

„Nevím," přiznal se Biggles nakonec. Pak, trochu zvedl hlas. „Profesore Beklindere, žádám, abyste přesně plnil naše pokyny. Cílem naší operace bylo vás dostat z téhle země zpět na ostrovy. Předpokládám, že s touto cestou souhlasíte?"

„Docela," zašeptal překvapený Beklinder. „Nikam ale nejedu bez svého syna!" Silná slova ale zněla značně nejisté.

„Vaše upřímná slova oceňuji," prohlásil Biggles. „Mimochodem, máte u sebe pas?"

„Ne."

„Ani vy, pane Beklindere mladší?"

„Ne."

„Pak tedy nemáme žádnou šanci dostat se přes hranice jako normální turisté. S dokumenty jsme měli několikaminutovou výhodu, ale takhle se dá

předpokládat, že hranice budou neprodyšně uzavřeny, než bychom vám nějaké obstarali. Bez dokumentů musíme zvolit jinou cestu. Jakmile se von Stalhein dostane zpátky do hradu, rozezvučí se bzučáky na všech policejních stanicích a začne blázinec.“

„Pak nemáme ani tu nejmenší šanci,“ rozvzlykal se profesor. Na muže, který držel v rukou nejničivější výbušninu světa, to bylo poněkud překvapivé chování.

„Napadá mě jediné řešení,“ připustil Biggles. „Stejný způsob dopravy, který jsme použili, když jsme cestovali sem. Letadlo.“ Prudce šlápl na brzdy a automobil poskočil směrem ke krajnici. „Řekněme si to dost jasně.“ zahromoval, „předně musíme splnit náš úkol. Dostat profesora do Londýna!“

„A co Algy?“ zeptal se Ginger okamžitě.

„Ten se, bohužel, ale v tomto okamžiku, dostal na vedlejší kolej. Promiň, Gingere, ale i Lacey by to pochopil. Budeme se muset pro něj vrátit, až bude první část operace splněna. Každopádně ale teď už musíme nechat tohle vozítko napospas jeho osudu. Další jízda v kabině Morisse by se rovnala rozsudku smrti. Von Stalhein okamžitě vyhlásí celostátní pátrání a během minut každičký polda i v té poslední vísce bude vědět značku, barvu a typ vozidla. Mám takový nápad. Algy přistál za tmy a od jeho příletu tolik času zase neuběhlo. Nevěřím, že by letoun odtáhli okamžitě ještě za tmy. Určitě se k tomu chystají až za svítání. Podle mého, bude pořád na té louce. Hlídka tam sice také bude, ale ta mne příliš netrápí. Von Stalhein si potrpí na přísloví, a tak to řeknu vzletně: Každá lež má krátké nohy. A pan hauptman lhal, jako když zákon káže. A tak mu sebereme to, co mu stejně nepatří. Musíme se ale činit. Jakmile by

jim profesor znova padl do rukou, jemu by postavili zlatou klícku, ale nás by poslali k panu popravčímu na mučidla. Spíš rovnou na špalek. Víme o zinscenované nehodě, a to se rovná ortelu smrti!“

Biggles nastražil uši. Kdesi dole po silnici se sem řítil silný automobil.

„Vidíš?“ připomněl Biggles. „Už jsou nám v patách. Dole ve vesnici museli mít skoro celý vozový park. Štvanice začala.“

Znovu otočil klíčkem, vůz se rozjel, ale Biggles už pedál nemačkal tak usilovně. Vykláněl se z okna, jakoby něco hledal. Najednou zlehka otočil volantem, vozidlo sjelo z cesty mezi stromy a zmizelo v hustém porostu. Teprve, když se Biggles dostal tak padesát yardů od cesty, zastavil a vypnul světla. Vystoupil a vybídl ostatní, aby ho následovali. Jeho úhybný manévr přišel v pravý čas. Mezi stromy stačili ještě zahlédnout otevřenou dodávku, doslova napěchovanou muži z úderných oddílů. Vůz prosvištěl kolem jejich skrýše a zmizel za zatáčkou.

„Aspoň vidíte, co všechno máme proti sobě,“ podotkl Biggles. „Tohle vozidlo by nás brzo dostihlo. Bude lepší, když půjdeme po svých. Neztrácejme čas.“

„Chceš snad říct, že se k přistávací dráze pokusíme dostat pěšky?“ zeptal se Ginger.

„Pokud vymyslíš něco rozumnějšího, rád ustoupím.“

„No, vlastně máš pravdu.“

„Hlídka tam sice bude lelkovat, a tak se nějaké pranici asi nevyhneme. Moment překvapení je ale na naší straně. Zbyly mi dvě další pistole, von Stalheinova i osobní revolver toho pošetilého mladíka. Pro splnění naší mise bude stačit, když se do letounu dostaneš ty s

profesorem a jeho synem. Já ti budu krýt záda. Na mě se neohlížej. Neprotestuj! Je to rozkaz!“

„Chápu.“

„Výborně!“ Biggles se obrátil k profesorovi. „Pane Beklindere,“ začal velmi zdvořile, „musím vás požádat, abyste snížili možnou konverzaci mezi sebou na minimum, protože hrozí bezprostřední prozrazení naší pozice. Máme tu letoun připravený k okamžitému odletu do Anglie, ale bohužel shodou náhod se stalo, že pilot byl zajat. Navíc se domníváme, že stroj je střežen. Můj plán vyžaduje, abychom se letounu zmocnili násilím. Nemám ale právo vás vystavovat takovému riziku, pokud nebudete souhlasit. Nechcete raději dát přednost jinému řešení?“

„Jistě, že bych chtěl,“ připustil profesor prostě. „Snad ani ne kvůli sobě, ale spíše kvůli mému synovi.“

„O mě se neboj, tati,“ vyhlásil statečně mladík. „Slyšel jsem správně, že vám zůstala nějaká zbraň?“

Biggles se lehce usmál. „Slyšel jste dobře.“

„Pak mi ji, prosím, dejte. Nezapomínejte, že jsem se tátu pokusil zachránit sám od sebe. Bez vaší rozvědky, peněz a královny.“

Biggles mu beze slova podal zbraň. Profesor dostal von Stalheinovu automatickou pistoli.

„Gustave, buď opatrný,“ pronesl starý pán starostlivě ke svému synovi. „V případě, že by se plán zhatil, rád bych vám něco řekl,“ pokračoval směrem k Bigglesovi.

Mezi stromy stačili ještě zahlédnout otevřenou dodávku, doslova napěchovanou muži z úderných oddílů.

„Prosím?“

„Velice oceňuji, co jste pro mě, osobně vy udělal. Oceňuji i přístup britské vlády a…“

„Profesore, dost chvalozpěvů, nemáme na podobné řeči příliš času,“ přerušil ho Biggles. „Britská koruna se vždy stará o ty, kteří jí oddaně slouží. Pouze mě mrzí, že jsme se nedali s vaším synem dohromady už dříve, mohli jsme být mocní spojenci. Nesmíme ale ztrácet čas. Každou minutou se náš úkol stává obtížnějším.“

Biggles pečlivě stanovil kurz podle buzoly. Podle Gingera jim k přistávací ploše zbývaly tak dvě míle.

Biggles nařídil, jak by řekl pilot, rádiový klid, protože uprostřed noci je mohlo prozradit i to nejobyčejnější lidské slůvko. Biggles, jdoucí vpředu, je jen občas upozornil na nějakou terénní překážku, propadlinu či uschlou větev.

Protože se právě dostali do hustého lesa, i ten stojí v našem vyprávění za zmínku. Ekolog by se v něm dozajista navyváděl. Hustý, člověkem zatím nepostižený porost jim poskytoval skoro dokonalé krytí. Asi po půlhodině Biggles zavelel stát. Důvod byl nasnadě. Dostali se na okraj lesa.

Přesně řečeno, na začátek širokého pásu vysekaných borovic, na jehož druhé straně opět pokračoval hustým lesním porostem. Měli před sebou přesun přes dvěstě yardů terénu, kde nemohli využít žádného přirozeného krytu.

„Jdeme na to?“ otázal se stísněně Ginger, protože dobře věděl, že mají před sebou obtížný úsek.

„Podobný kus krajiny si určitě nenechají ujít pro ten svůj drobnohled,“ zaváhal Biggles.

„Nikoho nevidím.“

„No právě. Hlídka nebo odstřelovač nebude stát uprostřed mýtiny a dělat strašáka. Může mít stanoviště někde v lese. Vidět ho nemůžeme.“

„Tamhle vede nějaká pěšinka,“ ukazoval Ginger před sebe.

„Ta tam opravdu je,“ přidal se Gustav. „Tohle místo znám už z dětství, chodili jsme si sem hrát.“

„Kdybychom chtěli tu mýtinu obejít, zdržíme se nejméně dvě hodiny,“ zamýšlel se Biggles. „Ne, to si dovolit nemůžeme. Musíme se pokusit o rychlý přechod.“

Sotva tato slova procedil přes rty a chystal se udělat první krok, na rozhraní lesa před nimi se objevil rychle se pohybující objekt.

„Tiše,“ vydechl Biggles a ustoupil zpět do krytu jehličnanů.

K lesu přijížděl voják na kole. Vedle něho běžely dvě alsaské dogy. Ten muž se pohyboval velmi tiše. Šlapal zuřivě do pedálů. Během několika vteřin zmizel na pěšině.

„Aspoň teď víme, že musíme být ještě více opatrní, než se nám zdálo předtím,“ svraštil Biggles čelo. „Cesta kvapná, málo platná. Musíme být pozornější.“

„Co tam bude ten vojáček dělat?“ zeptal se Ginger.

„Pokud se nemýlíme, tak mířil k Algyho letounu. Nic bližšího ti vykládat nebudu.“

„Určitě, ta pěšina vede k velkému palouku,“ vzpomínal profesor. „Chodili jsme tam na houby. Co bude nejlepší udělat, abychom nějak vyvázli?“

„Nejdříve se přesuneme přes tu mýtinu,“ podotkl Biggles, „a pak budeme dál zvažovat další možnosti. Nemůžeme si dovolit ztratit ani jedinou drahocennou

vteřinu. Pokusme se o těch pár kroků. Když nás začnou pronásledovat, je to už na vás. Snažte se ale držet pohromadě. Připraveni? Výborně. Teď!“

Vyběhli ven z lesa a rychlými kroky se blížili k úpatí kopce, kde zase začínal souvislý porost. Obrys hory píše vnímali, než by ho mohli do detailů v noční tmě pod hvězdami rozeznat. Ginger očekával každou vteřinu chraplavý německý rozkaz, aby se zastavili, ale nic takového se nestalo. Přesto si nahlas oddychl, když se opřel o peň prvního stromu na druhé straně paseky.

Profesor byl na dně svých sil. „Už nejsem takový jura,“ sípal. „Nemohu tak rychle.“ Počkali tedy na něho.

Drželi se cesty, když začali stoupat k vrcholku kopce, z něhož se před nimi mohl otevřít pohled na celé okolí. Když se už blížili k horskému hřebenu, Biggles se pozorně zaposlouchal. Jeho zkušeného ucho už rozpoznávalo jemné bzučení leteckého motoru.

„Zase nás převezl,“ stiskl Biggles zuby, když se podíval k obloze.

„Kdo?“ zeptal se Gustav.

„Von Stalhein. Bojí se na nás, jak čert kříže. Domyslil si, že se pokusíme dostat k letounu a dobře si uvědomil, že strážím zase tak moc důvěřovat nemůže. Právě teď nám přesekl pupeční šňůru s Francií. Aha! Tamhle ho máme!“

Na nezarostlém vrcholku kopce mezi jednotlivými osamocenými valouny a sklaními seskupeními se uprchlíci dožili nepříjemného rozuzlení své cesty. Biggles ani nemusel svou poznámku příliš vysvětlovat, stačilo se podívat nad sebe. Případně i pod sebe.

Kopec byl oním terénním znakem, podle kterého Algy přistával. Na jeho svahu teď svítila jakási navigační světla. Sám stroj už ale stoupal na východ.

Několik světýlek zhaslo a hukot motoru pomalu pohasl. Skupinka mužů začala postupně nastupovat od otevřené dodávky. Vůz poté zmizel za skalním ostrohem. Spadla opona, dějství skončilo.

„Paráda, tomu se říká vypálit druhému rybník," prohodil Biggles rezignovaně.

Profesor se málem zhroutil k zemi, posadil se na zem, roztřásl se a skryl tvář v dlaních.

„Profesore, nechte toho, naděje umírá poslední!" snažil se jej Biggles povzbudit.

„Vždyť je to zhola beznadějné."

„Beznadějné! Ha! Ha!" zasmál se tiše Biggles. „Kdybyste zažil to, co máme tady s Gingerem za sebou, tak byste podobnou hloupost nikdy neřekl. Dokud vám nohy slouží a neležíte na smrtelné posteli, vždycky se nějaké řešení najde."

„Ale tady se nedá dělat vůbec nic!" přidal se odevzdaně i Gustav.

„Nemáte pravdu, mladíku," oponoval Biggles. „Můžeme udělat spoustu věcí. Otázkou pouze zůstává, který krok je ten pravý."

„Přesně tak," horlivě se přidal Ginger s mnohem větší oddaností k veliteli, než ve skutečnosti nosil ve svém srdci.

Biggles si jej odvedl stranou. Posadili se mezi skaliska a začali studovat ve světle baterky leteckou mapu. Pak Biggles zabořil ukazováček do jednoho místa na ní.

„Gingere," řekl tiše, „ty sám dobře víš, jak naše situace vypadá. My dva si nic namlouvat nebudeme, ale našim hostům o tom ani slovo. Ze všeho nejvíce se bojím jejich deprese a malomyslnosti. Když jim srdce spadne do kalhot, nedokážeme jim a ani sobě nijak pomoci. Chovej se přesně tak, abych i já měl dojem, že tady nemrzne a nepadají kroupy, i když venku není díky sněhu vidět ani na krok." Podíval se na hodinky. „Je už skoro deset," řekl. „Teď už k mému plánu. Na tomhle místě budeš přesně dvacet minut po dvanácté. Přesně!"

Ginger pozorně studoval vytýčené místo. „Dobře," dodal. „Ty s námi nepůjdeš?"

„Ne. Na odpovědi na tvé všetečné otázky není čas. Budeš tam přesně v hodinu H. Počkáš do půl jedné. Když se neobjevím, tak si buď jistý, že už mne asi nikdy neuvidíš. Pokusím se totiž o nejdrzejší věc ve svém životě. Pak už bude všechno na tobě. Budeš mít proti sobě všechno, od únavy až po přírodní terén. Nemáš skoro šanci, ale přesto se o to musíš pokusit. Vydáš se k francouzským hranicím. Však víš, jak na to. Ve dne zůstaňte ve skrytu a jděte dál jen v noci. Musíš si pořád připomínat, že je lepší celý den proležet v poli, než se během chvilky nechat do něj zahrabat. Nejvíce se asi potrápíš se svým žaludkem, bez jídla a vody se vám půjde dost těžko. Vyhýbej se všem usedlostem. Zdejší lidé chovají psi a ti, jak dobře víš, na vetřelce štěkají. Zítra ráno už bude po nás pátrat i ten poslední sedlák. Stačí jedno psí zakňučení a máte jich v zádech celou smečku. Doufám, že k tomu ale nedojde. Zpátky k operaci. K místu setkání to máte necelé čtyři míle, což znamená, že když za chvíli vyrazíte, budete tam příliš brzo. S všemi těmi oddíly domobrany, které se tam

mohou motat okolo, by to bylo příliš nebezpečné. Ne! Na na otevřené planině zůstat nemůžete…“

„Můžeme se ale dostat na hřbitov a schovat se dole ve sklepení,“ navrhl Ginger. Pro Bigglese to byla po předcházejících zkušenostech se strašpytlem Gingerem vpravdě rajská hudba.

„Skvělý nápad,“ pochválil ho. „Budete tam v bezpečí. K místu setkání to budou tak dvě míle…“

„Co vlastně chceš říct tím místem setkání?“ zeptal se zmatený Ginger.

„Leží tam velké pole. Chtěl jsem na něm přistát, ale pak mi došlo, že je to příliš blízko vesnice. Kdyby tam Algy doletěl, muselo by ho být slyšet na míle daleko. Proto jsem se rozhodl pro tu druhou plochu. Víš, co jim provedu? Kamaráde, já jim totiž nějaký motorový veliciped štípnu. Když ne letadélko, tak aspoň automobil. Pokud se mi to nepovede, tak pak asi uštípají mě. Víc ti ale teď vysvětlovat nebudu. Všechno jasné?“

„Přirozeně, velké pole za vesnicí. 12:20.“

„Prima, užij si to ve sklepení. Nezdržuj se tam ale zase příliš dlouho. Kdybych se náhodou neobjevil, což rozhodně nehodlám, tak zlom vaz.“

„A co s Algym?“

„Pořád platí, jeden za všechny, všichni za jednoho,“ připomněl Biggles staré mušketýrské heslo. „Pokusíme se ho dostat ven. Nejdříve ale musíme zachránit Beklindery. Pan profesor je osoba státního zájmu a Algy, je, bohužel, jen parťák a kamarád.“

Biggles vstal a vrátil se k profesorovi se synem. „Mám teď nějakou práci,“ řekl sebejistě. „Ginger se o vás postará. Splňte ale, prosím, jeho příkazy do puntíku. Závisí na nich vaše bezpečnost.“

Biggles zmizel mezi borovicemi.

„Profesore, Gustave,“ pobídl je Ginger. „Jdeme, čeká nás hodinka ve světě duchů.“

Kapitola třináctá

Gingerův návrat mezi duchy

Když se blížili ke hřbitovu, Ginger oběma Beklinderům vysvětloval, jak se věci opravdu mají. Vzali svoje neblahé postavení na vědomí a nijak zvlášť neprotestovali proti tomu, že stráví černou hodinku mezi umrlci.

Při přesunu volili prapodivné cesty, ty tam byly silnice či pěšinky. Profesor, přestože tu už nežil dlouhá léta, si velice dobře pamatoval místa, která mu byla tak drahá. Bez větších problémů se dostali až na hřbitov.

Ginger bez potíží našel schované páčidlo a odstranil kámen kryjící vstup do podzemí. Bylo půl jedenácté, když sestupovali do kasemat.

„Obávám se, že jsem s tou černou hodinkou příliš neprohádal," zamračil se Ginger, když si vzpomněl na zážitky z tohoto ponurého místa.

„Kam se poděl váš přítel, pan major Bigglesworth?" otázal se profesor po chvíli.

„Vlastně pořádně ani nevím, vyjma toho, že jim šel ukrást ukradené letadlo," poznamenal Ginger, jakoby mimochodem.

„Tak to bude mít hodně složité," nechápavě vrtěl hlavou Beklinder starší. „V Lucranii není ani pořádné letiště. Snad jedině v Prenzelu. Vůbec mne nenapadá, kde by tady ten váš letoun schovali."

Ginger se ale nehodlal vzdát. „Dostat se do Untehamstadtu, také nebyla žádná švanda, a přece jsme tady. Jak se s Bigglesem známe navzájem, tak každá jeho

akce je vždycky husarským kouskem, který nedává nepříteli spát. Připouštím, že najít letadlo tam, kde se pasou jen ovečky, asi nebude zrovna pátrání na letišti v Londýně, ale to ještě také neznamená, že se tu nějaký útulný hangár nenajde. Třeba tady aspoň občas práškují, nebo… Moc slov a málo práce.“ Pak začal líčit místo setkání tak, jak ho popsal Biggles.

„Tam to znám,“ vydechl profesor napjatě.

Ginger si oddychl, protože mu Beklinderovy vzpomínky přeci jen poněkud ulehčily jeho úkol.

„Zavedu vás tam rovnou, nebudeme muset bloudit,“ doplnil profesor odhodlaně. „Na stezkách tady okolo jsem zamlada prošoupal nejedny boty.“

„Pane profesore,“ změnil Ginger téma, „nedá mi to, ale musím se vás zdvořile zeptat, co vás přimělo tak riskovat a vydat se do tohoto koutku světa. Podle mého názoru to byla pěkná pošetilost.“

„Připouštím. Byl to nerozum až běda. Dnes vůbec nechápu, jak jsem se mohl nechat tak obalamutit,“ vyprávěl upřímně Beklinder. „Jenže, ze svého hlediska jsem měl hodně pádný důvod. Před nějakou dobou jsem totiž dostal z Lucranie anonymní dopis. Podepsal ho jakýsi přítel. Stálo v něm, že moje žena umřela, zatímco můj syn teď žije v Prenzelu. Ten list mě zarmoutil a potěšil zároveň. Nebýt napsáno na dopisním papíře s tajným vodoznakem jedné sekty, ke které jsem v dobách svého mládí bohužel patřil, asi bych se s ním blíže nezabýval. Ale ta značka svým způsobem dokazovala, že obsah dopisu obsahuje aspoň zrnka pravdy. Pochopte, já ani nevěděl, že vůbec nějakého potomka mám. Ze zdejší zemičky jsem utekl před dvaceti léty, a tady Gustav ještě nebyl na světě. Ověřit si údaje u anonyma většinou nejde.

Najal jsem si soukromého detektiva, aby zahájil pátrání v Prenzelu. Ten chlap ale musel pracovat i pro druhou stranu. Každopádně mě prodal. Vrátil se z Lucranie a sdělil mi podrobnosti o mém synovi a prohlásil, že připravil naše setkání. Přesvědčoval mě, že je pro mne mnohem snazší přijet do Lucranie s britským pasem jako turista, než dostat Gustava ven ze země pod policejní knutou. Když se zmínil o Unterhamstadtu, trefil se do černého. Jako mladíka mě uchvátila archeologie a právě v této vesničce jsem ve volném čase studoval staré letopisy, pátral po tajných chodbách, sektách a pokladech. Došel jsem k poměrně důležitým závěrům, ale nestačil jsem je publikovat, protože jsem musel vzít nohy na ramena. Zdejší pohunkové pana knížete si dali záležet, aby vypátrali i tyhle slabé stránky mé minulosti. Ten darebák, co se vetřel do mé přízně, se zhostil svého úkolu na jedničku. Přesvědčil mě prakticky okamžitě. Stará láska nerezaví, pane Habblethwaite."

„Táto, já ten tvůj spis četl," přidal se radostně Gustav.

„Opravdu?"

„Po mámině smrti jsem dělal pořádek v domě a našel tvůj rukopis," vysvětlil celou situaci mladší Beklinder…

„Také mě to mohlo napadnout," pokračoval profesor. „Abych to ale zkrátil. Připadalo mi naprosto logické, že bych se měl se svým synem setkat. Za místo pro naší schůzku byl vybrán Unterhamstadt, vesnička, která se nesmazatelně vepsala do mých vzpomínek jako nejhezčí místo mého života. Musím se ještě přiznat k další maličkosti, ke které se vracím celý život ve svých

vzpomínkách. Strávil jsem tady se svoji manželkou líbánky. Nejhezčí týdny mého života…

Von Stalhein, tak se přece jmenuje ten všivák, ale připravil téměř dokonalý podvod. Jakmile jsem dojel k vesnici, byl jsem přepaden. Odvlekli mne do hotelu. Napíchali mi nějaké drogy, pořádně se na nic nepamatuji.“

„Mě by ale zajímalo, proč vás vůbec do toho hotelu zavlekli,“ zeptal se Ginger na naprosto nepochopitelné chování von Stalheinových chlebodárců. „Pak také nechápu, proč vás pohřbili ve sklepení a ne v normálním hrobě?“

„Ani já sám nevím,“ pokračoval profesor, „Stalhein se o své motivaci ani slůvkem nezmínil. Nejspíše pochopil, že jsem příliš důležitá osoba a mé prosté zmizení by vyvolalo diplomatickou notu. Nejspíše také věděl o tajné chodbě vedoucí z hotelu do hradu. Rozhodl se, že zinscenují nehodu, při které jsem údajně zahynul. Ze sedmnáctky pak měl dobrou příležitost dostat mě, kam se mu zachtělo. Nikdo z vesnice nemohl vykládat, že odváželi nějakého zajatce. Mohli vykládat o nehodě a pohřbu. Dovlekli mě tedy do hradu právě tou chodbou. Důmyslné dílo středověkého stavitele ocenil i sám von Stalhein. Mimochodem, už asi také chápete, proč vás chtěl zatknout v hotelu. Znovu by mu ten tunel posloužil, a vy dva byste zmizeli z povrchu zemského. Ani ten nejzarytější nepřítel zdejších tajných by nemohl pojmout jakékoli podezření. Zem by se po vás slehla, v horách žijí vlci a medvědi… Proč mě ale pohřbili tady ve sklepení, opravdu nevím. Nejspíše proto, aby kopání hrobu na druhé straně nepřitahovalo zbytečnou pozornost.“

„Vlastně máte pravdu,“ uznal Ginger. „I Algyho museli do hradu odvléct tou chodbou. Koukám, že je v ní provoz jako na hlavní třídě. Ještě že není dvouproudová. Z toho ale také plyne, že když chudáka Algyho dostali, tak jsme vedle v pokojíčku hezky chrupali.“

Profesor už ale pokračoval ve vyprávění a nevěnoval Gingerovu vtipkování pozornost. „Pak mi začali vyhrožovat. Snažili se mě donutit, abych pod hrozbou smrti pokračoval ve svých výzkumech. Odmítl jsem, protože jsem podepsal slib anglické koruně a navíc jsem nenašel svého syna, takže mi jen pramálo záleželo na životě. Von Stalhein se ode mě nehnul ani na krok a pořád něco naznačoval, ale skutečný důkaz, že Gustav žije, si nechával pro sebe.“

„A vy, Gustave, jste pochopitelně vůbec o ničem nevěděl?“ zeptal se mladíka Ginger.

„Vůbec nic.“

„Co vás sem pak přivedlo?“

„Několik dní do nehodě jsem si v knihovně pročítal anglické noviny a narazil jsem na nekrolog mého otce. Od maminky jsem si pamatoval, že můj otec pracuje v Anglii a já vždycky věřil, že se s ním jednou sejdu. Studoval jsem angličtinu dnem i nocí, protože jsem chtěl někde za Kanálem taky jednou pracovat. Pročítal jsem si právě inzeráty, když jsem narazil na černou kroniku.“

„Aha, už tomu začínám rozumět,“ poznamenal Ginger.

„Protože znám naší vládu,“ pokračoval Gustav ve vyprávění, „rozhodně se mi nechtělo té báchorce uvěřit. Pořád jsem doufal, že je otec naživu. Naše policie neodpouští, a zvlášť v případě tak významného člověka, jako byl táta. Hned mi došlo, že zcela určitě jde o nějaký

podvod a léčku. Skutečnost, že se táta zabil u Unterhamstadtu to jenom potvrzovala. Znova jsem si přečetl, co táta psal o tamním hradu, šachtách a podzemních chodbách a rozhodl jsem se, že se tam po něm pojedu podívat. Celou tu dobu mě ale museli tajní z Grospu pozorovat, zatkli mě, posadili do blázince a prohlásili za nesvéprávného. Podařilo se mi utéct a abych byl méně nápadný, převlékl jsem se za dívku.“

„Koukám, že jste zdědil pošetilost vašeho otce,“ jemně mu připomněl Ginger.

„To nebyla pošetilost, pane, ale touha po setkání s otcem, kterého jsem nikdy neviděl.“

„Jak dlouho jste tady byl, než jsme sem přijeli?“

„Dva dny.“

„Co jste dělal v domě toho hrobaře?“

„Chtěl jsem se ho zeptat na několik drobností.“

„Takže… jste vyslechl náš rozhovor s tím židem?“

„Ano, i když to byla spíše náhoda, že jsem k němu přišel prakticky ve stejný okamžik jako vy. Ve dne jsem se neodvažoval k té barabizně ani přiblížit, neboť jsem byl přesvědčen, že policie má všechno pod kontrolou. Stál jsem ve tmě na druhé straně ulice, zrovna když jste vcházeli dovnitř. Napadlo mě, že jste tajní a rozhodl jsem se, že si zjistím, co tam chcete.“

„Konečně jsem pochopil jádro problému,“ kývl Ginger hlavou. „Takže vy jste i ta bílá paní z hřbitovních zdí?“

„Ano.“

„Málem jste mne vystrašil až k smrti.“

„A naopak.“

„O co jste se tam vůbec snažil?“

„Dostat se do hradu.“

„Do hradu?“

„Ano. Otec při svých průzkumech objevil celou soustavu chodeb a zakreslil je v plánech. Jedna z nich začínala v hotelovém pokoji číslo sedmnáct. Tu už jsem prohlédl, ale vchod jsem nenalezl. Musel jsem najít druhý vstup do katakomb v bývalém opatství.“

„Opatství? Co má zdejší hřbitov společného se těmi všemi mnichy?“

„Ten klášter stál právě zde.“

Ginger zhluboka polkl. „Jsme to ale hlupáci. Podobný závěr nás vůbec nenapadl.“

„A proč by měl? Klášter odnesl čas už před stovkami let. Kostel se hřbitovem vznikl na jeho ruinách.“

„Bigglese by podobné závěry věru zajímaly,“ prohlásil Ginger. „Mimochodem, vy vlastně ani nevíte, kdo to Biggles je. Přezdívka mého šéfa, majora Bigglesworth. Můj ty Bože!“ najednou vykřikl, když mu došly souvislosti. „To ale znamená, že se dá i odtud dostat do hradu, aniž by vás někdo viděl!“

„Jistě, ale…“

„Kde je ten vchod?“

„Tady, ve sklepení. Jedna z těchto desek skrývá vchod do spodního tunelu. Proč se ptáte?“

„Protože jeden můj přítel pořád trčí v jejich base. Nechali jsme jim ho napospas, abychom vás dostali ven.“ Ginger rozsvítil baterku a podával se na hodinky. „Teprve třičtvrtě na jedenáct,“ řekl rychle. „Mám na to přes hodinu. Třeba ho najdu. Víte jistě, kde ten tunel je?“

„Skoro přesně,“ přitakal profesor. „Spojuje tuto hrobku s hlavní chodbou.“

„Když jsme ale postupovali tím marastem, na žádný další vchod jsme nenarazili?“

„Je tam. Několikrát jsem jím prolezl.“

Ginger vstal. „Doufám, že vám nebude vadit, když vás nechám chvilku o samotě?“ Otázka to ale nebyla.

„Proč by mělo?“ odvětil profesor. „Každopádně víme, kde se máme společně setkat. Znám to místo jako své boty.“

Gingerovi začaly mozkové závity běžet na plné obrátky. „Vracím se do hradu,“ podotkl. „Když se nevrátím, víte, co máte dělat. Ať se stane cokoli, musíte být na tom poli dvacet minut po půlnoci a čekat na Bigglese. Objeví se s letadlem, automobilem, nebo taky pěšky. Nebude ale moci na vás čekat.“

„Chápeme.“

„Doufám, že se stihnu do té doby vrátit, ale kdyby mi to náhodou nevyšlo, můžete mu něco vyřídit? Řekněte mu o té chodbě a že jsem si šel Algyho vyzvednout. Pochopí to.“

„Dobře. Splníme vaše příkazy do puntíku.“

Ginger se shýbl a sebral páčidlo. „Kde je ten vchod?“ zeptal se odhodlaně.

„To nebude nutné,“ usmál se Beklinder. Okamžitě zamířil ke stěně, obložené mramorovými deskami. Nápisy na ní už dávno odvál čas, i když z jejich pozůstatků se dalo odvodit, že měly svůj historický význam. Profesor poklekl a prsty zasunul do prakticky neviditelné štěrbiny. Kámen odskočil a otevřel otvor do hlubin, do kterého mohl vstoupit po kolenou a rukou i dospělý muž.

„Kčertu, jak jste mohl na tuhle past přijít?“ podivoval se Ginger.

„Zevnitř, pane,“ upozornil jej klidně Beklinder. „Dostal jsem se k němu z druhé strany.“

„Další tunel?“

„Ano.“

„Jak je k hlavní chodbě daleko?“

„Nevím přesně, tak okolo dvou set metrů.“

„Děkuji vám.“ Ginger se vplazil do otvoru. „Zkusím to stihnout,“ byla jeho poslední slova, „ale když tu nebudu do půlnoci, postarejte se sami o sebe.“

„Budeme tam včas.“

„Au revoir.“

Tato chodba byla mnohem užší než ta, kterou se poprvé přiblížili k hradu. Ginger ale rychle pochopil, že jde pouze o spojovací tunel k hlavnímu podchodu. Dokonce ani v tak nezáviděníhodných okolnostech ho nepřestalo zajímat, k jakým účelům tenhle průlez mohl sloužit. K žádnému závěru ale nedošel.

A najednou, z ničeho nic, stál přímo před stěnou vybudovanou z cihel. Zkoumal její povrch prsty a s hrůzou si uvědomil, že nemůže pokračovat. Chodbu někdo zazdil.

Cihly ale rozhodně nepocházely z dávných věků, to jen současní hradní páni zabránili vstupu do svého panství.

Ginger nasadil páčidlo a tupý zvuk ho záhy přesvědčil, že zase není tak silná, aby mu mohl být jeho plán překažen. Znovu zatlačil a první cihla se odsunula.

Byla to jen chvilka času, než se dostal na druhou stranu. Proud světla otvorem už otevřel jasný pohled na chodbu podstatně širší. Pár dalších úderů a ve zdivu už byla dostatečná díra, aby se mohl protáhnout.

Už zase stál v původní chodbě a znovu si prohlížel zdivo, které teď proboural. Novopečení králové odvedli

skvělou práci, žádný neznalý archeolog amatér by nedokázal jejich práci z vnitrní strany odlišit od cihel středověku.

Ginger neměl na obdiv k zručnosti čas a začal postupovat obezřetně k hradu.

Každopádně mu nebylo jasné, co vůbec chce udělat. Jeho další postup bude vycházet z toho, co v hradu najde, ale vpřed ho hnalo přesvědčení, že má před sebou snad jedinou možnost, jak Algyho vysekat z nepřátelského obležení. Žádná další podobná příležitost se už nemusí neskytnout, von Stalhein by to nepřipustil.

Ginger se dostal na konec chodby a našel dveře v přesně takovém stavu, jak předpokládal. Zamčené.

Neztrácel čas a okamžitě se vyškrábal do chodby, kde se poprvé schovali a z které kdysi knížata a princové sledovali své nevěrné poddané.

Špehýrka v obložení teď měla posloužit podstatně šlechetnějšímu účelu. Ginger se zároveň chtěl pokusit proniknout do místnosti právě přes nepříliš pevné dřevo v místnosti, která by nebyla užívána.

Ještě dříve, než ale špehýrku odkryl, zarazil ho hřímající von Stalheinův hlas. Zněl značně rozčíleně a sklepením se nesla jeho ozvěna,

Když se Ginger podíval dovnitř, spatřil běsnícího hauptmana, zuřivě gestikulujícího před tuctem vojáků. Stáli tu se skloněnou hlavou a nic nenamítali. Ginger to sice z němčinou daleko nedotáhl ale Bigglesovo jméno a slůvko Englander ho snadno zaneslo do nitra tématu. Von Stalhein uzavřel své jedovaté nadávky jakýmsi ostrým rozkazem.

Muži jako malá úderná jednotka opustili místnost ve značném spěchu. Von Stalheinova telefonická mánie dostala další díl. Po chvilce zuřivě práskl se sluchátkem,

popadl čapku a s kletbami na rtech vyběhl ven. Na úspory energie nemyslel, nechal za sebou rozsvíceno.

Ginger sice nevěděl, co má dělat, ale okamžitě si vzpomněl na Bigglesovy historické poznámky o pohyblivých panelech a padajících dvířkách. Začal tedy pátrat po štěrbinách, které by dokazovaly, kudy se dá do komnaty vstoupit.

Nevěděl, pořádně co hledá, ale přesto v jednom okamžiku zahlédl malý proužek světla. Nasadil páčidlo.

K jeho zděšení železná tyč proletěla na druhou stranu ako po másle. Otvor se otevřel. Gingerovi se naskytl pohled dovnitř.

Vlézt tam si ale zatím neodvažoval, neboť za hlavními dveřmi se ozvaly spěšné kroky. Von Stalhein se vracel.

Kde je západka? Rychle! Jinak jsem ztracený, pomyslil si inger. Nenašel ji.

Bez dalšího váhání znovu použil hrubé síly a vpáčil desku a původní místo. S určitými výhradami se mu to povedlo. Na okamžik.

Zabral naposledy. Ozvalo se prasknutí a deska se rozlomila vedví. Třísky a polámaná dřevěná prkna se sesypaly dovnitř místnosti, kdysi ztemnělou chodbu teď zalévalo jasné světlo lustrů z hradního stopu. Pro náhodného diváka teď Ginger připomínal hradního skřítka krčícího se jako zlotřilec kdesi u hradního krbu.

Ten ale zůstal jen zírat do zejícího otvoru, protože zvukový doprovod tříštící se desky musel přivolat do von Stalheinovy pracovny i i ty poltrgajsty skutečné. Musejí mě najít! uvědomil si s hrůzou v hlase.

Musím se pokusit tu desku aspoň nějak nasadit, došlo mu zápětí. Vlezl do místnosti a snažil se ve

značném spěchu panel postupně usadit na místo. Polámané obložení se ale dá opravit jen těžko, zvlášť když se člověk ještě k tomu octne na druhé straně, kde začíná doutnat podlaha. V předsálí se ozvaly vzrušené hlasy.

Deska zaskočila podvakrát na místo, a Ginger s viditelnou levou rychle rozkopal třísky po podlaze. Jediné místo, kde se mohl skrýt, byl prostor za olověnými dveřmi velkého sejfu, který von Stalhein zapomněl uzavřít. Byl roztržitý až běda.

Když Ginger pokladnu míjel, všiml si, že na jedné z poliček uvnitř leží profesorova výbušnina. Hlavou mu okamžitě proběhla vzpurná myšlenka, že tohle prokleté místo raději vyhodí do vzduchu, než aby musel znova poslouchat uštěpačné von Stalheinovy poznámky. Chňapl po lahvičce s představou, že má u sebe aspoň trochu účinnou zbraň.

Krčil se za sejfem, když von Stalhein skutečně vstoupil o místnosti. Na studium obložení stěny rozhodně žádnou náladu neměl. Ginger zadržel dech, protože se obával toho, že i prudké hauptmanovy kroky desku uvolní z její provizorní pozice. Držela.

Von Stalhein si sedl za stůl, sklonil hlavu do dlaní začal usilovně přemýšlet. Ginger se málem rozklepal strachem, ale za těch okolností ho nikdo z jeho pochopitelných obav obviňovat nemusel.

Von Stalhein začal koncem tužky zuřivě klepat do dubové desky stolu, natáhl se pro sluchátko, než ale vytočil číslo, rozmyslel si to a prásknul s ním. Ginger si s uspokojením povšiml, jak Stalheinovy nervy visí na drátkách a jak se jen stěží vyrovnává s nepříznivým vývojem situace.

Ginger se teď už jen modlil, aby von Stalheina nenapadlo znova si pozvat oběti pro svůj hněv. Ten jakoby ho vyslyšel. Znovu se natáhl po telefonu, zařval do sluchátka a prásknul s ním. Z intonace jeho hlasu, když tentokrát mluvil o Englander, bylo zřejmé, že mluví o Algym.

Von Stalhein už zase bubnoval tužkou do stolu, Ginger se krčil v koutě a doufal, že se jeho hostiteli nebude chtít podívat k pokladničce na své finanční úspory. Pak by stáli tváří v tvář. Ginger ještě nevěděl, že k tomu záhy stejně dojde.

Těžké kroky okovaných bot provázelo zabušení na dveře. Do místnosti vstoupili dva vojáci a přiváděli Algyho. Dostrkali ho před stůl a zaujali místo vedle něho.

„Lacey, rozhodl jsem se, že vás pošlu pryč!“ rozhodným lasem oznámil von Stalhein.

„Ztrácíte nervy, pane hauptmane,“ posmíval se Algy. věděl, že mu stejně mnoho hodin života nezbývá.

Von Stalhein si nasadil monokl a pozoroval Algyho ohledem připomínajícím ledové rampouchy. „Bylo by pro vás mnohem rozumnější, kdybych si vás nechal tady,“ dodal chladně.

Algy se ale usmíval. „Von Stalheine, proč pořád tolik tak lžete?“ vrtěl hlavou. „Mí přátelé asi měli dost rozumu, že nepřijali vaše pohostinství, nebo se s ním o své vůli rozloučili. Jinak byste se, panečku, choval jinak zpupně!“ Algy uhodil hřebíček na hlavičku.

„Ticho!“ Von Stalhein udeřil pěstí do stolu. Lepší důkaz svých představ o Stalheinově běsnění se Ginger ani nemohl přát.

Ginger v této chvíli už skoro připomínal trpaslíka. Panel vedoucí do tajné chodby se totiž majestátně složil k zemi přímo vedle krbu.

Všechny pohledy v místnosti se upřely k zejícímu tmavému tvoru.

Ginger už dobře věděl, že knot svíce pomalu dohořel, mohla ho zachránit jen blesková operace.

Opustil svou skrýš a jako indián přiskočil ke stolu, zavrzala podlaha, všichni se otočili, ale to už zírali do ústí Gingerovy pistole.

„Ani hnout!“ vyštěkl. Na zdvořilosti nebyl čas. „Von Stalheine, přikažte…“

Více ani říkat nemusel. Jeden z vojáků se pokusil vytasit svůj revolver, ale Gingerova zbraň byla rychlejší. Odvážný muž se nechápavě na Gingera podíval, a pak se zhroutil k zemi.

„Dveře! Algy! Dveře! Zamknout!“ skoro hystericky přikazoval Ginger. Byl si dobře vědom, že výstřel sem musel povolat snad i toho posledního černokošiláče z hladomorny.

„Von Stalheine, ani hnout! Jinak půjdete za svých pochlebovačem!“ Z jeho mrtvolně bledé tváře šlehaly blesky.

Druhý muž se pokusil o nenápadný manévr, ale vzápětí jeho ruce zamrzly nad hlavou, když se znova zahleděl do ústí Gingerovy pistole.

Algy už zamykal dveře. Ihned poté někdo zuřivě lomcoval klikou. Vzduchem se už neslo zuřivé bouchání a křik v předsálí.

„Odzbroj je!“ přikázal Ginger Algymu a kývl na vojáka se Stalheinem.

Algyho Ginger nemusel dvakrát pobízet. Už měl oba revolvery u sebe.

„Tak to je už druhá pistole, co jste mi dneska zabavili," poznamenal von Stalhein skoro sebeironicky.

„Další už vám necháme," poznamenal Ginger, aniž změnil tón. „Algy, rozluč se, už nám jede vlak."

„Von Stalheine, na viděnou," rozloučili se skoro jednohlasně, když prolézali dírou po vypadlém panelu.

Pak už se hnali chodbou jako pronásledování hlodavci. Nebude trvat dlouho a požene se za nimi celá smečka pronásledovatelů.

Až do tohoto okamžiku si Ginger vůbec nevzpomněl na cenný poklad, který usilovně mačkal v ruce. Ve tmě, kterou se teď hnali, pocítil mrazení v zádech, co by stalo, kdyby upadl. Proto raději nitroglycerín strčil do kapsy.

V okamžiku, kdy se už spouštěli do hlavní chodby, slyšeli, jak první pronásledovatelé vstupují do temných zákoutí chodby pro podezřívavce. Ginger jim raději poslal v ústrety tři kulky. „To mají na uvítanou," poznamenal a aniž se zdržoval, pokračoval v běhu hlavní chodbou.

„Hoď sebou!" hulákal na Algyho protože v ten samý okamžik uslyšel šramocení klíče v zámku. Do chodby vstupovala druhá pátrací četa. Tentokrát ale ne průlezem ve zdi, ale hlavním vchodem, který Bigglese tolik zklamal při první exkurzi do záhrobí.

Algy běžel, či spíše klouzal na kluzkém marastu. Ginger ho už doběhl, ale to už se jen v krátké vzdálenosti za nimi ozývaly vzrušené výkřiky a štěkot psů.

„Myslíš, že se dostaneme ven z hotelu?" udýchaně se zeptal Algy.

„Tam nejdeme!"

„Ale tenhle tunel vede přímo do hotelu! Odvlekli mě ním do té hradní hladomorny.“

„Nemluv a běž! Znám ještě jeden východ!“ vykřikoval Ginger, aniž se zastavil.

S ulehčením se Ginger jako první protáhl do vedlejší chodby, vedoucí na hřbitov. Algy ho samozřejmě následoval. Hlavním tunelem se už nesla silná ozvěna výstřelů.

Jen díky kluzkému povrchu se nedařilo skupině pronásledovatelů postupovat rychleji. Ani jejich střelba nemohla tedy být příliš přesná, když se chodba navíc značně stáčela, což pro štvanou zvěř představovalo štěstí v neštěstí.

Gingerovi i v té tmě naskočily vrásky na čele a husí kůže, neboť při pohledu na hodinky se přesvědčil, že do půlnoci mu už zbývá čtvrthodinka.

Beklinderovi se už museli vydat na cestu, ale… Základním problém teď pro něj představovaly operační priority, jak by řekl Raymond. Museli přece v prvé řadě zachránit pana profesora a on teď vlastně přivádí na jeho stopu celou smečku pronásledovatelů! Kdyby se teď mohl proměnit v králíka svádějícího psy na falešnou stopu, udělal by to bez zaváhání. Ale tady žádná vedlejší cesta neexistovala. Zbývala jediná naděje, že celý ten zmatek pomůže Bigglesovi v jeho loupežnickém vystoupení.

„Jak ještě daleko?“ supěl Algy.

„Už jsme skoro tam,“ odvětil Ginger, klopýtl a na čele mu vyvstal studený pot, když si vzpomněl, co nosí v kapse.

„Tamhle jsme už venku,“ ukazoval na mdlé světlo při průchodu do hrobky.

„Je tam Biggles?“

„Není.“

„Ale…?“

„Setkáme se s ním později. Profesor by tam ale být měl.“ Ginger si uvědomil, že Algy neví zhola nic o přepadení motorového dostavníku. Na detaily ale nebyl čas.

Vylezli ven ze zdi. Jediný pohled stačil, aby se Ginger ujistil, že Beklinderovi jsou pryč. Venku ale musel zuřit pěkný zmatek, který mohl snadno vést k tomu, že profesorova rodinka znova padne vyděračům do rukou. To ale vůbec nepřicházelo v úvahu. Ginger si už představoval, jak jeho nebohé tělo netrhá na kousky vampír, ale samotný Biggles.

„Nahoru! Ven!“ vyhrkl zuřivě na Algyho. „Je tam schodiště! Rychle! Tak už běž!“

Sám vlezl znovu do tunelu. „Musíš to zvládnout sám,“ vykřikl na něj místo rozloučení.

Sám se protáhl zpátky do chodby, vytáhl lahvičku z kapsy a vší silou jí hodil před sebe. Okamžitě se vsoukal zpátky, vymrštil se jako blesk a následoval Algyho nahoru.

V okamžiku, když vystrčil hlavu nad terén, se ozvala strašlivá rána, vzduch najednou, jakoby ztuhl a vzápětí se propadl. Okolí osvětlil jasný modrý záblesk. Nesl se sklepením a pak vyšlehl schodištěm. Země propadla. Gingera vzduchová vlna nadzvedla a hodila ho na nejbližší hrobku. Naštěstí ale nebyl zraněn. Vyškrábal se na nohy, napolo otřesen, jen s několika oděrkami.

„Co to bylo?“ zeptal se zděšeně Algy.

„Jedna z profesorových bouchacích kuliček," vykoktal Ginger, když si oprášil šaty. „Rychle pryč, máme před sebou hodný kousek cesty."

Jak se vyvíjela situace dole ve sklepení, je teď už vůbec nezajímalo. Rychle opustili hřbitov. Ginger ve stručnosti vylíčil, jak se náhodou stalo a on se jako andělská spása doslova snesl z nebes. Či spíše vynořil ze země.

„Beklinderovi nemohou být daleko… Někde před námi?" otázal se Algy.

„Měli bychom je brzo dohnat."

„Nemůžeme si chvilku odpočinout? Nemám dojem, že nás někdo sleduje."

„Von Stalhein není hlupák. Snadno si domyslí, co tu explozi způsobilo," odpověděl Ginger, ale přesto lehce zvolnil krok. „Mohl zahlédnout i záblesk, což ho mohlo navést na naší stopu. Třeba už sem poslal další úderné oddíly. Za chvilku tu začne být pěkné horko."

Do cesty jim najednou vstoupila cizí postava. Znenadání se vynořila z křovin u cesty.

„V pořádku, to jsem já," ozval se Gustav. „Slyšeli jsme, že se někdo blíží, a tak jsme se raději schovali."

To už i profesor vylézal z houští. Jeho vousatá postava mezi větvemi působila poněkud nepatřičně. „Co měla znamenat ta ohlušující exploze?" zeptal se nejistě.

„To jsem jen hodil tou lahvičkou se sirupem, který jste namíchal pro von Stalheina," vysvětili Ginger. „Když vás tenkrát obalamutil, nedával jste pozor a on vám ji sebral. Teď se role otočily. Nedával pozor on a já si vzal, co vám patří. Vrátit vám ji ale nemůžu. Na záda nám dýchala celá banda černokošiláčů, a tak jsem jim navalil trochu kamení do cesty. Mimochodem, tohle je Algy

Lacey. Patří k nám. Zdvořilostní poklony si ale nechte na potom. Na jak se máte? bude dost času až v Londýně. Čím dříve se odtud dostaneme, tím lépe. Profesore, znáte cestu. Je to na vás.“

Až po několika minutách se vzduchem rozlehl další rámus. Jinak je obklopovalo noční ticho. Výkřiky, štěkot, hučení motorů a dusot kroků. Pronásledování se přeneslo ze zemských útrob na holou matičku zemi.

„Dá jim dost práce, aby nás našli,“ prohodil Algy sebejistě. „V terénu jako je tenhle, se spíš najde jehla v kupce sena, než našinec mezi borovicemi.“

„Zapomínáš na jednu maličkost,“ ušklíbl se Ginger nervózně.

„Na co?“

„Na ty psy, přece!“

„To máš, kčertu pravdu! Ten jejich štěkot jsem asi přeslechl.“

„Tím líp pro tebe. Jsou to dogy a prošly specializovaným výcvikem na lov lidí. Už jsem měl tu čest.“

„Jsou nám na stopě,“ zavrčel tentokrát Algy, na podporu psího štěkotu nesoucího se lesem. Hned záhy si uvědomil svou hloupou sebedůvěru.

„Obavy jsou možná liché, pánové,“ roli hrdiny teď převzal profesor. „Už jsme skoro na místě. Bigglesworth tam bude a oni nemají šanci.“

Hluboce se ale mýlil.

V okamžiku, když chtěli opustit porost, Ginger se naposledy ohlédl a…

Zvedl ruku a zasyčel. Kdesi za sebou na volném prostranství, které před chvílí přeběhli, spatřil skupinku světel. Už rozpoznával jednotlivé větší dvounohé běžící

figurky, i ty čtyřnohé. Von Stalhein na ně poslal celou smečku krvežíznivých psů. Gingerovy obavy se veskrze naplnily.

„Budou se muset snažit, aby nás dostihli," řekl tentokrát Ginger sebejistě, když se podíval na hodinky. „Je čtvrt na jednu. Zbývá pět minut."

„Jsme na místě," dodal profesor po chvíli a ukazoval na vcelku rovnou plochu porostlou seschlou trávou. Gingerovo zkušené oko odhadovalo, zda se dá na něm přistát. Zatím neviděl větší překážky.

„Jste si jistý?" zeptal se profesora, protože zmýlená v podobných případech neplatí. „Nechal jsem to zcela na vás."

„Ano, jsme tu správně."

Ginger znovu pečlivě hodnotil hranice lesa. „Máte pravdu, je to tady," dodal s uspokojením. „Přistát tady dokáže i hodně velký stroj." Tiše hvízdl a čekal na odpověď.

Ta ale nepřicházela.

„Doufal jsem, že tady Biggles bude," kousl se do rtů a znova se podíval na hodinky. „Jedna – osmnáct. Kde, ksakru, je?"

Náhlé zapískání provázelo zuřivé psí štěkání. Další píšťalka a výstřel.

„Chybí jim už jen půl míle!" zděšeně zamumlal Algy.

„Když tady budou dříve než Biggles, tak to bude pěkný mazec," vypískl Ginger a začal si připravovat pistoli.

„Najděte si nějaký kryt, abychom je aspoň pár minut udrželi v dostřelu. Tamhle!"

Ukazoval na vyvýšeninu mezi stromy, která jim na určitý čas opravdu mohla poskytnout dobrý kryt. „Všechno bude záviset na počtu těch psovodů. Každopádně přidáme trochu polínek do ohně?“ zářivě se na své spolubojovníky podíval.

„Už by tu měl být,“ dodal profesor, když se podíval na hodinky. Jeho hlas zněl notně nešťastně. Nejspíše už hodnotil své vyhlídky, až si von Stalhein zase před ním nasadí monokl.

„Máte hodinky z bazaru, jdou vám moc rychle,“ snažil se vtipkovat na smrt vážný Algy.

„Nevěřím tomu, že by se to panu majorovi povedlo!“ vyhrkl už odevzdaně i Beklinder mladší.

„Chápu, že tomu nevěříte,“ připustil Ginger, „protože Bigglese neznáte. Vynoří se vždycky včas a svého nepřítele překvapí tak, že by se o něm mohly psát i knihy. Vejde jednou do historie. Podívejte se ale tamhle! Kolik jich je? Jeden, dva… šest psů! Deset psovodů a houf pronásledovatelů. Pane jo!

Deset malých černoušků mělo rádo med, jednoho z nich vosa píchla zbylo jich jen devět! Devět malých…“

„Nech toho!“ zařval Algy. „Vtípky si nech na jindy!“

„Opravdu na žertování není teď vhodný čas,“ dodal profesor stísněně.

„Osobně se domnívám, že se pane profesore, hluboce mýlíte, protože…“

„Nebude lepší, když se někde pořádně zakopeme?“ naléhal Gustav.

„Už bylo dost běhání,“ notoval kupodivu klidný Ginger, „když Biggles navrhoval tohle setkání. Zůstanu tady. Oči se mi klíží, když major s letadlem sem míří…“

Algy mávl rukou. „Únava ti zatemnila mozek," dodal smířlivě.

Rozhlédl se a pátral po pronásledovatelích. Kdesi zmizeli, ale nebylo jasné, odkud se objeví.

„Měli bychom se připravit na obranu téhle kóty," rozhodl Algy vyrovnaně. Znovu se mu vrátila rozhodnost muže za kniplem letounu. Věděl, kdy bude muset někoho sestřelit.

„Musíme se držet pohromadě, jinak si zavaříme navzájem."

V suchém listí něco zapraskalo. Přímo před nimi se objevil obrovitý pes. Skláněl hlavu, cenil tesáky a zuřivě štěkal. Byla to alsaská doga zvyklá lovit lidi.

Kapitola čtrnáctá

Biggles vchází do Prenzelu

Když Biggles opustil skupinu, věděl přesně, co udělá. Přesněji řečeno, co udělat chce. Jestli se mu to ale povede, to byla jiná otázka. Pátral v hlubinách svého mozku po jiném řešení, ale jednotlivé mozkové rýhy a v nich uložené zkušenosti poskytovaly stále jen jeden závěr. Bez aeroplánu budou sedět mezi kopci až do skonání světa, či spíše, než je von Stalhein pozve do hradní šatlavy.

Biggles pochopitelně věděl, že i Lucranie má jakési letectvo, ale kde mají vojenská letiště neměl ani tu nejmenší představu. Nakonec si ale vzpomněl, že do Prenzelu létají i pravidelné spoje z Londýna. Tuto linku provozovala britská společnost Planet Airways s mezipřistáním v Hamburgu. Osobní letoun startoval k zpátečnímu letu denně v devět a poštovní stroj vždy vracel z kontinentu k ránu. Musel tedy startovat kolem půlnoci.

Závěr už byl prostý.

Nějak, i když vůbec nevěděl jak, se zmocní poštovního letounu. Pořád se obíral myšlenkou, že třeba díky spoustě kamarádů mezi personálem letecké společnosti bude znát pilota, kterému by přímo řekl, jak se věci mají, ale na druhé straně byl rozhodnut se letounu zmocnit třeba i násilím.

Do Prenzelu ale zbývalo urazit okolo čtyřiceti mil. Pěšky by to tedy rozhodně nešlo, zato dříve ukradené auto se teď mohlo docela dobře hodit. Stopovat neznámé

vozidlo na obsazené silnici na silnici by nejspíše spíše uspokojilo pana hauptmana s monoklem.

Mlhavé obrysy tohoto plánu se Bigglesovi rodily v hlavě ještě dlouho před tím, než se skutečně s Gingerem rozloučil. Když se konečně rozhodl, že se o tuto bláhovost skutečně pokusí, bylo mu zřejmé, že musí konat rychle. Kdyby jeho zrzavý přítel věděl, co zamýšlí, určitě by naléhal, že podobné hlouposti mohou vést jen k jedinému konci.

Auto schované mezi borovicemi našel bez větších těžkostí. Ani první pohled na silnici Bigglesovi nijak jeho plán nevymlouval. Byla zcela opuštěná. Nadešel čas tedy čas prvního kroku operace: kamufláž…

Odkopl registrační tabulku nesoucí písmena GB, pak s pomocí písku hodnou chvilku drhnul čísla, aby byla skoro nečitelná. Po půlhodině usilovného snažení se mu zdálo, že už nikdo snad ani tento automobil poznat nemůže. Vytlačil vůz na lesní cestu, vlezl si za volant, pistoli položil na boční sedadlo, sešlápl plyn a vyrazil do Prenzelu.

Že policie pátrá po vozu značky Morris nepochyboval, ale že se jej pokusí lucernou s červeným světlem hned v první vesnici, přeci jen nepředpokládal. Na zuřivé mávání odpověděl jediným možným způsobem. Pedál skončil ještě hlouběji v podlaze. Dvě postavy, které se mu postavily do cesty, raději uskočily, když se rozezvučel jeho klakson. Lampa odletěla stranou.

Další Bigglesovo chování již bylo čistě instinktivní. Přikrčil se za volantem, zařadil nejvyšší rychlost, ale kulka byla přeci jen rychlejší. Ozval se výstřel, plátěná střecha vzadu za ním praskla a v předním skle těsně nad jeho hlavou se objevil úhledný otvor.

Zpátky ni krok! řekl si rozhodně a kdyby šel plyn sešlápnout ještě více, udělal to. Na hlavní silnici do Prenzelu se doslova vřítil.

Pochopitelně by dal ve své situaci přednost nějakým bočním silnicím, ale na druhé straně ho zrazovalo, že by do maličké metropole ještě menšího státečku trefil dost těžko. Nezbývalo mu tedy nic jiného, než se držet původního kurzu a nedbat na možné důsledky. Co se mu děje za zády, bylo lepší ani neregistrovat.

Silnice před ním se zrovna dálnici nepodobala a on se musel na jízdu silně soustředit. Když se po několika minutách přeci jen ohlédl, zjistil ke své značné nelibosti, že druhý vůz již vzdálenost k němu snížil na naprosté minimum. Před sebou spatřil několik světel, které dokazovaly, že následující lidská obydlí na něj čekají s otevřenou náručí. Policie z Garenwaldu zcela jistě své kolegy informovala, že štvaná zvěř se blíží.

Biggles v šíleném letu po nerovné silnici zachytil dopravní značku ukazující, že se blíží železniční přejezd. Uvědomil si, co by mohla způsobit spuštěná závora. Vypnul světla a prudce zabočil na malou lesní cestu. Vypnul motor a čekal.

Jeho pronásledovatel se nevšiml, že Morris zmizel ze silnice a přesvištěl koleje takovou rychlostí, že snad každá nevyztužená osa by se musela zlomit.

Biggles se už také přesvědčil, že další cesta ve voze pana profesora by se rovnala čiré sebevraždě. Prenzel ale ještě pořád nebyl v dohlednu. Co dál?

V podobných situacích existuje jediné východisko. Riskovat.

Rozhodl se, že bude pokračovat za volantem. Pomalu vyjel na silnici, připraven vozidlo opustit při

prvním náznaku nebezpečí. Tachometr ale spokojeně spolykal pár mil, aniž se cokoli dělo, pár mil. Pak už ho uvítala světla předměstí hlavního města Prenzelu.

Vjel do ulice, v níž u obrubníků parkovalo několik aut. Pokušení je sice matkou činu, ale nakonec Biggles odolal okamžité výměně dopravního prostředku a raději se rozhodl pro jiné místo k přesedlání, jak by řekl jezdec Ponny Expressu. Vyhovovalo totiž mnohem lépe.

Před kinem parkovalo okolo čtyřiceti automobilů různých značek, barev a velikostí. Stačilo si jen vybrat.

Biggles se usmál na hlídače parkoviště a uposlechl jeho pokyny, kde má zaparkovat. Otevřel kapotu vozu a dělal, že pod ní něco hledá. Muž odešel.

Pistole zmizela v Bigglesově kapse a zloděj aut začal svou obhlídku. Došel k vozu neznámé značky, rozhlédl se a zkusil kliku. Byl zamčený.

Další tři vozidla také neuspokojila jeho choutky, zato čtvrtý automobil musel mít hodně bohatého a roztržitého majitele. Nastartovat už bylo hračka.

Biggles byl zvyklý řídit už lecjaké auto, ale tento typ mu byl zcela neznámý. Když se zabořil do koženého sedadla, připadal si jako trpaslík. Byl to vůz neuvěřitelných rozměrů.

Z budky při vjezdu vyběhl hlídač a zuřivě na něj mával. Málem mu skočil do cesty. Biggles se opět zářivě zašklebil a sešlápl pedál. Proletěl výjezdem tak prudce, že překvapený hlídač poděšeně uskočil. Pneumatiky zasvištěly a vůz opustil uzavřený prostor.

Schopnost orientace ve vzdušném prostoru Bigglese většinou nezklamala, tak proč by tomu mělo být jinak v městské zástavbě. Zabočil doprava a během chvíle se dostal přímo do historického jádra Prenzelu.

Navzdory pozdní hodině na ulicích vládl čilý život. Vojáci i prostí civilisté postávali před hospůdkami a živě hovořili. Rychle jedoucí auto sice jejich klid trochu narušilo, ale na německé značce nebylo nic divného, a tak jen pokrčili rameny a dál pokračovali v nenucené zábavě.

Biggles projel městem a zastavil na okraji malého předměstí mezi několika opuštěnými domky, aby si rozmyslel další kroky.

Sám sobě pochleboval, jak se mu celá operace povedla, když náhle pochopil, že zase tak docela úspěšný nebyl. Zatím měl spoustu štěstí, to bylo celé. Stačil jen krátký pohled před sebe, aby se o tom najisto přesvědčil.

Přímo před ním dva policisté stavěli silniční zátaras. Právě pokládali silné pruhované poleno do stojanů. Kdyby byl Biggles pokračoval bez malé přestávky ještě pár metrů, skončil by jim v náručí. Nebo v objeti paní Smrtky s kosou.

Biggles ale neměl na vybranou. Musel projet!

Znovu nastartoval a začal hrát roli rozzářeného nočního gigola. Před vlastním zátarasem zpomalil, stáhl boční okénko a klidně prohodil: „Příliš pozdě, pánové!“

Vzápětí se křečovitě chytil volantu a zašlápl pedál do podlahy.

Jeden policista odletěl, druhý odskočil a během okamžiku kláda se už pomalu koulela po silnici. Průjezd byl otevřen. Tentokrát se hlídka nezmohla ani na následné pronásledování.

Na ukazateli si Biggles přečetl po několika kilometrech, že je už dvaadvacet kilometrů za městem. Podle mapy si matně pamatoval, že letiště leží kdesi na západním předměstí asi deset mil od centra.

Podle kompasu si teď ověřil, že jede na severovýchod, jak se domníval. Kdyby našel nějakou odbočku, k letišti muselo chybět jen pár mil. Ta ale nepřicházela. Zato přišlo překvapení, které přijít muselo.

Ve vjezdu do další vesnice už stál silný silniční zátaras. Další kláda na stojanech. Tentokrát zdvojená!

Jak vypadá okolí? Výborně! Vlevo je louka, po které to půjde.

Aniž Biggles zpomalil, vletěl s naplno otevřeným plynem na měkký terén mezi skupinku vojáků a policistů. Světla přepnul na dálková, aby hlídkující muže aspoň na chvilku oslepil.

Skupinka se zděšeně rozestoupila, když se na ní ze tmy začal řítit obrovitý objekt s naplno rozsvícenými reflektory. Překvapení ale netrvalo dlouho, Bigglesovi ale i ten kratičký moment stačil docela. Zastavit samozřejmě nemohl, protože by byl jeho osud zpečetěn. Vůbec by nezáleželo na tom, zda tady přímo na místě či kdesi v podzemí Untemhamstadtského hradu.

Biggles silným blatníkem vozu shodil kládu. Ozvalo se praskání dřeva i neomylný zvuk ohýbání silného kovu.

Odnesl to i levý reflektor. Z neznámého důvodu se úplně nerozbil, jen se vychýlil ze závěsu. Proud bílého světla mířil někam doprava, aniž mohl řidiči sloužit k identifikaci levé části vozovky.

Vzduchem se rozlehl zděšený výkřik. Jeho vůz právě srazil jednoho policistu, který se k zátarasu blížil z druhé strany na kole.

Prudký pohyb volantem a motorový obr se znova vřítil na pevnější povrch. Doprovázely ho výstřely z pušek i pistolí. Po chvíli to už nebyly jednotlivé pokusy, ale soustředěná palba.

Vzápětí ale ustaly, neboť na ulici se seběhla spousta civilistů z místní hospůdky. Další střelba by pak dozajista zranila jen pár místních milovníků pěnivého moku.

Biggles prosvištěl vesnicí a s potěšením zjišťoval, že nikdo z von Stalheinových pomocníků nepředpokládal, že by se utečenec mohl dostat až sem. Proto už s mnohem větším klidem sledoval silniční ukazatele a hledal odbočku zpět do Prenzelu. Pochopitelně z druhé strany.

Nebezpečí ale zdaleka nepominulo. Po několika mílích jízdy si najednou uvědomil, že ve zpětném zrcátku vidí obrysy reflektorů tří silných automobilů. Několikrát se otočil, aby se přesvědčil, že se nemýlí. Už mu zase byli na stopě.

Jeho zděšení nebylo o nic menší, když spatřil, že i v protisměru probleskují silné reflektory. Biggles ihned pochopil, kolik uhodilo. Dostal se do mlýnských kamenů a ty začaly neomylně svojí práci.

Zareagoval okamžitě. Automobil opustil silnici a zajel do pole. Kola se zabořila do měkkého terénu, ale vůz přesto ještě dokázal popojet několik desítek metrů. Pak se zastavil.

Biggles vylezl z vozu a pozorně se rozhlédl. Nemýlil se. Nad nepříliš vzdáleným lesíkem probleskoval letištní maják.

Rozběhl se přes pole tímto směrem. Na silnici se mezitím rozpoutalo pravé peklo. Svištěly pneumatiky, otvíraly se dvířka a na asfalt silnice vystupoval jeden pátrač za druhým.

Bigglesovi zbývala jediná naděje, že jim přeci jen bude chvilku trvat, než Stalheinovi pomocníci najdou opuštěný vůz a určí směr jeho úprku. Podobné myšlenky

ho ještě nepouštěly, ani když už stál na hranicích velké otevřené plochy, která sloužila za místní letiště.

Zato k hangárům to bylo ještě pěkně daleko.

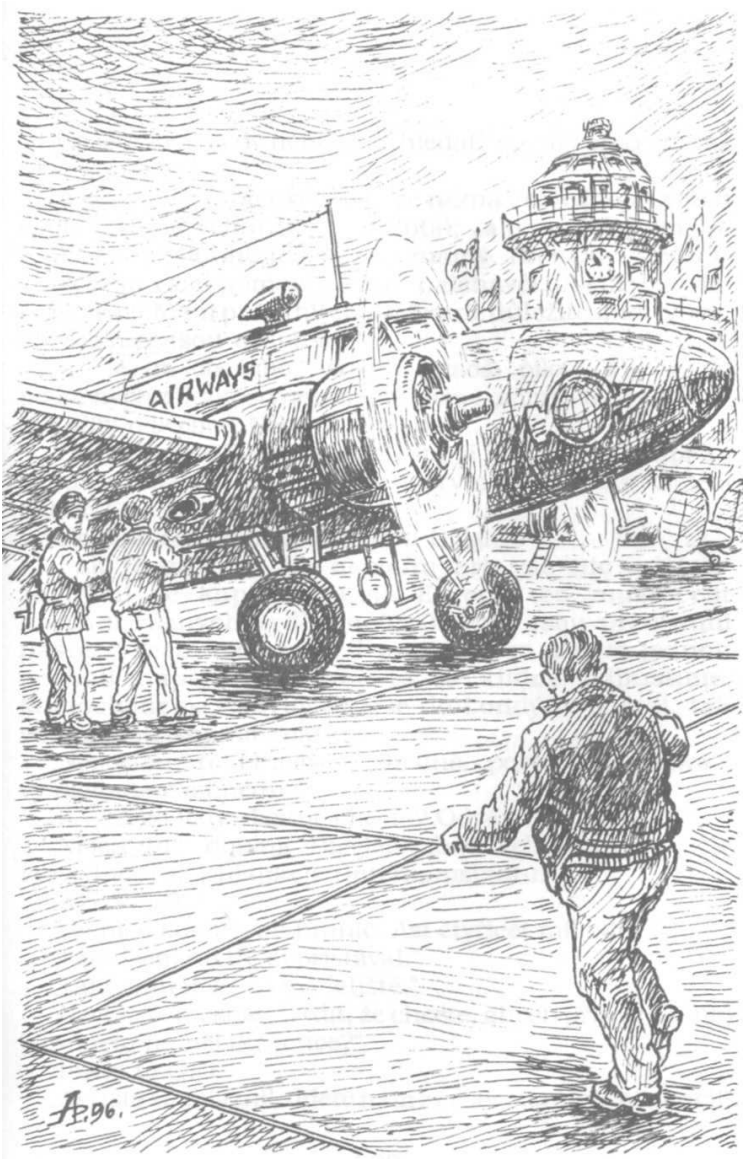
Poplašeně se podíval na hodinky, do půlnoci zbývalo jen deset minut. Přeběhnout přes přistávací dráhu mu připadalo značně nebezpečné. Mohl by se dostat pod kola rolujících strojů, v noci to příliš pravděpodobné nebylo, nebo, což by bylo ještě horší, upoutat na sebe pozornost. Nezbylo mu tedy nic jiného, než pomalu postupovat podél drátěného plotu. Minuty však běžely rychlostí blesku. Do blízkosti zaparkovaných letadel se dostal prakticky až s úderem věžních hodin.

Bigglese sice překvapilo, že je tu odstaveno deset strojů, ale jen u jednoho z nich byly patrné jakési známky předletové přípravy. Na trupu letounu Lockheed Electra se skvěly imatrikulační znaky Velké Británie a „šíp směřující přes glóbus.“ Letadlo tedy opravdu patřilo společnosti Planet Airways. Motory letounu spokojeně bručely na důkaz, že Biggles opravdu stihnul odlet poštovního letadla.

U podvozku stáli dva muži a o něčem se radili. Přes jasně osvětlenou plochu k letištní hale přicházely další dvě postavy –

Biggles přelezl plot a navzdory drobným oděrkům z ostrých drátů okamžitě zamířil ke stroji. Postával pod kabinou, až do okamžiku, když se objevili dva piloti. Vstoupil jim do cesty

Okamžitě spatřili neznámého vetřelce. Jejich veselí jim zmrzlo na jazyku.

Motory letounu spokojeně bručely na důkaz, že Biggles opravdu stihnul odlet poštovního letadla…

„Co jste zač? Tady nemáte co hledat!“ zazněl příkrý dotaz toho staršího.

Biggles si s nevolí uvědomil, že nezná ani jednoho z těch dvou. „Je mi velmi líto,“ zašeptal, „ale doufal jsem, že tento stroj pilotuje jeden můj známý. Nicméně, nevadí. Potřebuji vaší pomoc. Je to naléhavé! Jsem britský rozvědčík. Mám pro Whitehall životně důležité informace, ale hranice jsou uzavřené.“

„Co je mi do toho,“ odsekl mladší pilot. „My se do podobných záležitostí nepleteme, Jsme civilní letci a nechceme přijít o licence. Nebo taky o krk.“

„Počkej,“ zarazil svého kolegu starší pilot, zřejmě kapitán letounu. „Máte nějaký důkaz, kterým můžete své tvrzení doložit?“

„Ne, bohužel,“ musel připustit Biggles.

„Pak je mi líto, ale nemohu pro vás nic udělat,“ zamračil se kapitán. „Celá Evropa teď musí čelit hordám různých vyděděnců. Ostrovy jsou před nimi naštěstí ještě uzavřeny. I my jsme se ale už jednou nechali napálit. Podruhé si to klidně odpustíme. Mimochodem, i kdyby jste se do Londýna dostal, tak vás pošlou šupem zpátky.“

„Nepošlou,“ řekl Biggles rozhodně, „potvrdí moje slova a vy dostanete odměnu.“

„A … A co tedy vlastně chcete? Odvézt do Londýna?“

„Nejen to,“ doplnil Biggles, „bohužel. Musíme ještě vyzvednout tři chlápky v Unterhamstadtu.“

„Kde to je?“

„Vesnice kousek od hranic. Asi čtyřicet mil odtud.“

„Tam jsem nikdy nepřistával.“

„Taky tam není žádné letiště.“

„Nechcete mi snad tvrdit, že chcete, abych přistál s tímto letounem na nějaké louce?“

„Právě to chci.“

„Asi jste se zbláznil. Jděte nám z cesty, máme svoji práci!“

Kapitán se vyzývavě rozkročil, jeho pomocník si stoupl vedle něho.

Biggles se zadíval k letištním budovám. Nehnul ani brvou, i když se všiml, že k letounu míří skupinka vojáků. Jeden z nich se zastavil a ukazoval směrem k Lockheedu.

Biggles se znova obrátil na oba piloty. „Chtějí s vámi mluvit,“ usmál se.

„Asi ano,“ řekl kapitán, když spatřil zuřivě mávajícího důstojníka. „Počkejte tady, než se vrátíme. Třeba budeme přeci jen moci něco pro vás udělat,“ dodal smířlivěji k Bigglesovi.

Kjeho nevýslovné radosti oba muži zamířili k přicházející skupince. Na váhání nebyl čas.

Biggles se přikrčil u křídla a jako myška přeběhl ke kabině. Bez výstrahy srazil prvního mechanika bloumajícího před kabinou. Pak přiskočil i k druhému muži a ranou do brady ho vyřadil z činnosti, dřív než se chudák vzpamatoval.

Teprve teď si v děsem uvědomil, že vlastně málem nadešla jeho poslední hodinka. Snad poprvé v životě zapomněl na točící se vrtule. Jedna z lopatek minula jeho tvář snad jen o pověstný vlásek, když se připravoval na boxerskou vložku. S ulehčením si oddechl.

Jeho pronásledovatelé už ale také pochopili, kolik uhodilo. Na letištní ploše zavládl nepopsatelný zmatek.

Biggles vyšplhal do kabiny, se zavíráním dveří se příliš nenamáhal. O to větší bylo jeho překvapení, když zjistil, že není v kokpitu sám. Muž v úhledné modré uniformě se sluchátky na uších vyskočil od vysílačky a překvapeně zíral na vetřelce.

Biggles místo omluvných slov opět použil přesvědčivější prostředek, svou pěst. Muž se zhroutil do sedadla. Biggles skočil na místo pilota, sešlápl pedál a otevřel klapky. Letoun se dal do pohybu. Teprve teď přibouchl dvířka.

Radista mezitím překonal první šok a zezadu chytil Bigglese pod krkem.

„Nech toho!“ zařval přidušený pilot, „zabiješ nás oba!“

Byla to úplná pravda. Letoun nabíral odletovou rychlost.

Radista si uvědomil vážnost situace a polevil sevření. „Kčertu, kdo si myslíte, že jste?“ zařval. „Skončíte před soudem za únos letadla patřící anglické královně!“

„Nebojte se,“ usmál se na něj Biggles. „Až odstartujeme, budeme mít chvilku, abychom si promluvili. Posaďte se, nebo by vám tlaková vlna mohla ublížit.“

„Ale…“

„Ticho, prosím, musím se soustředit.“

„Kdo jste?“

„To se dozvíte, až budeme doma,“ dodal Biggles záhadně. Podvozek letounu se odlepil od země. „Jsem britský agent a potřebuji z téhle zemičky vypadnout co nejdříve.“

„Umíte vůbec létat?“

„Kdybych nevěděl, kde je výškoměr, tak to by to i s vámi dost špatně dopadlo," poznamenal jízlivě Biggles a vzápětí změnil kurz na Unterhamstadt.

Zaskočený radista nechápavě zavrtěl hlavou a shýbl se pro sluchátka ležící v rohu kokpitu.

„Doufám, že jsem vám v nich nepřetrhal drátky, za moment budete vysílat takové noviny, že se rozezní zvony i na Westminsteru," usmál se Biggles a spokojeně se uvelebil před palubní deskou.

Kapitola patnáctá

A zase spolu

Ginger si to sice nepřipouštěl, ale už dvě minuty po čase plánovaného setkání se mu rozbušilo srdce hrůzou. Biggles se neobjevil a s každou další vteřinou se jeho příchod podobal příletu bájného prince na létajícím koberci.

Jejich situace byla bezvýchodná, ale po pěti minutách, v kterých se dal očekávat příchod úderných oddílů, by na jejich osud nevsadil ani ten největší optimista už ani jedinou grešli. Kdesi v houštině zavyla doga, ale její útok zatím nepřicházel.

„Myslím, že bychom se měli vzdát," navrhl profesor odevzdaně. „V opačném případě je s námi veta."

„Nevěřte tomu," napomínal jej Algy. „Aspoň těm ničemům ukážeme trochu zou…bky."

Poslední hlásky už ale nebylo pořádně slyšet. Přehlušilo je dunění leteckých motorů. „Je tady!" vyjekl Ginger. „On to dokázal! Je tady!"

„Vaše důvěra v nadřízeného je sice obdivuhodná," namítl profesor, „ale co vás opravňuje k názoru, že ten stroj musí pilotovat zrovna on, to opravdu nevím. Může to být pravidelná linka nebo taky jejich zvláštní výsadek."

„Máte sice pravdu," prohlásil Ginger mnohosmyslně, „ale přesto se pletete. Co jsem vám říkal! Je to on."

„Dvoumotorový dopravní letoun?" ptal se Algy sám sebe.

„Jistě,“ odpověděl mu Ginger tentokrát za sebe. „Je mi ale úplně jedno, zda je to hydroplán, kocábka či nějaká vzducholoď, hlavně že u kniplu sedí Biggles!“

Nad lesíkem už práskaly první výstřely. Z nebe se právě začal spouštět na přistání obrovitý stroj.

Z lesa se už ale řítila smečka psů následována vojáky.

Algy se ujal velení. „K zemi! všichni!“ vydával rozkazy. „Profesore! Zařvete na ně, že budeme střílet! Třeba je to na chvilku zastaví.“

Beklinder uposlechl.

Jako odpověď však přišla první sprška střel.

Algy palbu opětoval. „Gingere, hlídej nejvhodnější okamžik!“

„Už roluje,“ vyhrkl vzrušeně Ginger.

„Připravte se, jakmile se stroj zastaví, musíte se co nejdříve dostat na palubu,“ upozorňoval je Algy. „Já mám jinou práci!“

„Ale…?“

„Dej mi profesorovu pistoli, a nestarej se!“ rozhodl jednoznačně Algy.

Ginger mu podal pistoli. V Laceyových rukách se zvláštní shodou okolností octly oba revolvery, které kdysi patřily von Stalheinovi. Osud si s ním zahrál nepěknou partii.

Algy poklekl a začal soustředěně pálit do porostu.

„Na palubu!“ řval, aniž v střelbě polevoval. „Rychle!“ Na boku letounu se otevřela dvířka.

I Ginger vyprázdnil zásobník do křovin. Hukot motorů zcela přehlušil ojedinělé výstřely malorážních pistolí.

Ve dveřích v boku Lockheedu stál neznámý mladík v modré uniformě. „Rychle nahoru," volal, „šéfa máte u kniplu. Dělejte, rychle!"

Profesor vklouzl do kabiny, Gustav okamžitě za ním. Už i Algy se pozadu stahoval k letounu, zatímco z lesíka začaly šlehat oranžové jazyky. Už to nebyla ojedinělá střelba, ale plynulé ostřelování nepřátelského pole.

Ginger se vyklonil z letounu a podal Algymu ruku. Dva kroky a i Lacey se octl na palubě. „Jedeme!" zařval Ginger a prudce zabouchl dvířka.

Radista se podíval na dlaň, která ho nesnesitelně pálila. Z tržné rány crčela krev.

„Já to dostal do ruky," celý se třásl. Byl zřejmé, že je to první zranění v jeho životě.

„Buďte rád, že to nebyla hlava," poznamenal Ginger a dál mu už nevěnoval žádnou pozornost. Udělal pár kroků a svezl se vedle Bigglese do sedadla druhého pilota.

Jeden pohled na výškoměr mu stačil, aby pochopil, že se kola právě odlepila od země.

„Mám tu i Algyho," zařval triumfálně Bigglesovi do ucha.

„Koho?"

„Al…gyho!"

Biggles zamrkal, jako když ho opaří. Pak se mu ale na tváři rozlil úsměv. „Práce hodná mistra," pochvaloval si. „Už ses nadělal dost, teď vás jako šofér odvezu domů já."

Ginger se ohlédl do trupu letounu. Všichni si už našli svá místa, usadili se na sedadlech a vzrušeně

oddychovali po několika hektických minutách, na které budou vzpomínat celý život.

„Jemine! Bigglesi," zavzdychal i on. „My to dokázali. Fakt, dokázali!"

Bigglesovy oči ale stále visely na předním skle. „Doufám, že máš pravdu," řekl hořce. „Na chvalozpěvy je ještě dost času. Dávej raději pozor."

Ginger se pořád obíral nenadálým úspěchem operace, že úplně zapomněl na všechno ostatní. Zdálo se mu, že Biggles má už zase ty své opatrnické chvilky. Když se ale podíval pořádně před sebe, pochopil, že jejich poslání ještě není u konce.

Oblohou křižovaly silné bílé paprsky světlometů. Nad zemí prakticky visela bílá mléčná stěna.

„Hranice!" vykoktal překvapeně. „Tohle jsem nečekal!" připustil zrzavý pilot.

„Já ano," odsekl Biggles.

„Tak to tady mají i protiletecké baterie?"

„Jistě."

„No, nějak to proletíme."

„To tedy nevím."

Hovor mezi nimi nepřekypoval velkými slovy, ale přesto docela přesně vyjadřoval stav jejich duše.

„V téhle neklidné době bychom si ale nikde nevybrali," dodal Biggles už méně jedovatě.

Ginger se zadíval na výškoměr. Letěli v čtyřech tisících stopách. „Nejsme moc nízko?"

„Nemůžu riskovat," poznamenal Biggles, když se podíval ven bočním okénkem.

„Proč ne?"

„Ztráceli bychom čas. Musím to zkusit tou nejkratší cestou. Když říkám zkusit, tak to tak skutečně myslím."

„Vystoupej na dvacet tisíc, máme jen lehký náklad, vypni motor a pokus se klouzavým letem přeletět hranice,“ navrhoval Ginger.

„To by sice šlo,“ řekl Biggles, aniž spustil oči z předního panelu, „kdyby tady nebylo příliš rušno.“

Ginger už také viděl několik identifikačních světel, které dokazovaly, že se dostali do roje nepřátelských letounů. „Kde vzali tolik letadel?“ zapištěl.

„Chtěls říct stíhaček, ne? Jdou nám po krku!“

„Jen tak pro radost určitě nelétají.“

„Neměl bys vypnout všechna světla?“ poradil Ginger.

„Ano, jen jsem čekal, až se dá Algy do pořádku. Myslím, že už dokončil svou garderobu. Pamatuješ, jak si dává na všem záležet.“ S těmito slovy vypnul vnější i vnitřní elektrické obvody. Noční tmu ozařovala jen osvětlená palubní deska.

„Jeden z nich se nám chce pověsit za ocas,“ varoval po chvíli Ginger Bigglese.

„Vím o něm.“

„Chtělo by to kulomet!“ zasnil se Ginger. „Přání nikam nevedou,“ poznamenal kysele Biggles. „Je už dost blízko. Už nás mohl zahlédnout.“

„Ne. Až se dostane do účinné vzdálenosti, dej mi vědět. Předvedu mu jeden cirkusácký kousek.“

„Jak daleko je to na hranice?“

„Deset mil. Jsme tam tak za tři minuty.“

„Pozor! Vystřelil!“ vykřikl Ginger překvapeně. Na dopravní letouny se nestřílí.

Lockheed začal prudce klesat a málem se postavil na nos. Ginger se musel chytit sedadla, aby vůbec na něm zůstal. Ztratil přehled o prostoru a dokonce se nedokázal

ani orientovat, kde je vlastně země. Navzdory tomu, že byl větry ošlehaný nebeský vlk, zvedl se mu žaludek.

„Kristepane! Jesdi to uděláš ještě jednou, tak už s tebou nikam neletím," vzdychl Ginger, když se naklonil k okénku, aby si ověřil, kde zůstaly jednotlivé světlomety.

„Vidíš toho nezdvořáka, co po nás střílel?" zeptal se Biggles.

„Počkej, tamhle, v ohnisku reflektoru. Bude už pár mil za námi." Pohled na výškoměr mu dokázal, že klesli na pouhé dva tisíce stop.

Zvuk motorů Lockheedu pohasl, když Biggles přiškrtil klapky. Letoun prudce zatočil doprava a začal klouzat kolem světlometů. Ginger se ohlédl zpátky a spatřil, jak světlomety krájejí prostor, který jejich letoun právě opustil. Oblohou křižovaly oranžové blesky. Flaky zahájily svou práci.

Nos letounu se sklonil k zemi.

Ginger se podíval na Bigglese, ten se podivně usmíval a lišácky zamrkal. „Jako za starých časů!" prohodil vzletně.

Biggles se zkušeností ostříleného lyžaře začal mezi světlomety kličkovat. „Řekni těm vzadu, ať se raději něčeho pořádně chytnou. Nějakému chytrákovi u světlometu se přeci jen může podařit nás zaměřit. Teprve pak začnu s tímhle strojem tancovat."

Ginger vlezl do kabiny a varoval unavené pasažéry. Když se vrátil do kabiny a podíval se opět z okna, do šoku neměl daleko. „Můj Bože, my vlastně kopírujeme terén," řekl s hrůzou v hlase.

„Když máš pod břichem kanóny, a nemůžeš letět vysoko nad nimi, musíš si jim sednout až na ústí hlavně," podotkl Biggles a připomněl staré válečnické pravidlo.

Paprsek reflektoru zachytil jejich křídlo. Jen prudký obrat letounu v poslední chvíli odvrátil hrozící katastrofu.

Motory Lockheedu se rozburácely naplno. Příď se ještě více sklonila k zemi. Dolů… Dolů!

Ginger zadržel dech, když pozoroval, jak ručička rychloměru ukazovala na třístovku. Pak… přišel první, a naštěstí poslední zásah. Střepina potrhala plášť letounu.

Biggles lehce uvolnil páku. Letoun znova poskočil. „Jste v pořádku?" vykřikl přes rameno.

Ginger se zahleděl do ztemnělé kabiny.

„Ano, všechno je O.K. Beklinder je jen k smrti vyděšen," dodal po chvilce, když se přesvědčil, že nikdo nedoznal úhony.

„Jako ty, jako ty," špičkoval Biggles.

„Ty se taky netváříš, jako bys tancoval na plese," neodpustil si jedovatou poznámku zhrzený Ginger. Světla před nimi už pohasla, zato vedle levého křídla vyrostla velká šedá masa.

„Co to je?" zeptal se Ginger překvapeně.

„Kopec, Gingere, kopec," už vesele dodal Biggles. „Právě jsme proletěli přes hraniční pohoří a jsme nad Francií."

„Oni ale pokračují ve střelbě!"

„Ať! Když to nesbalí, tak jim zase trochu zatopí Francouzi. Nejhorší je za námi," ulevil si Biggles.

Ginger se znova podíval ven bočním okénkem. „Tak, kampak to bude, šéfe?"

Biggles zkontroloval ručičky na palubní desce, ověřil si hladinu palivoměru. „Rovnou do Croydonu," odpověděl rozhodně.

„Do Croydonu!"

„Ano. Když se budu moci vyhnout nouzovému přistání na téhle straně kanálu, tak to udělám. Už se totiž nemohu dočkat, až mi bude pod nohama chroupat stará dobrá anglická půda."

„Kradeš mi myšlenky," zdvořile podotkl Ginger. „Mám už toho starého kontinentu plné zuby."

„Kde je radista?"

„Někde vzadu a líže se z té ranky."

„Tak ho sem doveď a dohlédni, ať informuje kontrolní věž v Croydonu. Zpráva bude určena pro zpravodajce pod kódovým označením XII. Whitehall. Pamatuj si text. Ve tři ráno v Croydonu. Šlo to jako na drátku. Podpis: Bigglesworth! Stačil sis to zapamatovat?"

„Jistě. Mimochodem, kdo je ta tajuplná dvanáctka?"

„Plukovník Raymond."

„To jsem si mohl myslet," připustil Ginger a odporoučel se.

Příběh vrcholí

Do konce tohoto příběhu, v kterém byl profesor Beklinder vyrván ze spárů budoucího nepřítele, už zbývá jen pár slov. Všichni členové vlády a královské rodiny si upřímně oddechli, protože, kdyby se Bigglesova mise zhroutila, byla by anglická vláda vystavena jedné z nejhorších krizí ve své historii. A to v žádném případě nenadsazujeme.

V novinách se po několika dnech objevilo jen kusé a nesrozumitelné dementování profesorovy smrti. Noviny byly informovány, že text původní depeše byl jen špatně přeložen a zkomolen. Nic víc, nic míň.

Londýnem se sice nesly všelijaké fámy, které se od pravdy příliš nelišily, ale ti povolaní jen zuřivě vrtěli hlavou a neustále opakovali ono klasické „Nemáme co říct.“

Lockheed s potrhaným trupem přistál v Croydonu několik minut po třetí ráno. Na ploše už čekaly dvě limuzíny a ozbrojený doprovod. Plukovník Raymond byl doprovázen dvěma elegantními muži ve středním věku s klasickými buřinkami.

Plukovník toho příliš nenamluvil, když se Biggles vysoukal z kabiny. Okamžitě se ale obrátil k profesorovi, který ho ze zcela pochopitelných důvodů zajímal mnohem více, než jeden úspěšný major.

Raymond se usmál a podal Beklinderovi ruku. Něco si chvilku vykládali.

Pak se Raymond přeci jen otočil a oslovil figurku, která se jen nesměla protahovala v pozadí.

„Bigglesworthe, odvedl jste skvělou práci," pochválil ji Raymond. „Mimochodem, jak jste to dokázal?"

„To víte, plukovníku," pokrčil Biggles rameny a hořce zabědoval. „Chtělo to jen trochu drzosti a špetku štěstí."

Pak se už zabouchla dvířka a oba vozy se rozjely do centra Londýna. V jednom nejmenovaném hotelu dostal profesor apartmá, aby se v klidu vzpamatoval z nepěkné dovolené v pohádkově krásné Lucranii. O tom, že jej neustále hlídalo několik párů neviditelných očí, není třeba mluvit.

„A vás, chlapi, nejspíš pošlu domů si odpočinout," rozvážně prohodil plukovník Raymond a podezřívavě si prohlížel povedenou trojici vyzvědačů.

„Konečně z vás vypadlo něco rozumného," připustil Biggles. „Jenže já vás plukovníku znám. V prvé řadě budete po mně chtít podrobnou zprávu. Takže, pošlete kluky domů, já vám to hlášení napíšu hned."

„Prima," souhlasil plukovník, „ale i vy majore se občas pletete. Teď si totiž pojedete odpočinout všichni. Neuděláte bez sebe ani ránu, snad jen do postele nelezete spolu. Jamesi, víš, kde ta cháska bydlí? Aha. Buď tak hodný a vysaď je před jejich bytem. Zaslouží si to. Hlásit se budete až zítra odpoledne."

„Děkujeme, pane a přejeme vám dobrou noc. Profesore, mnoho štěstí. Snad si všichni jednou najdeme trochu času a dáme si v nějaké hospůdce pár piv a něco dobrého k zakousnutí. Ale podle toho, jak se věci mají, tak uběhne hodně vody, než nám, tady ti pánové v

buřinkách nechají trochu času, aby se to dalo uskutečnit," rozloučil se Biggles.

Ginger s Algym si už vzadu protahovali nohy, když si Biggles sedal vedle řidiče.

„Jamesi, jedeme. Klíží se mi oči, hlava se mi motá a vůbec, co ti budu líčit. Šlápni na to, chlape," prohodil Biggles zasněně. Zívnul si. „Konečně zase chvilka, kdy se nemusím nikam plahočit."

Spokojeně zavřel oči a zmlknul, což s povděkem přijali i oba už skoro podřimující Bigglesovi kamarádi.

William Earl Johns

BIGGLES PÁTRÁ V MINULOSTI

Z anglického originálu Biggles – secret agent
přeložil Milan Hausner.
Obálka Josef Pinkava s využitím motivu Zdeňka Buriana.
Ilustrace Pavel Andrýsek.
Vydalo Nakladatelství RIOPRESS
Praha-Horní Měcholupy, Dýšinská 279 jako svoji 99. publikaci.
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát.
Vytiskla ČTK-repro Brandýs n/Labem.
Doporučená prodejní cena 79,– Kč.
ISBN 80-85611-54-6